UN MISTER RILEY PAIGE--VOLUMUL #2

ÎNLĂNȚUITĂ

BLAKE PIERCE

UN MISTER RILEY PAIGE--VOLUMUL #2

ÎNLĂNȚUITĂ

BLAKE PIERCE

:

UN MISTER RILEY PAIGE--VOLUMUL #2
ÎNLĂNȚUITĂ
BLAKE PIERCE

ÎNLĂNȚUITĂ

(Un Mister RILEY PAIGE—volumul 2)

B L A K E   P I E R C E

Blake Pierce

Blake Pierce este autoarea celei mai bine vândute serii de romane polițiste, RILEY PAGE, care cuprinde cincisprezece cărți (și numărătoarea continuă). Aceasta este, de asemenea, autoarea seriei de romane polițiste, MACKENZIE WHITE, care cuprinde douăsprezece cărți (și numărătoarea continuă); autoarea seriei de romane polițiste, AVERY BLACK, care cuprinde șase cărți; autoarea seriei de romane polițiste, KERI LOCKE, care cuprinde cinci cărți; autoarea seriei de romane polițiste, CREAREA LUI RILEY PAIGE, care cuprinde patru cărți (și numărătoarea continuă); autoarea seriei de romane polițiste, KATE WISE, care cuprinde cinci cărți (și numărătoarea continuă); autoarea seriei de romane polițiste psihologice, CHLOE FINE, care cuprinde patru cărți (și numărătoarea continuă); și autoarea seriei de thrillere psihologice, JESSE HUNT, care cuprinde patru cărți (și numărătoarea continuă).

O cititoare pasionată și fană de-o viață a genurilor thriller și mister, Blake ar fi încântată să o contactezi, așa că te rugăm să accesezi pagina www.blakepierceauthor.com pentru a afla mai multe și pentru a păstra legătura.

CĂRȚI DE BLAKE PIERCE

SERIA DE ROMANE POLIȚISTE KATE WISE

DACĂ AR FI ȘTIUT (Cartea #1)

DACĂ AR FI VĂZUT (Cartea #2)

SERIA DE ROMANE POLIȚISTE RILEY PAIGE

DISPĂRUTĂ FĂRĂ URME (Cartea #1)

ÎNLĂNȚUITĂ (Cartea #2)

CUPRINS

Prolog

Căpitanul Jimmy Cole tocmai terminase de spus pasagerilor săi o veche poveste cu fantome de pe râul Hudson. Fusese o poveste despre un criminal cu un satâr, îmbrăcat într-o haină lungă, închisă la culoare, perfectă pentru o noapte încețoșată ca aceasta. Se întinse pe scaunul său și își odihni o clipă genunchii trosnind de la prea multe operații și cumpăni, pentru a mia oară, la pensionare. Văzuse aproape fiecare cătun de-a lungul Hudson-ului și, într-una din zilele astea, chiar și o barcă mică de pescuit ca a lui, Suzy, l-ar doborî.

Ajuns la sfârșitul nopții, cârmi barca spre mal și, în timp ce hârâia drept spre cheiul din Reedsport, unul din pasagerii săi îl strigă, smucindu-l din visare.

— Căpitane! Nu-i cumva fantoma ta acolo?

Jimmy nu se sinchisi să se uite. Toți cei patru pasageri ai săi – două cupluri tinere în vacanță – erau destul de beți. Cu siguranță unul din băieți încerca să le sperie pe fete.

Dar apoi una din femei adăugă:

— Și eu o văd. Nu e ciudat?

Jimmy se întoarse către pasageri. Bețivi blestemați. Asta e ultima dată când își mai închiriază barca așa de târziu în noapte.

Al doilea bărbat arătă cu degetul.

— E acolo, spuse el.

Soția sa își acoperi ochii.

— O, nu pot să mă uit! spuse ea cu un râs nervos și rușinat.

Jimmy, exasperat, dându-și seama că nu-și va găsi pacea, se întoarse într-un final și se uită în direcția indicată de bărbat.

Într-o crăpătură între copacii de pe țărm, ceva îi atrase într-adevăr privirea. Strălucea, se gândi, și avea o figură umană nedeslușită. Orice ar fi fost, părea să plutească deasupra solului. Dar era prea departe pentru a fi văzută clar.

Până să-și găsească Jimmy binoclul, obiectul dispăru după copacii de-a lungul malului.

Adevărul era că și Jimmy băuse câteva beri. Asta nu era o problemă în ceea ce-l privea pe el. Cunoștea bine râul. Și îi plăcea munca sa. Îi plăcea în mod special să iasă pe Hudson la ora asta a nopții, când apa era atât de calmă și pașnică. Foarte puține lucruri puteau să-i spulbere liniștea sufletească.

Încetini și o dirijă pe Suzy cu grijă în parașocuri la intrarea în debarcader. Mândru de o acostare așa de lină, opri motorul și priponi barca de tacheți.

Pasagerii năvăliră jos de pe barcă chicotind și râzând. Se împleticiră de pe chei până pe țărm și se îndreptară spre pensiunea lor. Jimmy era bucuros că plătiseră înainte.

Dar nu putea să-și ia gândul de la acel obiect straniu pe care îl zărise. Era departe pe malul apei și era imposibil de văzut de aici. Cine sau ce ar fi putut fi?

Iritat de această viziune, știa că nu se va liniști până nu va găsi explicația. Așa era el.

Jimmy oftă zgomotos și mai iritat, și porni la pas, târâindu-și picioarele înapoi de-a lungul malului râului, urmând liniile de tren care mărgineau apa. Acele linii fuseseră în activitate acum o sută de ani când în Reedsport erau aproape numai bordeluri și case de pariuri. Acum nu mai erau decât încă o relicvă a unor vremuri de altădată.

Într-un final, Jimmy dădu colțul după o curbură și se apropie de un depozit vechi din apropierea liniilor de tren. Câteva lămpi de securitate de pe clădire difuzau o lumină slabă, și o văzu: o figură umană strălucitoare care părea să plutească în aer. Figura era suspendată de una din traversele unui stâlp electric.

Cum se apropie și privi mai bine, un fior îi traversă coloana. Figura era cu adevărat umană – cu toate astea nu prezenta niciun semn de viață. Corpul era cu spatele la el, înfășurat într-un fel de material și strâns de jur împrejur cu lanțuri grele care se intersectau și se conectau cu mult peste orice nevoie de a reține un prizonier. Lanțurile străluceau în lumină.

Dumnezeule, nu iar.

Jimmy nu putu să nu-și amintească de o crimă înfiorătoare care zdruncinase întreaga zonă acum câțiva ani.

I se înmuiară genunchii. Jimmy se duse de partea cealaltă a corpului. Se apropie suficient pentru a-i vedea fața – și aproape căzu pe liniile de tren de șoc. O recunoscu. Era o localnică, o asistentă medicală, și prietenă de mulți ani. Avea gâtul tăiat, și în gura moartă avea drept căluș un lanț înfășurat în jurul capului.

Jimmy oftă adânc de mâhnire și groază.

Criminalul revenise.

Capitolul 1

Agentul special Riley Paige îngheță pe loc, privind șocată. Mâna de pietricele de pe patul său nu ar fi trebuit să fie acolo. Cineva intrase în casa ei și le așezase acolo – cineva care îi voia răul.

Înțelese imediat că pietricelele erau un mesaj, și că mesajul venea din partea unui vechi inamic. Îi spunea că nu îl ucisese până la urmă.

Peterson e viu.

Își simți corpul tremurând la gândul acesta.

Suspectase asta de mult, și acum era absolut sigură. Mai rău, fusese în casa ei. Gândul o făcu să-i vină să vomite. Era încă în casă acum?

Respirația i se tăie de teamă. Riley știa că resursele sale fizice erau limitate. Chiar în ziua respectivă supraviețuise unei confruntări cu un criminal sadic, și capul îi era încă bandajat și corpul plin de vânătăi. Ar fi fost pregătită să-l înfrunte dacă era în casă?

Riley își scoase imediat arma din toc. Cu mâinile tremurând, se duse spre șifonier și îl deschise. Nu era nimeni acolo. Verifică sub pat. Nimeni nici acolo.

Riley rămase pe loc și se forță să gândească limpede. Fusese în dormitor de când ajunsese acasă? Da, fusese, pentru că își pusese tocul armei pe comoda de lângă ușă. Dar nu aprinsese lumina și nici măcar nu se uitase în cameră. Rămăsese pur și simplu în ușă și își lăsase arma pe comodă, apoi plecase. Se schimbase în cămașa de noaptea la baie.

Oare era posibil ca rivalul său să fi fost în casă în tot acest timp? După ce ea și April ajunseseră acasă, discutaseră și se uitaseră amândouă la televizor până târziu. Apoi April se dusese la culcare. Într-o casă micuță ca a ei, să stai ascuns ar fi presupus o discreție extraordinară. Dar nu putea desconsidera posibilitatea.

Apoi fu cuprinsă de o nouă teamă.

April!

Riley înhăță lanterna pe care o ținea pe noptieră. Cu pistolul în mâna dreaptă și cu lanterna în mâna stângă, ieși din dormitor și aprinse lumina pe hol. Când nu auzi nimic neobișnuit, se îndreptă repede spre dormitorul lui April și trânti ușa de perete. Camera era în beznă totală. Riley aprinse lumina din tavan.

Fiica ei era deja în pat.

— Ce e, mamă? întrebă April, mijind ochii surprinsă.

Riley intră în dormitor.

— Nu te da jos din pat, spuse ea. Rămâi pe loc.

— Mamă, mă sperii, spuse April cu vocea tremurândă.

Asta era perfect în regulă în ceea ce o privea pe Riley. Ea însăși era speriată bine, iar fiica ei avea toate motivele să fie la fel de speriată ca ea. Se duse la șifonierul lui April, lumină cu lanterna înăuntru și văzu că nu era nimeni acolo. Nu era nimeni nici sub patul lui April.

Ce ar trebui să facă mai departe? Trebuia să verifice fiecare ungher și colț din restul casei.

Riley știa ce ar fi spus partenerul ei de cândva, Bill Jeffreys.

La naiba Riley, cheamă ajutoare.

Tendința ei veche de a face lucrurile de una singură îl înfuriase întotdeauna pe Bill. Dar de data aceasta, avea să țină cont de sfatul lui. Cu April în casă, Riley nu avea de gând să riște nimic.

— Pune-ți un halat și niște papuci, îi spuse ea fiicei sale. Dar nu părăsi camera – nu încă.

Riley se întoarse în dormitorul ei și își luă telefonul de pe noptieră. Apăsă tasta apelare rapidă pentru Serviciul de Analiză Comportamentală. De

îndată ce auzi o voce la telefon, sâsâi:

— Agent special Riley Paige la telefon. A fost un intrus în casa mea. S-ar putea să se afle încă aici. Am nevoie să vină cineva rapid. Se gândi o clipă, apoi adăugă: Și trimiteți și o echipă de criminalistică.

— Ne ocupăm imediat, veni răspunsul.

Riley încheie apelul și ieși din nou pe hol. În afară de cele două dormitoare și hol, casa era încă în întuneric. Ar fi putut fi oriunde, pândind, așteptând să atace. Bărbatul acesta o mai luase o dată prin surprindere, și aproape că murise în mâinile lui.

Aprinzând una după alta luminile și ținându-și arma pregătită, Riley se mișcă eficient prin casă. Ținti lanterna în fiecare dulap și colț neluminat.

În cele din urmă, aruncă o privire spre tavanul din hol. Ușa de deasupra ei dădea în podul în care era ascunsă o scară retractabilă. Îndrăznea oare să se urce să arunce o privire?

În acel moment Riley auzi sirenele poliției. Răsuflă profund ușurată la auzul sunetului. Își dădu seama că agenția sunase la poliția locală, deoarece sediul SAC era la mai bine de o oră și jumătate depărtare.

Intră în dormitor și își puse o pereche de încălțăminte și halatul de baie, apoi se întoarse în camera lui April.

— Vino cu mine, spuse ea. Stai aproape.

Ținând în continuare arma în mână, Riley își petrecu brațul stâng peste umerii lui April. Biata fată tremura de teamă. Riley o conduse pe April la ușa de la intrare și o deschise chiar când câțiva polițiști în uniformă se repezeau pe trotuar.

Ofițerul responsabil intră în casă cu arma scoasă.

— Care e problema? întrebă el.

— A fost cineva în casă, spuse Riley. Ar putea fi în continuare aici.

Ofițerul ochi pistolul din mâna ei neliniștit.

— Sunt de la FBI, spuse Riley. Agenții SAC vor ajunge curând. Am verificat deja casa, în afară de pod. Arătă cu degetul. E o ușă în tavanul de deasupra holului.

Ofițerul strigă:

— Bowers, Wright, veniți încoace și verificați în pod. Restul cercetați afară, în spate și în față.

Bowers și Wright se duseră direct pe hol și coborâră scara. Amândoi își scoaseră armele. Unul așteptă la capătul scării în timp ce celălalt urcă și plimbă o lumină în jur. După câteva clipe, bărbatul dispăru în pod.

Curând, o voce anunță:

— Nimeni aici.

Riley voia să se simtă ușurată. Dar adevărul era că aproape își dorea ca Peterson să fi fost acolo. Ar fi putut fi arestat pe loc – sau mai bine, împușcat.

Era aproape sigură că nu avea să fie găsit în curtea din față sau în cea din spate.

— Aveți beci? întrebă ofițerul principal.

— Nu, doar un spațiu auxiliar, spuse Riley.

Ofițerul strigă afară:

— Benson, Pratt, verificați sub casă.

April încă se ținea strâns de mama ei.

— Mama, ce se întâmplă? întrebă ea.

Riley ezită. Ani de zile evitase să-i spună lui April mare lucru despre adevărul urât al muncii sale. Dar își dăduse seama recent că fusese prea protectoare. Așa că îi povestise lui April despre captivitatea sa traumatizantă în mâinile lui Peterson – sau cel puțin atât cât consideră ea că ar fi putut suporta fiica ei. Așa că îi confesase și dubiile sale privind moartea bărbatului.

Dar ce ar fi trebuit să-i spună acum lui April? Nu era sigură.

Până ca Riley să se poată decide, April spuse:

— E Peterson, nu-i așa?

Riley își îmbrățișă strâns fiica. Clătină din cap, încercând să ascundă frisoanele care îi treceau prin tot corpul.

— Încă mai trăiește.

Capitolul 2

O oră mai târziu, casa lui Riley roia de oameni îmbrăcați în uniforme sau purtând ecusoane FBI. Agenți federali înarmați până-n dinți și o echipă de criminaliști lucrau alături de poliție.

— Puneți într-o pungă pietricelele alea de pe pat, strigă Craig Huang. Vor trebui inspectate pentru amprente sau ADN.

La început, Riley nu fusese încântată să vadă că Huang era responsabil. Era foarte tânăr și experiența anterioară de lucru cu el nu decursese bine. Dar acum văzu că dădea ordine serioase și organiza eficient locul faptei. Huang se adapta meseriei.

Echipa de criminaliști era deja pusă pe treabă cercetând amănunțit fiecare centimetru al casei și căutând amprente. Alți agenți dispăruseră în bezna din spatele casei, încercând să găsească urmele vreunui vehicul sau a unei poteci prin pădure. Acum că lucrurile păreau să decurgă fără probleme, Huang o depărtă pe Riley de ceilalți și o conduse în bucătărie. Se așezară la masă. April li se alătură, încă puternic șocată.

— Deci ce credeți? o întrebă Huang pe Riley. E vreo șansă să-l mai găsim?

Riley oftă descurajată.

— Nu, mă tem că s-a dus de mult. Trebuie să fi fost aici mai devreme în seara asta, înainte ca eu și fata mea să ajungem acasă.

Chiar atunci, o femeie agent purtând vestă anti-glonț intră dinspre spatele casei. Avea părul negru, ochi negri și un ten închis la culoare, și părea chiar mai tânără decât Huang.

— Agent Huang, am găsit ceva, spuse femeia. Zgârieturi pe încuietoarea ușii din spate. Se pare că cineva a forțat-o.

— Bravo, Vargas, spuse Huang. Acum știm cum a intrat. Poți rămâne puțin aici cu Riley și fiica ei?

Chipul femeii se lumină de bucurie.

— Cu plăcere, spuse ea.

Se așeză la masă și Huang părăsi bucătăria pentru a se alătura celorlalți.

— Agent Paige, eu sunt agent María de la Luz Vargas Ramírez. Apoi făcu o grimasă. Știu, e greu de pronunțat. E specific mexican. Mi se spune Lucy Vargas.

— Mă bucur că ești aici, agent Vargas, spuse Riley.

— Doar Lucy, vă rog.

Tânăra femeie rămase tăcută o clipă și o tot privi pe Riley. În cele din urmă spuse:

— Agent Paige, sper că nu sunt impertinentă spunând asta, dar... este o adevărată onoare să vă cunosc. V-am urmărit munca de când am început instruirea. Întregul dumneavoastră istoric este incredibil.

— Mulțumesc, spuse Riley.

Lucy zâmbi cu admirație.

— Vreau să spun, felul în care ați încheiat cazul Peterson – întreaga poveste mă uimește pur și simplu.

Riley clătină din cap.

— Aș vrea eu ca lucrurile să fie atât de simple, spuse ea. Nu e mort. El a fost intrusul astăzi aici.

Lucy o fixă uimită cu privirea.

— Dar toată lumea spune ..., începu Lucy.

Riley o întrerupse.

— A mai crezut cineva că era în viață. Marie, femeia pe care am salvat-o. Era sigură că era încă în libertate, tachinând-o. S-a...

Riley se opri, amintindu-și cu durere imaginea trupului Mariei atârnând în propriul dormitor.

— S-a sinucis, spuse Riley.

Lucy părea atât îngrozită cât și surprinsă.

— Îmi pare rău, spuse ea.

Chiar atunci, Riley auzi o voce cunoscută strigând după ea.

— Riley? Ești bine?

Se întoarse și îl văzu pe Bill Jeffreys stând în arcada de la bucătărie, părând îngrijorat. SAC-ul îl alertase probabil de situație, așa că venise cu mașina proprie până acolo.

— Sunt bine, Bill, spuse ea. La fel și April. Stai jos.

Bill luă loc la masă cu Riley, April și Lucy. Lucy îl fixă cu privirea, aparent extaziată să-l cunoască pe fostul partener al lui Riley, încă o legendă a FBI-ului.

Huang se întoarse în bucătărie.

— Nu e nimeni în casă, și nici afară, îi spuse el lui Riley. Oamenii mei au recoltat toate probele pe care le-au putut găsi. Au spus că nu au fost prea multe indicii. Va fi în sarcina tehnicienilor de laborator să vadă ce pot afla din ele.

— Mi-era teamă de asta, spuse Riley.

— Se pare că e timpul să încheiem aici pentru astă seară, zise Huang. Apoi părăsi bucătăria pentru a da ultimele ordine agenților.

Riley se întoarse spre fiica ei.

— April, o să stai acasă la tatăl tău în seara asta.

April făcu ochii mari.

— Nu te las aici, spuse April. Și clar nu vreau să stau cu tata.

— Trebuie, spuse Riley. S-ar putea să nu fii în siguranță aici.

— Dar mama -

Riley o întrerupse.

— April, mai sunt lucruri pe care nu ți le-am povestit despre omul ăsta. Lucruri îngrozitoare. Vei fi în siguranță. Vin mâine să te iau după ore.

Înainte ca April să poată protesta, Lucy vorbi.

— Mama ta are dreptate, April. Crede-mă. De fapt, ia-o ca pe un ordin din partea mea. Voi alege personal doi agenți care să te ducă acolo. Agent Paige, cu permisiunea dumneavoastră, îl voi suna pe fostul dumneavoastră soț și îi voi explica ce se întâmplă.

Riley fu surprinsă de oferta lui Lucy. Dar și încântată. În mod aproape curios, Lucy părea să înțeleagă faptul că ar fi fost un apel incomod pentru ea. Ryan ar fi luat fără îndoială mult mai în serios această veste de la oricare alt agent în afară de Riley. Lucy se descurcase bine și cu April.

Lucy nu numai că identificase punctul sensibil, dar dăduse și dovadă de empatie. Empatia era o calitate excelentă pentru un agent SAC, și adesea era mult prea uzată de stresul jobului.

Femeia asta e pricepută, se gândi Riley.

— Haide, îi spuse Lucy lui April. Hai să-l sunăm pe tatăl tău.

April o săgetă din priviri pe Riley. Totuși, se ridică de la masă și o urmă pe Lucy în sufragerie, unde începură să formeze numărul.

Riley și Bill rămaseră singuri, așezați la masa din bucătărie. Chiar dacă aparent nu mai era nimic de făcut, lui Riley i se părea normal ca Bill să fie acolo. Lucraseră împreună ani de zile și se gândise întotdeauna la ei ca la o pereche potrivită – amândoi la patruzeci de ani cu un strop de gri ivindu-se în părul negru. Amândoi erau dedicați muncii lor și avea probleme în căsnicie. Bill avea atât un temperament cât și o conformație puternică.

— A fost Peterson, spuse Riley. A fost aici.

Bill nu spuse nimic. Nu părea convins.

— Nu mă crezi? zise Riley. Am găsit pietricele în pat. El trebuie să le fi pus. Nu aveau cum altfel să ajungă acolo.

Bill clătină din cap.

— Riley, sunt sigur că a fost într-adevăr un intrus, spuse el. Nu ți-ai imaginat partea asta. Dar Peterson? Mă îndoiesc serios.

Furia lui Riley începea să crească acum.

— Bill, ascultă-mă. Am auzit un zăngănit la ușă într-o seară și m-am uitat afară și am găsit pietricele. Marie a auzit pe cineva aruncându-i pietricele în geamul de la dormitor. Cine altcineva să fie?

Bill oftă și își scutură capul.

— Riley, ești obosită, spuse el. Și când ești obosită și ai o idee fixă în cap, e ușor să crezi aproape orice. I se poate întâmpla oricui.

Riley simți cum se lupta să-și rețină lacrimile. În vremuri mai bune, Bill ar fi avut fără îndoială încredere în instinctele ei. Dar acele vremuri erau apuse. Și știa de ce. În urmă cu câteva seri, îl sunase beată și îi sugerase să răspundă la atracția reciprocă dintre ei și să înceapă o aventură. Făcuse un lucru groaznic, și o știa, și nu mai băuse nicio gură de atunci. Chiar și așa, lucrurile nu mai fuseseră la fel între ea și Bill după acel incident.

— Știu despre ce e vorba, Bill, spuse ea. E din cauza acelui apel tâmpit. Nu mai ai încredere în mine.

Acum vocea lui Bill trosni de mânie.

— La dracu', Riley. Încerc doar să fiu realist.

Riley fierbea.

— Pleacă, Bill.

— Riley...

— Mă crezi sau nu. Alege. Dar acum vreau să pleci.

Cu un aer resemnat, Bill se ridică de la masă și plecă.

Prin ușa de la bucătărie, Riley putea să vadă că aproape toată lumea părăsise casa, inclusiv April. Lucy veni înapoi în bucătărie.

— Agentul Huang lasă doi agenți aici, spuse ea. Vor supraveghea casa dintr-o mașină pentru restul nopții. Nu sunt sigură că e o idee bună să rămâneți singură înăuntru. M-aș bucura să pot rămâne.

Rămase o clipă pe gânduri. Ce voia – de ce avea nevoie acum – era ca cineva să creadă că Peterson nu era mort. Se îndoia că ar fi putut-o convinge chiar și pe Lucy de asta. Toată treaba părea fără speranță.

— O să mă descurc, Lucy, spuse Riley.

Lucy înclină capul și ieși din bucătărie. Riley auzi zgomotul ultimilor agenți părăsind casa și închizând ușa după ei. Riley se ridică și verifică atât ușa din față cât și ușa din spate pentru a se asigura că erau încuiate. Mută două scaune contra ușii din spate. Ar fi făcut suficient zgomot dacă cineva ar fi descuiat din nou încuietoarea.

Apoi rămase în picioare în sufragerie și se uită în jur. Casa părea ciudat de strălucitoare, cu toate luminile aprinse.

Ar trebui să sting o parte din ele, se gândi ea.

Dar când întinse mâna spre întrerupătorul din sufragerie, degetele îi înghețară. Pur și simplu nu putea. Era paralizată de groază.

Peterson, știa, venea din nou după ea.

Capitolul 3

Riley ezită preț de un moment când intră în clădirea SAC, întrebându-se dacă era pregătită să se confrunte cu cineva astăzi. Nu dormise toată noaptea și era frântă de oboseală. Senzația de teroare care o ținuse trează toată noaptea îi pulsase adrenalina până ce nu mai rămăsese nimic. Acum, se simțea secătuită.

Riley inspiră adânc.

Singura scăpare e în interior.

Își adună toată determinarea și intră în labirintul agitat format din agenți FBI, specialiști și personalul de asistență. Croindu-și calea prin zona open space, figuri familiare își dezlipiră privirea din calculatoare. Majoritatea zâmbiră văzând-o, iar câțiva ridicară în aer degetul mare în semn de felicitare. Riley începu încet să fie bucuroasă că hotărâse să vină. Avea nevoie de ceva care să-i ridice moralul.

— Bravo pentru Păpușar, spuse un agent tânăr.

Îi luă câteva secunde lui Riley să înțeleagă ce voia să spună. Apoi realiză că „Păpușar” trebuia să fie noua poreclă a lui Dirk Monroe, psihopatul pe care tocmai îl doborâse. Numele avea sens.

Riley observă și că o parte din fețe o priveau mai bănuitor. Fără îndoială că auziseră despre incidentul de aseară de la ea acasă când o întreagă echipă venise în goană în urma apelului său disperat după întăriri. Se întreabă probabil dacă sunt în toate mințile, se gândi ea. După câte știa ea, absolut nimeni altcineva din Birou nu credea că Peterson era încă în viață.

Riley se opri la biroul lui Sam Flores, un tehnician de laborator cu ochelari cu rame negre, muncind din greu la calculator.

— Ce vești ai pentru mine, Sam? întrebă Riley.

Sam ridică ochii de pe ecran și o privi.

— Te referi la intrarea ta prin efracție, nu? Tocmai ce mă uitam la niște rapoarte preliminare. Mi-e teamă că nu e mare lucru. Tipii de la laborator nu au obținut nimic de pe pietricele – nici ADN nici fibre. Nici amprente.

Riley oftă descurajată.

— Anunță-mă dacă are loc vreo schimbare, spuse ea, bătându-l pe Flores cu palma pe spate.

— Nu mi-aș face speranțe, zise Flores.

Riley continuă în zona împărțită de agenții seniori. Trecând pe lângă birourile mici cu pereți de geam, văzu că Bill nu sosise. Asta era de fapt o ușurare, dar știa că mai devreme sau mai târziu va fi nevoită să clarifice recenta stânjeneală dintre ei.

Când păși în propriul birou îngrijit și bine organizat, Riley observă imediat că avea un mesaj telefonic. Era din partea lui Mike Nevins, psihiatrul legist din D.C. care era uneori consultant în cazurile SAC-ului. De-a lungul anilor, îl găsise a fi o sursă remarcabilă de discernământ, și nu numai în cadrul cazurilor. Mike o ajutase pe Riley în timpul crizei sale de TSPT după ce Peterson o capturase și o torturase. Știa că suna să vadă cum mai este, așa cum făcea adesea.

Era pe punctul de a-l suna înapoi, când carura masivă a agentului special Brent Meredith apăru în ușa ei. Trăsăturile întunecate, osoase ale comandantului de unitate făceau aluzii la personalitatea sa dură, „fără prostii”. Riley se simți ușurată văzându-l, întotdeauna alinată de prezența lui.

— Bine ai revenit, agent Paige, spuse el.

Riley se ridică să-i strângă mâna.

— Mulțumesc, agent Meredith.

— Am auzit că ai avut încă o mică aventură azi noapte. Sper că ești bine.

— Sunt bine, mulțumesc.

Meredith o privi cu îngrijorare călduroasă, și Riley știa că încerca să-i evalueze disponibilitatea pentru muncă.

— Vrei să mă însoțești în zona de pauză pentru o cafea? întrebă el.

— Mulțumesc, dar chiar trebuie să arunc un ochi pe niște documente. Altă dată.

Meredith înclină capul și nu spuse nimic. Riley știa că aștepta să vorbească ea. Fără îndoială că auzise și despre convingerea sa că Peterson fusese intrusul. Îi dădea o șansă să-și exprime opinia. Dar era sigură că Meredith nu ar fi fost mai dispus ca ceilalți să fie de acord cu ea în privința lui Peterson.

— Atunci ar fi bine să plec, spuse el. Dă-mi de veste oricând ai timp de o cafea sau de un prânz.

— Așa voi face.

Meredith se opri și se întoarse din nou spre Riley. Încet și cu grijă, spuse:

— Ai grijă, te rog, agent Paige.

Riley remarcă o imensă însemnătate în acele cuvinte. Nu cu mult timp în urmă, un alt superior din agenție o suspendase pentru insubordonare. Fusese reinstituită, dar poziția ei putea fi încă fragilă. Riley simți că Meredith o avertiza prietenește. Nu-și dorea ca ea să facă ceva care să o pună în pericol. Și să facă mare tărăboi despre Peterson i-ar putea cauza probleme cu cei care declaraseră cazul închis.

De îndată ce fu singură, Riley se îndreptă spre cartotecă și scoase un dosar gros referitor la cazul Peterson. Îl deschise pe birou și frunzări prin el, împrospătându-și memoria în ceea ce-l privea pe rivalul ei. Nu găsi mare lucru util.

Adevărul era că omul rămânea o enigmă. Nu existase nici măcar o mențiune a existenței lui până când Bill și Riley nu îl depistaseră în cele din urmă.

Peterson putea nici măcar să nu fie numele lui adevărat, și găsiseră câteva prenume diferite aparent având legătură cu el.

Uitându-se prin dosar, Riley dădu peste fotografiile victimelor sale – femei care fuseseră găsite în morminte de mică adâncime. Toate prezentau cicatrici de la arsuri și cauza morții fusese strangularea cu mâinile. Riley se cutremură amintindu-și acele mâini masive, puternice care o prinseseră și o încuiaseră în cușcă asemeni unui animal.

Nimeni nu știa exact câte femei omorâse. Ar mai putea fi încă multe cadavre de descoperit. Și până ce Marie și Riley nu fuseseră capturate și nu trăiseră să o povestească, nimeni nu știa cum îi plăcea să tortureze femeile în întuneric cu o torță cu propan. Și nimeni altcineva nu era dispus să creadă că Peterson era în continuare în viață.

Întreaga poveste o deprima cu adevărat. Riley era cunoscută pentru abilitatea ei de a pătrunde în mințile criminalilor – o abilitate care o speria uneori. Cu toate astea, nu reușise niciodată să pătrundă în mintea lui Peterson. Și începând de acum, simțea că îl înțelegea chiar mai puțin.

Nu îi dăduse niciodată impresia lui Riley că ar fi fost un psihopat organizat. Faptul că își lăsa victimele în morminte de adâncime mică sugera contrariul. Nu era un perfecționist. Chiar și așa, era suficient de meticulos încât să nu lase niciun indiciu în urmă. Omul era cu adevărat paradoxal.

Își aminti de ceva ce Marie îi spusese cu puțin timp înainte să se sinucidă...

„Poate că e ca o fantomă, Riley. Poate că asta s-a întâmplat când l-ai aruncat în aer. I-ai ucis trupul dar nu i-ai omorât sufletul diabolic.”

Nu era o fantomă și Riley o știa. Era sigură – mai sigură ca oricând – că era pe undeva, și că ea era următoarea lui țintă. Totuși, după părerea ei Peterson putea foarte bine să fie o fantomă. În afară de ea, nimeni altcineva nu credea măcar că există.

— Unde ești, nenorocitule? șopti ea cu voce tare.

Nu știa, și nu avea cum să afle. Era blocată total. Nu avea de ales decât să lase toată treaba baltă deocamdată. Închise dosarul și îl puse înapoi la locul lui în cartotecă.

Atunci îi sună telefonul din birou. Văzu că apelul venea pe o linie comună tuturor agenților speciali. Era linia pe care centrala SAC-ului o folosea pentru a înainta solicitările corespunzătoare agenților. Regula de aur era că agentul care răspundea primul unui asemenea apel primea cazul.

Riley aruncă o privire către celelalte birouri. Nimeni altcineva nu părea să fie prezent momentan. Ceilalți agenți fie luau o pauză fie erau plecați la treabă pentru alte cazuri. Riley răspunse.

— Agent special Riley Paige. Cu ce vă pot ajuta?

Vocea de la telefon părea tensionată.

— Agent Paige, aici Raymond Alford, Comisarul poliției din Reedsport, New York. Avem o problemă gravă aici. Ar fi posibil să trecem pe video chat? Cred că aș putea poate să explic mai bine. Și am niște imagini pe care ar trebui să le vedeți cu ochii dumneavoastră.

Asta îi stârni curiozitatea lui Riley.

— Desigur, spuse ea. Îi dădu lui Alford datele ei de contact. Câteva clipe mai târziu vorbea cu el față în față. Era un bărbat slab cu început de chelie care părea să fie înaintat în vârstă. La momentul respectiv, expresia lui era neliniștită și obosită.

— Am avut o crimă aici azi noapte, îi spuse Alford. Una urâtă rău. Dați-mi voie să vă arăt.

O fotografie apăru pe ecranul lui Riley. Înfățișa ceea ce părea a fi corpul unei femei atârnând de un lanț deasupra liniilor de tren. Corpul era înfășurat într-o mulțime de lanțuri, și părea să fie îmbrăcat ciudat.

—Ce poartă victima? întrebă Riley.

— O cămașă de forță, spuse Alford.

Riley tresări. Uitându-se mai atent la fotografie, văzu că era adevărat.

Apoi imaginea dispăru și Riley se trezi din nou față în față cu Alford.

— Domnule Comisar Alford, apreciez semnalul dumneavoastră de alarmă. Dar ce vă face să credeți că acesta este un caz pentru Serviciul de Analiză Comportamentală?

— Pentru că exact același lucru s-a întâmplat acum aproape cinci ani, spuse Alford.

O imagine apăru cu cadavrul unei alte femei. Și ea era înlănțuită de jur împrejur și legată într-o cămașă de forță.

— La vremea aceea fusese o femeie care lucra cu jumătate de normă la închisoare, Marla Blainey. Modus operandi a fost identic – numai că ea a fost aruncată pe malul râului, nu agățată.

Chipul lui Alford reapăru.

— De data aceasta este vorba despre Rosemary Pickens, o asistentă medicală localnică, spuse el. Nimeni nu-și poate imagina din ce motiv, pentru niciuna dintre femei. Erau amândouă simpatizate.

Alford se cocoșă istovit și clătină din cap.

— Agent Paige, oamenii mei și cu mine suntem cu adevărat depășiți aici. Această nouă crimă trebuie să fie opera unui ucigaș în serie sau a unui imitator. Problema este că niciuna din variante nu are sens. Nu avem astfel de incidente în Reedsport. Nu suntem decât un orășel turistic la marginea râului Hudson cu o populație de aproximativ șapte mii de locuitori. Uneori trebuie să intervenim în vreo bătaie sau să pescuim vreun turist din râu. Cam atât de rele sunt lucrurile de obicei aici.

Riley cumpăni. Părea să fie cu adevărat un caz pentru SAC. Chiar ar fi trebuit să îl transfere pe Alford direct lui Meredith.

Dar Riley aruncă o privire spre biroul lui Meredith și văzu că nu se întorsese încă. Va trebui să-l avertizeze despre acest caz mai târziu. Între

timp, poate că putea să ajute puțin.

— Care au fost cauzele morții? întrebă ea.

— Gâtul tăiat, la amândouă.

Riley încercă să nu-și arate surprinderea. Sugrumarea și loviturile cu forță brută erau mult mai comune decât spintecarea.

Părea să fie un criminal deosebit de neobișnuit. Cu toate acestea, era genul de psihopat pe care Riley îl cunoștea bine. Era specializată în astfel de cazuri. Era păcat că nu avea să își poată pune în folosință priceperea de data aceasta. În urma traumei sale recente, nu avea să primească misiunea.

— Ați dat jos corpul? întrebă Riley.

— Nu încă, spuse Alford. E atârnată în continuare.

— Atunci nu o dați jos. Lăsați-o acolo deocamdată. Așteptați până ajung agenții noștri acolo.

Alford nu părea încântat.

— Agent Paige, va fi o sarcină dificilă. E chiar lângă liniile de tren și poate fi văzută de pe râu. Și orașul chiar nu are nevoie de o asemenea publicitate. E mare presiune pe mine să o dau jos.

— Lăsați-o acolo, spuse Riley. Știu că nu e ușor, dar e important. Nu va dura mult. Vă vom trimite agenți acolo în după-amiaza asta.

Alford încuviință din cap în tăcere.

— Mai aveți și alte poze cu ultima victimă? întrebă Riley. Vreun prim-plan?

— Sigur, vi le arăt imediat.

Riley se trezi uitându-se la o serie de fotografii detaliate ale cadavrului. Polițiștii locali făcuseră o treabă bună. Fotografiile arătau cât de strâns și elaborat erau înfășurate lanțurile în jurul cadavrului.

În cele din urmă apăru un prim-plan cu fața victimei.

Riley simți că inima îi sare în gât. Ochii victimei erau bulbucați și avea un lanț drept căluș în gură. Dar nu asta o șocă pe Riley.

Femeia semăna mult cu Marie. Era mai în vârstă și mai corpolentă, dar chiar și așa, Marie ar fi putut să arate așa dacă ar mai fi trăit vreo zece ani. Imaginea o izbi pe Riley ca o lovitură emoțională în stomac. Era ca și cum Marie striga după ea, cerându-i să-l prindă pe acest criminal.

Știa că trebuia să preia cazul.

Capitolul 4

Peterson rula cu mașina, nu prea repede, nu prea încet, simțindu-se bine să aibă în sfârșit fata înapoi în câmpul vizual. În sfârșit, o găsise. Iat-o, fiica lui Riley, singură, în drum spre liceu, neavând nici cea mai mică idee că o urmărea. Că avea să îi pună capăt vieții.

În timp ce o privea, fata se opri deodată în drum și se întoarse, ca și cum ar fi suspectat că era privită. Rămase pe loc, parcă indecisă. Câțiva studenți trecură pe lângă ea și se strecurară în clădire.

Avansă ușor mașina, așteptând să vadă ce va face mai departe.

Nu că fata ar fi contat prea mult pentru el. Mama ei era adevărata țintă a răzbunării sale. Mama ei îi stricase grav planurile, și trebuia să plătească. O făcuse deja, într-un fel – până la urmă, o împinsese pe Marie Sayles la suicid. Dar acum trebuia să-i ia fata care conta cel mai mult pentru ea.

Fata, spre încântarea lui, începu să schimbe direcția și să se depărteze de școală. Din câte se părea, decisese să nu se ducă la ore azi. Inima îi bătea puternic – voia să profite de ocazie. Dar nu putea. Nu încă. Trebuia să-și spună să fie răbdător. Mai erau alți oameni în apropiere.

Peterson înaintă și dădu roată unui cvartal, forțându-se să aibă răbdare. Își suprimă un zâmbet la bucuria care avea să vină. Cu ce avea de gând pentru fiica ei, Riley avea să sufere în feluri pe care nu le-ar fi crezut posibile. Deși era încă uscățivă și ciudată, fata semăna mult cu mama ei. Asta avea să facă lucrurile extra satisfăcătoare.

Cum se învârtea în jur, văzu că fata mergea iute de-a lungul străzii. Trase lângă bordură și o privi câteva minute, până ce-și dădu seama că o lua pe o stradă care ieșea din oraș. Dacă avea să meargă pe jos singură până acasă, atunci acesta ar putea fi momentul perfect să o înhațe.

Inima îi bătea tare, vrând să savureze perspectiva încântătoare. Peterson încercui un alt cvartal cu mașina.

Oamenii trebuiau să învețe să amâne anumite plăceri. Peterson știa să aștepte până la exact momentul potrivit. O recompensă amânată făcea totul mai plăcut. Învățase asta din ani de o delicioasă cruzime prelungită.

Sunt atât de multe lucruri de care să te bucuri, se gândi el mulțumit.

Când reveni și o văzu din nou, Peterson râse zgomotos. Făcea autostopul! Dumnezeu îi zâmbea de sus în această zi. Să-i ia viața era în mod clar menit să se întâmple.

Trase mașina lângă ea și îi oferi cel mai plăcut zâmbet al lui.

— Te duc undeva?

Fata îi zâmbi larg.

— Mersi. Ar fi super.

— Încotro te duci? întrebă el.

— Locuiesc puțin în afara orașului.

Fata îi comunică adresa.

El spuse:

— E chiar în drumul meu. Urcă.

Fata se așeză pe scaunul din față. Cu o satisfacție crescândă, observă că avea până și ochii verde-căprui ai mamei sale.

Peterson apăsă butoanele pentru a încuia ușile și geamurile. Peste huruitul încet al aerului condiționat, fata nici nu observă.

*

April simți un val plăcut de adrenalină în timp ce își punea centura de siguranță. Nu mai făcuse niciodată autostopul. Mama ei ar face o criză dacă ar afla.

Desigur, așa îi trebuia mamei, se gândi April. Fusese de-a dreptul nasol să o forțeze să stea la tata aseară – și asta doar din cauza unor idei nebune ale ei cum că Peterson ar fi fost în casa lor. Nu era adevărat, și April o știa. Cei doi agenți care o conduseseră acasă la tata așa spuseseră. Din ce își spuseseră unul altuia, părea că toată agenția era de părere că mama era puțin dusă cu pluta.

Bărbatul zise:

— Și ce te aduce în Fredericksburg?

April se întoarse și se uită la el. Avea o înfățișare plăcută, cu un maxilar mare, păr mițos și o barbă țepoasă. Zâmbea.

— Școala, spuse April.

— Un curs de vară? întrebă bărbatul.

— Mda, spuse April. În mod sigur nu avea să-i spună că se hotărâse să chiulească. Nu că ar fi arătat ca genul de tip care nu ar fi înțeles. Părea destul de cool. Poate chiar i-ar fi plăcut să o ajute să sfideze autoritatea parentală. Totuși, era mai bine să nu se riște.

Zâmbetul bărbatului deveni puțin malițios.

— Și ce zice mama ta despre autostop? întrebă el.

April se aprinse de rușine.

— O, e de acord cu asta, spuse ea.

Bărbatul chicoti. Nu era un sunet prea plăcut. Și ceva îi trecu prin minte lui April. Întrebase ce credea mama ei, nu ce cred părinții ei. Ce îl făcuse să o spună așa?

Traficul era relativ aglomerat atât de aproape de școală la această oră dimineața. Avea să dureze ceva să ajungă acasă. April speră ca bărbatul să nu facă prea multă conversație. Asta ar putea deveni de-a dreptul stânjenitor.

Dar după câteva străzi în tăcere, April se simți chiar mai incomodă. Bărbatul încetase să mai zâmbească și expresia lui i se părea mai degrabă ursuză. Observă că toate ușile erau încuiate. Apăsă pe furiș pe butonul de la geamul pasagerului. Nu se mișcă.

Mașina se opri în spatele unei coloane de mașini care așteptau ca semaforul să se schimbe. Bărbatul semnaliză la stânga. April fu cuprinsă de o explozie bruscă de anxietate.

— Ă... trebuie să mergem înainte aici, spuse ea.

Bărbatul nu spuse nimic. Oare pur și simplu nu o auzise? Cumva, nu-și putea face curaj să repete. În plus, poate plănuise să meargă pe un traseu diferit. Dar nu, nu-și putea da seama cum ar fi putut să o ducă acasă din acea direcție.

April se întrebă ce să facă. Să țipe după ajutor? Ar fi auzit-o cineva? Și dacă bărbatul nu auzise ce spusese? Dacă nu voia să facă niciun rău? Toată treaba ar fi fost îngrozitor de jenantă.

Atunci, văzu pe cineva cunoscut mergând agale pe trotuar, ghiozdanul atârnat de un umăr. Era Brian, oarecum iubitul ei în ultima vreme. Bătu puternic în geam.

Răsuflă ușurată când Brian se întoarse și o văzu.

— Vrei să mergi cu mașina? mimă ea către Brian.

Brian rânji și încuviință din cap.

— O, el e prietenul meu, spuse April. Putem să ne oprim să-l luăm și pe el, vă rog? Se duce la mine acasă oricum.

Era o minciună. April de fapt habar nu avea unde se ducea Brian. Bărbatul se încruntă și pufni. Nu era deloc încântat de asta. Avea să se oprească? Inima lui April bătea nebunește.

Brian vorbea la telefon în timp ce stătea pe trotuar și aștepta. Dar se uita direct la mașină și April era sigură că putea să-l vadă pe șofer destul de limpede. Era bucuroasă să aibă un potențial martor în cazul în care omul avea de gând ceva urât.

Bărbatul îl studie pe Brian și văzu bine că vorbea la telefon, și îl văzu uitându-se direct la el.

Fără să spună un cuvânt, bărbatul descuie ușile. April îi făcu semn lui Brian să se urce în spate, așa că deschise ușa și se urcă. Închise ușa chiar când semaforul trecea pe verde și coloana de mașini începu din nou să se miște.

— Mulțumesc pentru drum, domnule, spuse Brian vioi.

Bărbatul nu spuse absolut nimic. Se încrunta în continuare.

— Ne duce la mine acasă, Brian, spuse April.

— Grozav, răspunse Brian.

April se simțea în siguranță acum. Dacă bărbatul avea cu adevărat intenții rele, cu siguranță nu avea să-i înhațe pe amândoi. Îi va conduce în mod cert direct la mama acasă.

Gândindu-se mai departe, April reflectă dacă să îi povestească mamei despre bărbat și suspiciunile ei în ceea ce-l privea. Dar nu, asta ar fi însemnat să recunoască faptul că nu se dusese la școală și că făcuse autostopul. Mama ar fi pedepsit-o pentru totdeauna.

În plus, se gândi ea, șoferul nu putea fi Peterson.

Peterson era un criminal psihotic, nu un om obișnuit conducând o mașină.

Și Peterson, până la urmă, era mort.

Capitolul 5

Expresia încordată și severă a lui Brent Meredith îi spunea lui Riley că nu îi plăcea deloc cerința ei.

— Este un caz evident pentru mine, spuse ea. Am mai multă experiență decât oricine altcineva cu acest gen de criminal în serie pervers.

Tocmai îi descrisese apelul din Reedsport, Meredith având maxilarul fix tot timpul.

După o tăcere îndelungată, în cele din urmă Meredith oftă.

— Aprob, spuse el reticent.

Riley răsuflă ușurată.

— Mulțumesc, domnule, spuse ea.

— Nu-mi mulțumi, mormăi el. Fac asta împotriva rațiunii mele. Nu sunt de acord decât pentru că ai aptitudinile speciale pentru a rezolva acest caz. Experiența ta cu acest gen de criminal e unică. Îți voi atribui un partener.

Riley simți că-și pierde brusc curajul. Știa că momentan nu era o opțiune să lucreze cu Bill, dar se întreba dacă Meredith știa de ce exista o tensiune între acești parteneri de lungă durată. Se gândi că cel mai probabil Bill îi spusese pur și simplu lui Meredith că voia să rămână aproape de casă momentan.

— Dar domnule -, începu ea.

— Niciun dar, spuse Meredith. Și gata cu șmecheriile tale de lup singuratic. Nu e inteligent și este împotriva politicii. Ai fost aproape omorâtă mai mult de o singură dată. Regulile sunt reguli. Și încalc și-așa destule acum că nu te trimit în concediu după ultimele incidente.

— Da, domnule, spuse Riley încet.

Meredith își frecă bărbia, în mod evident luând în considerare toate variantele. Spuse:

— Agentul Vargas va merge cu tine.

— Lucy Vargas? întrebă Riley.

Meredith încuviință doar din cap. Lui Riley nu-i surâdea ideea.

— A fost în echipa care a venit la mine acasă azi noapte, spuse Riley. Pare foarte impresionantă și îmi place de ea – dar e începătoare. Sunt obișnuită să lucrez cu cineva mai experimentat.

Meredith zâmbi larg.

— Notele ei la academie au fost mult peste medie. Și, da, e tânără. E rar ca un student proaspăt ieșit din academie să fie acceptat în SAC. Dar ea chiar e atât de bună. E pregătită pentru o experiență pe teren.

Riley știa că nu are de ales.

Meredith continuă:

— Cât de repede poți fi gata de plecare?

Riley derulă în minte pregătirile necesare. Să vorbească cu fata ei era pe primul loc pe listă. Și ce altceva? Trusa ei de călătorie nu era în birou. Avea să fie nevoită să conducă până în Friedericksburg, să se oprească acasă, apoi să se asigure că April avea să stea la tatăl ei și apoi să se întoarcă în Quantico.

— Dați-mi trei ore, spuse ea.

— O să sun pentru un avion, spuse Meredith. O să-l anunț pe comisarul din Reedsport că avem o echipă pe drum. Să fii la aerodrom în exact trei ore. Dacă întârzii, ai încurcat-o.

Riley se ridică agitată de pe scaun.

— Am înțeles, domnule, spuse ea. Aproape îi mulțumi din nou, dar își aminti în grabă ordinul lui contrar. Părăsi biroul fără să mai rostească niciun cuvânt.

*

Riley ajunse acasă într-o jumătate de oră, parcă afară și se îndreptă țintă spre ușa de la intrare. Trebuia să-și ia trusa de călătorie, o valiză mică pe care o ținea în permanență echipată cu cosmeticale, un halat și un schimb de haine. Trebuia să le recupereze extrem de rapid și apoi să se ducă în oraș, unde urma să explice situația lui April și lui Ryan. Nu era deloc încântată de acea parte, dar trebuia să fie sigură că April era în siguranță.

Când învârti cheia în ușa de la intrare, observă că era deja descuiată. Știa că încuiase când plecase. O făcea mereu, fără greș. Toate simțurile lui Riley intrară în alertă. Își scoase arma și păși înăuntru.

Cum mergea discret prin casă, uitându-se după fiecare colț și în fiecare ungher, deveni conștientă de prezența unui zgomot prelung, continuu. Părea să vină din exterior, din spatele casei. Era muzică – muzică foarte tare.

Ce dracu'?

Încă atentă după vreun intrus, intră în bucătărie. Ușa din spate era pe jumătate deschisă și o melodie pop răsuna afară. Mirosi o aromă cunoscută.

— O, Dumnezeule, nu asta iar, își spuse ei însăși.

Își puse arma înapoi în toc și ieși afară. Bineînțeles, April era acolo, așezată la masa de picnic cu un băiat slăbănog aproape de vârsta ei. Muzica venea de la două boxe mici așezate pe masa de picnic.

Văzându-și mama, ochii lui April se bulbucară panicați. Întinse mâna pe sub masă ca să stingă joint-ul din mână, în mod evident sperând să-l facă să dispară.

— Nu te obosi să-l ascunzi, spuse Riley, gonind spre masă. Știu ce faci.

Abia se putea face auzită peste muzică. Se aplecă spre player și îl opri.

— Mamă, nu e ceea ce pare, spuse April.

— Este exact ceea ce pare, spuse Riley. Dă-mi restul.

Dându-și ochii peste cap, April îi înmână o pungă de plastic cu o cantitate mică de marijuana în ea.

— Credeam că lucrezi, spuse April, ca și cum asta ar fi explicat totul.

Riley nu știa dacă să se simtă mai mult furioasă sau dezamăgită. O mai prinsese doar o dată pe April fumând iarbă. Dar lucrurile se amelioraseră între ele și crezuse că acele zile rămăseseră în urma lor.

Riley se holba la băiat.

— Mama, el e Brian, spuse April. E un prieten de la școală.

Cu o grimasă absentă și ochi reci, băiatul se întinse să dea mâna cu Riley.

— Încântat să vă cunosc, doamna Paige, zise el.

Riley își ținu mâinile de-a lungul corpului.

— Ce cauți de fapt aici? o întrebă Riley pe April.

— Aici locuiesc, spuse April, ridicând din umeri.

— Știi ce vreau să spun. Trebuia să fii acasă la tatăl tău.

April nu răspunse. Riley se uită la ceas. Timpul se scurgea. Trebuia să rezolve rapid această situație.

— Spune-mi ce s-a întâmplat, zise Riley.

April începea să pară cumva rușinată. Chiar nu era pregătită pentru această situație.

— Am mers pe jos la școală de la tata de-acasă de dimineață, spuse ea. M-am intersectat cu Brian în fața școlii. Am decis să chiulim azi. E în regulă dacă lipsesc din când în când. Am oricum note bune. Examenul final e abia vineri.

Brian lăsă să-i scape un râs nervos, fără sens.

— Mda, April chiar se descurcă grozav la cursul ăsta, doamna Paige, spuse el. E foarte tare.

— Cum ați ajuns aici? întrebă Riley.

April se uită într-o parte. Riley ghici cu ușurință de ce fiica ei era reticentă să-i spună adevărul.

— O, Dumnezeule, copiilor! Ați făcut autostopul, nu-i așa? spuse Riley.

— Șoferul era un tip cu adevărat de treabă, foarte liniștit, spuse April. Brian a fost cu mine tot timpul. Am fost în siguranță.

Riley se chinui să-și țină nervii și vocea sub control.

— De unde știi că erați în siguranță? April, nu trebuie niciodată să accepți să fii dusă cu mașină de un străin. Și de ce ai veni aici după sperietura pe care am avut-o azi noapte? Asta a fost incredibil de prostesc. Îți imaginezi dacă Peterson mai era încă în preajmă?

April zâmbi ca și cum ar fi știut mai bine.

— Haide, mamă. Îți faci prea multe griji. Așa au zis ceilalți agenți. I-am auzit pe doi dintre ei vorbind despre asta – tipii care m-au dus acasă la tata aseară. Au spus că Peterson e categoric mort și tu pur și simplu nu poți accepta asta. Au spus că oricine a lăsat pietricelele alea a făcut-o probabil ca o farsă.

Riley fierbea. Își dorea să-și poată pune mâinile pe acei agenți. Aveau mult tupeu să o contrazică pe Riley în raza auditivă a fiicei sale. Se gândi să-i ceară lui April numele lor, dar decise să o lase baltă.

— Ascultă-mă April, spuse Riley. Trebuie să plec din oraș pentru câteva zile într-o misiune. Trebuie să plec imediat. Te duc acasă la tatăl tău. Am nevoie să stai acolo.

— De ce nu pot să vin cu tine? întrebă April.

Riley se întrebă cum naiba adolescenții puteau fi atât de tâmpiți în legătură cu anumite lucruri.

— Pentru că trebuie să termini cursul ăsta, spuse ea. Trebuie să-l treci sau o să rămâi în urmă cu școala. Engleza e obligatorie și ai dat-o-n bară degeaba. Și în plus, lucrez. Nu e întotdeauna prudent să fii în preajmă când lucrez. Ar fi trebuit să știi asta până acum.

April nu spuse nimic.

— Hai înăuntru, spuse Riley. Nu mai avem decât câteva minute. Trebuie să mai strâng câteva lucruri, și la fel și tu. Apoi te duc acasă la tatăl tău.

Întorcându-se spre Brian, Riley adăugă:

— Și pe tine te duc acasă.

— Pot să fac autostopul, spuse Brian.

Riley îl săgetă pur și simplu cu privirea.

— Bine, spuse Brian, părând oarecum intimidat. El și April se ridicară de la masă și o urmară pe Riley în casă.

— Luați-o înainte și duceți-vă în mașină, amândoi, spuse ea. Copiii părăsiră ascultători casa.

Trase noul zăvor pe care îl adăugase pe ușa din spate și merse din cameră în cameră asigurându-se că toate ferestrele erau încuiate.

În dormitorul ei, își luă geanta de voiaj și se asigură că tot necesarul era în continuare înăuntru. La plecare aruncă o privire neliniștită pe pat ca și cum pietricelele s-ar fi întors. Preț de o clipă, se întrebă de ce pleca într-un alt

stat în loc să rămână aici și să încerce să-l găsească pe criminalul care le pusese acolo ca să o tachineze.

În plus, manevra aceasta a lui April o speriase. Putea să aibă încredere în fiica ei să aibă grijă de ea în Fredericksburg? Așa crezuse înainte, dar acum avea dubii.

Totuși, nu avea ce să facă pentru a schimba lucrurile. Se angajase în noul caz și trebuia să plece. Cum mergea spre mașină, aruncă o privire în pădurea deasă și întunecată, uitându-se după orice urmă de Peterson.

Dar nu era nimeni.

Capitolul 6

Riley aruncă o privire la ceasul din bord în timp ce îi conducea pe copii într-o parte înstărită a Fredericksburg-ului și se cutremură văzând cât de puțin timp mai avea. Cuvintele lui Meredith îi reveniră fulgerător în minte.

Dacă întârzii, ai încurcat-o.

Poate – doar poate – avea să ajungă la aerodrom la timp. Nu plănuise decât să treacă pe acasă și să ia o geantă, iar acum lucrurile deveneau mult mai complicate. Se întrebă dacă ar trebui să-l sune pe Meredith ş să-l avertizeze că niște probleme de familie ar putea să o rețină. Nu, decise ea; șeful ei fusese deja destul de reticent. Nu se aştepta să îi acorde circumstanțe atenuante.

Din fericire, adresa lui Brian era pe drumul spre casa lui Ryan. Când Riley trase în fața unei grădini imense și opri mașina, spuse:

— Ar trebui să intru și să le spun părinților tăi ce s-a întâmplat.

— Nu sunt acasă, spuse Brian ridicând din umeri. Tata e plecat de tot și mama nu prea dă p-aici.

Ieși din mașină, se întoarse și spuse:

— Mulțumesc pentru că m-ați condus. În timp ce băiatul se îndrepta spre casă, Riley se întrebă ce fel de părinți își lasă copilul așa de unul singur. Nu știau în ce fel de necazuri poate intra un adolescent?

Dar poate că mama lui nu prea are de ales în privința asta, se gândi cu amărăciune Riley. Cine sunt eu să judec?

Imediat ce Brian intră în casă, Riley plecă. April nu spusese nimic tot drumul, și nu părea să fie dispusă să vorbească acum. Riley nu-și putea da seama dacă acea tăcere era bosumflare sau rușine. Își dădu seama că aparent erau multe lucruri pe care nu le știa despre propria ei fiică.

Riley era supărată și pe ea și pe April. Numai ieri păreau să se înțeleagă mai bine. Crezuse că April începea să înțeleagă presiunea de pe un agent FBI. Dar apoi Riley insistase ca April să meargă la tatăl ei acasă noaptea trecută, iar azi April se răzvrătea pentru că fusese obligată să facă asta.

Riley își reaminti că ar fi trebuit să fie mult mai înțelegătoare. Întotdeauna fusese un pic rebelă ea însăși. Și Riley știa ce însemna să pierzi o mamă și să ai un tată distant. Era de așteptat ca April să se teamă că același lucru i se va întâmpla și ei.

E îngrozită pentru siguranța mea, realiză Riley. În ultimele luni, April își văzuse mama îndurând atât răni fizice cât și emoționale. După sperietura cu intrusul de seara trecută, April era cu siguranță foarte îngrijorată. Riley își reaminti că trebuia să dea mai multă atenție la ceea ce ar putea simți fiica ei. Oricine de orice vârstă ar putea avea dificultăți în a face față complicațiilor din viața lui Riley.

Riley trase în fața casei pe care o împărțise cândva cu Ryan. Era o casă mare și frumoasă cu un cerdac la ușa laterală, sau porte-cochère{1}cum o numea Ryan. Acum, Riley alegea să parcheze pe stradă în loc să intre pe alee până sub adăpost.

Nu se simțise niciodată acasă aici. Cumva, traiul într-un cartier de suburbie respectabil nu i se potrivise niciodată. Căsătoria ei, casa, cartierul, toate reprezentaseră atât de multe așteptări la care nu fusese niciodată capabilă să se ridice.

De-a lungul anilor, Riley realizase că se pricepea mai bine la munca ei decât s-ar fi priceput vreodată la o viață normală. În cele din urmă părăsise căsătoria, casa și cartierul, și asta o făcu cu atât mai determinată să se ridice la nivelul așteptărilor de a fi mama unei fiice adolescente.

În timp ce April începu să deschidă ușa de la mașină, Riley spuse:

— Stai.

April se întoarse și se uită la ea expectativ.

Fără să se oprească măcar să se gândească, Riley spuse:

— M-am prins. Am înțeles.

April o privi fix cu o expresie șocată. Pentru o clipă, păru gata să plângă. Riley se simți aproape la fel de surprinsă ca fiica ei. Nu prea știa ce-i venise. Știa doar că acum nu era momentul pentru lecții de morală, chiar dacă ar fi avut timp să emită una, ceea ce nu avea. De asemenea, simți instinctiv că spusese exact ce trebuia.

Riley și April ieșiră din mașină și merseră împreună spre casă. Nu știa dacă să spere ca Ryan să fie acasă sau nu. Nu voia să se certe cu el și se hotărâse deja să nu-i povestească despre incidentul cu marijuana. Știa că ar fi trebuit, dar pur și simplu nu avea timp să facă față reacțiilor sale. Totuși, trebuia să-i explice că avea să fie plecată pentru câteva zile.

Gabriela, femeia guatemaleză robustă, de vârstă mijlocie, care lucrase ca menajera familiei timp de ani de zile, le întâmpină pe Riley și pe April la ușă. Ochii Gabrielei erau bulbucați de griji.

— Hija{2}, unde ai fost? întrebă ea cu accentul ei pronunțat.

— Îmi pare rău, Gabriela, spuse April sfioasă.

Gabriela se uită mai bine la chipul lui April. Riley văzu după expresia feței sale că depistase faptul că April fumase iarbă.

— Tonta! spuse Gabriela aspru.

— Lo siento mucho, spuse April, părând să regrete sincer.

— Vente conmigo, spuse Gabriela. Luând-o pe April înăuntru, Gabriela se întoarse și îi aruncă lui Riley o privire amară, dezaprobatoare.

Riley se făcu mică sub acea privire. Gabriela era unul din puținii oameni pe lume care o intimidau cu adevărat. Femeia se purta minunat cu April, și în acel moment părea să facă o treabă mai bună în educarea ei decât Riley.

Riley strigă după Gabriela:

— Ryan e aici?

Îndepărtându-se, Gabriela răspunse:

— Sí. Apoi strigă în casă: Señor Paige, fata dumneavoastră s-a întors.

Ryan apăru în hol, îmbrăcat și aranjat de plecare. Păru surprins să o vadă pe Riley.

— Ce cauți aici? întrebă el. Unde a fost April?

— A fost la mine acasă.

— Ce? După tot ce s-a întâmplat azi noapte, ai luat-o acasă?

Maxilarul lui Riley se încleștă de exasperare.

— Nu am luat-o nicăieri, spuse ea. Întreab-o dacă vrei să știi cum a ajuns acolo. Nu am ce face dacă nu vrea să stea cu tine. Tu ești singurul care poate repara asta.

— Asta e numai vina ta, Riley. Ai lăsat-o să iasă total de sub control.

Pentru o fracțiune de secundă, Riley deveni furioasă. Dar furia ei se transformă într-un sentiment copleșitor că ar putea avea dreptate. Nu era corect, dar chiar știa cum să o împingă în direcția aceea.

Riley inspiră lung și adânc și spuse:

— Uite ce, plec din oraș pentru câteva zile. Am un caz în nordul statului New York. April trebuie să stea aici și trebuie să stea locului. Te rog explică-i situația Gabrielei.

— Explică-i tu situația Gabrielei, sări Ryan. Trebuie să mă întâlnesc cu un client. Chiar acum.

— Și eu am un avion de luat. Chiar acum.

Rămaseră o clipă privindu-se fix unul pe celălalt. Cearta lor ajunsese într-un impas. Uitându-se în ochii lui, Riley își reaminti că îl iubise cândva. Și el păruse să o iubească tot atât de mult. Asta fusese pe vremea când amândoi erau tineri și săraci, înainte ca el să devină un avocat de succes și ea un agent FBI.

Nu putu să nu observe că era în continuare un bărbat foarte arătos. Făcea eforturi mari ca să arate așa și petrecea multe ore în sala de sport. Riley știa prea bine și că avusese multe femei în viața lui. Asta făcea parte din problemă – se bucura de libertatea lui de burlac prea mult ca să se îngrijească de educarea fiicei lor.

Nu că eu aș fi mai brează, se gândi ea.

Atunci Ryan spuse:

— Mereu e vorba de jobul tău.

Riley își înăbuși furia. Dezbătuseră de atâtea ori subiectul. Munca ei era cumva și prea periculoasă și foarte nesemnificativă. Munca lui era tot ce conta, pentru că el câștiga mult mai mulți bani și pentru că el pretindea să schimbe cu adevărat ceva pe lume. De parcă rezolvarea de procese pentru clienți bogați însemna mai mult decât războiul fără sfârșit al lui Riley împotriva răului.

Dar acum nu se putea lăsa târâtă din nou în această veche dispută. Niciunul dintre ei nu câștiga oricum niciodată.

— Vorbim când mă întorc, spuse ea.

Se întoarse și se îndepărtă de casă. Îl auzi pe Ryan închizând ușa în spatele ei.

Riley se urcă în mașină și plecă. Mai avea mai puțin de o oră ca să ajungă înapoi în Quantico. I se învârtea capul. Atât de multe se întâmplaseră atât de repede. Doar cu puțin timp înainte decisese să preia un caz nou. Acum se întreba dacă era un lucru bun. Nu numai că April avea dificultăți în a face față acestor lucruri, dar era sigură că Peterson se întorsese în viața ei.

Dar într-un fel, avea sens. Atât timp cât April stătea cu tatăl ei, era în afara pericolului de a pica în ghearele lui Peterson. Și Peterson nu avea să răpească alte victime în absența lui Riley. Pe cât de nedumerită era despre el, Riley știa un lucru sigur. Doar ea era ținta lui pentru răzbunare. Ea și nimeni altcineva, era destinată a fi următoarea lui victimă. Și avea să-i facă bine să fie departe de el pentru o vreme.

Își reaminti și de o lecție dură pe care o învățase în timpul ultimului ei caz – să nu se lupte cu tot răul din lume în același timp. Se rezuma la un simplu motto: Câte un monstru pe rând.

Și acum era pe urmele unei brute excepțional de violente. Un bărbat despre care știa că va lovi din nou în curând.

Capitolul 7

Bărbatul începu să întindă bucăți de lanț pe masa lungă de lucru din subsolul său. Era întuneric afară, dar toate acele zale de oțel inoxidabil erau lucioase și strălucitoare sub sclipirea unui singur bec.

Întinse unul din lanțuri pe toată lungimea lui. Zgomotul metalic îi stârni amintiri teribile de când fusese încătușat, închis în cușcă și torturat cu lanțuri ca acestea. Dar era așa cum își tot spunea în sinea lui: Trebuie să îmi înfrunt fricile.

Și pentru a face asta trebuia să-și dovedească autoritatea asupra lanțurilor însăși. Prea des în trecut lanțurile deținuseră controlul asupra lui.

Era păcat că cineva trebuia sufere din cauza asta. Timp de cinci ani crezuse că trecuse peste toată treaba asta. Îl ajutase foarte mult când biserica îl angajase ca paznic de noapte. Îi plăcuse slujba aceea, mândru de autoritatea care venea cu ea. Îi plăcuse să se simtă puternic și util.

Dar luna trecută, îi luaseră această slujbă. Aveau nevoie de cineva cu aptitudini de securitate, spuseseră, și calificări mai bune – cineva mai mare și mai puternic. Îi promiseseră să-l păstreze pentru lucrul în grădină. Ar fi câștigat în continuare suficienți bani pentru a plăti chiria la această căsuță mică.

Chiar și așa, pierderea acelui job, pierderea autorității pe care i-o dădea, îl tulburase, îl făcuse să se simtă neputincios. Acel imbold scăpă din nou de sub control – acea disperare să nu fie neputincios, acea nevoie frenetică să-și impună controlul asupra lanțurilor pentru ca ele să nu-l prindă din nou. Mai încercase să fugă de imbold, ca și cum ar fi putut să-și lase întunecimea interioară chiar acolo în subsol. Data trecută, condusese tocmai până în Reedsport, sperând să scape de el. Dar nu putu.

Nu știa de ce nu putea. Era un om bun, cu o inimă bună și îi plăcea să facă favoruri. Dar mai devreme sau mai târziu, bunătatea lui se întorcea întotdeauna împotriva sa. Când o ajutase pe acea femeie, infirmiera aceea,

să-și care cumpărăturile până la mașină în Reedsport, îi zâmbise și spuse, „Ce băiat bun!”

Tresări la amintirea acelui zâmbet și a acelor cuvinte.

„Ce băiat bun!”

Mama lui zâmbise și spusese astfel de lucruri, chiar și când ținea lanțul de pe piciorul lui prea scurt ca să poată ajunge la ceva de mâncare sau chiar să vadă afară. Și măicuțele, și ele zâmbiseră și spuseseră astfel de lucruri când se uitau la el prin mica deschizătură pătrată din ușa micii lui închisori.

„Ce băiat bun!”

Nu toată lumea fusese nemiloasă, știa asta. Majoritatea oamenilor chiar îi voiau binele, mai ales în acest orășel în care se stabilise de multă vreme. Îl și plăceau. Dar de ce părea toată lumea să-l privească ca pe un copil – și un copil handicapat pe deasupra? Avea douăzeci și șapte de ani și știa că era excepțional de isteț. Avea mintea plină de gânduri geniale și rar întâlnise o problemă pe care să nu o poată rezolva.

Dar bineînțeles că știa de ce oamenii îl vedeau așa. Era pentru că abia putea să vorbească. Se bâlbâise fără speranță toată viața și abia dacă încerca vreodată să vorbească, deși înțelegea tot ce spuneau ceilalți oameni.

Și era mic și firav și trăsăturile lui erau îndesate și infantile, ca cele ale cuiva care s-ar fi născut cu vreun defect congenital. Întemnițată în acel craniu ușor diform era o minte remarcabilă, zădărnicită în dorința sa de a face lucruri geniale în lume. Nimeni nu știa asta. Absolut nimeni. Nici măcar doctorii de la spitalul psihiatric nu știuseră.

Era ironic.

Oamenii nu credeau că știe cuvinte ca ironic. Dar știa.

Acum se trezi pipăind nervos un nasture în mână. Îl smulsese de pe bluza infirmierei când o agățase sus. Amintindu-și de ea, se uită la pătuțul în care o ținuse legată în lanțuri mai bine de o săptămână. Își dorise să-i poată

vorbi, să-i explice că nu intenționa să fie crud și că doar semăna atât de mult cu mama lui și cu măicuțele, mai ales în uniforma aia a ei de infirmieră.

Imaginea ei în acea uniformă îl perturbase. Fusese la fel cu femeia de acum cinci ani, paznic la închisoare. Cumva ambele femei se contopiră în mintea lui cu mama sa și cu măicuțele și cu angajații spitalului. Luptase o bătălie pierdută numai să îi distingă.

Era o ușurare să fi terminat cu ea. Era o responsabilitate teribilă, să o țină legată așa, dându-i apă, ascultând-o gemând prin lanțul pe care îl folosise drept căluș. Desfăcuse călușul doar pentru a-i pune un pai în gură pentru apă din când în când. Atunci încercase să țipe.

Dacă doar ar fi putut să-i explice că nu trebuie să țipe, că erau vecini peste stradă care nu trebuiau să audă. Dacă doar ar fi putut să-i spună, poate că ar fi înțeles. Dar nu i-a putut explica, nu cu bâlbâiala lui zadarnică. În schimb, încercase mutește să o amenințe cu un brici cu lama dreaptă. Pe termen lung, nici măcar amenințarea nu funcționase. Atunci luase decizia să îi despice gâtul.

Apoi o dusese înapoi în Reedsport și o atârnase așa, să o vadă toată lumea. Nu era sigur de ce. Poate era o avertizare. Măcar dacă oamenii ar putea înțelege. Dacă ar putea, nu ar mai fi nevoit să fie atât de nemilos.

Poate că era și felul lui de a spune lumii ce rău îi părea.

Pentru că îi părea rău. Avea să se ducă la florărie mâine și să cumpere flori – un buchețel ieftin – pentru familie. Nu ar putea vorbi florarului, dar ar putea scrie instrucțiuni simple. Cadoul avea să fie anonim. Și dacă ar găsi un loc bun în care să se ascundă, ar sta în apropierea mormântului când o înmormântau, înclinându-și capul ca orice alt îndoliat.

Întinse bine încă un lanț pe bancul de lucru, strângându-i capetele cât putu de tare, aplicându-și toată forța, amuțindu-i zăngăneala. Dar, în adâncul sufletului, știa că asta nu era suficient pentru a-l face stăpânul lanțurilor. Pentru asta, era nevoit să pună din nou la treabă lanțurile. Și avea să

folosească una din cămășile de forță pe care le mai avea în posesie. Cineva trebuia să fie legat, așa cum fusese el.

Altcineva va trebui să sufere și să moară.

Capitolul 8

Imediat ce Riley și Lucy coborâră din avionul FBI-ului, un polițist tânăr în uniformă veni spre ele, traversând pista în grabă.

— Frate, ce mă bucur să vă văd, spuse el. Comisarul Alford e furios. Dacă nu dă cineva jos imediat corpul lui Rosemary, riscă să facă un infarct. Reporterii sunt deja călare pe noi. Eu sunt Tim Boyden.

Moralul lui Riley decăzu în timp ce ea și Lucy se prezentau. Prezența atât de rapidă a presei la fața locului era un semn sigur de probleme. Cazul pornea cu stângul.

— Vă pot ajuta să duceți ceva? întrebă ofițerul Boyden.

— Ne descurcăm, spuse Riley. Ea și Lucy nu aveau decât două genți mici.

Ofițerul Boyden indică un punct de-a lungul pistei.

— Mașina e aici, spuse el.

Toți trei se îndreptară iute spre mașină. Riley se așeză pe scaunul pasagerului în față, iar Lucy pe bancheta din spate.

— Suntem la doar două minute de oraș, spuse Boyden începând să conducă. Mamă, nu-mi vine să cred ce se întâmplă. Săraca Rosemary. Toată lumea o plăcea așa de mult. Mereu ajuta oamenii. Când a dispărut acum două săptămâni, ne-a fost frică tuturor de ce-i mai rău. Dar nu ne puteam imagina...

Vocea i se stinse și își scutură capul oripilat.

Lucy se aplecă în față de pe bancheta din spate.

— Am înțeles că ați mai avut un criminal ca acesta, spuse ea.

— Mda, pe vremea când încă eram la liceu, spuse Boyden. Nu tot aici în Reedsport, totuși. Era aproape de Eubanks, mai departe spre sud de-a lungul

râului. Un corp în lanțuri, exact ca Rosemary. Purtând și o cămașă de forță. Are dreptate șeful? Avem de-a face cu un criminal în serie?

— Nu ne putem exprima deocamdată, spuse Riley.

Adevărul era că Riley credea că șeful avea probabil dreptate. Dar tânărul ofițer părea deja destul de supărat. Nu avea niciun rost să-l alarmeze și mai mult.

— Nu-mi vine să cred, spuse Boyden, scuturându-și din nou capul. Un orășel drăguț ca al nostru. O doamnă drăguță ca Rosemary. Nu-mi vine să cred.

Cum intrau în oraș, Riley văzu două dube cu echipe de știri TV pe micuța stradă principală. Un elicopter cu logo-ul unui post de televiziune se învârtea deasupra orașului.

Boyden conduse până la o barieră unde se adunase un mic grup de reporteri. Un ofițer făcu loc mașinii printre ei. Doar câteva secunde mai târziu, Boyden trase mașina lângă o porțiune de linii de tren. Acolo era corpul, atârnând de un stâlp electric. Câțiva polițiști în uniformă stăteau la câțiva metri de el.

Cum cobora din mașină, Riley îl recunoscu pe Comisarul Raymond Alford galopând spre ea. Nu părea deloc încântat.

— Sper că aveți un motiv al dracu' de bun să ne țineți cu corpul atârnat așa aici, spuse el. Ne-am trezit într-o situație de coșmar. Primarul amenință să-mi ia insigna.

Riley și Lucy îl urmară până la corp. În lumina după-amiezii târzii părea chiar mai ciudat decât păruse în pozele pe care Riley le văzuse pe calculatorul ei. Lanțurile din oțel inoxidabil străluceau în lumina soarelui.

— Presupun că ați restricționat locul, îi spuse Riley lui Alford.

— Am făcut cât de bine am putut, spuse Alford. Am blocat zona suficient de departe încât nimeni să nu poată vedea corpul exceptând de pe râu. Am

redirecționat trenurile să ocolească orașul. Asta le încetinește și le dă peste cap orarele. Așa trebuie să fi aflat posturile de știri din Albany că se întâmplă ceva. Cu siguranță nu au aflat de la oamenii mei.

În timp ce Alford vorbea, vocea sa fu acoperită de elicopterul televiziunii care plana exact deasupra lor. Renunță la încercarea de a spune ce voia să spună. Riley putea citi obscenitățile de pe buzele sale în timp ce se uita la aeronavă. Fără să se ridice, elicopterul se îndepărtă învârtindu-se într-un cerc. Pilotul voia în mod evident să revină roată în zonă.

Alford își scoase telefonul mobil. Când i se răspunse, zbieră:

— Ți-am spus să-ți ții departe de locul faptei nenorocitul de elicopter. Acum spune-i pilotului tău să-și ducă dihania la o sută cincizeci de metri înălțime. Asta e legea.

După expresia lui Alford, Riley bănui că persoana de la celălalt capăt i se împotrivea. În cele din urmă, Alford spuse:

— Dacă nu-ți iei pasărea aia imediat de aici, reporterii tăi vor fi excluși din conferința de presă pe care o voi da după-amiaza asta.

Chipul i se relaxă puțin. Se uită în sus și așteptă. După cum era de așteptat, după câteva momente elicopterul se ridică la o înălțime mai mult decât rezonabilă. Zgomotul motorului său încă umplea atmosfera cu un huruit strident și constant.

— Doamne, sper să nu mai avem de-a face cu prea multe d-astea, mârâi Alford. Poate când dăm corpul jos o să fie mai puțină atracție pentru ei. Totuși, pe termen scurt, presupun că există un avantaj. Hotelurile și pensiunile au ceva mai mulți clienți. Restaurantele la fel – reporterii trebuie să mănânce. Dar pe termen lung? E de rău dacă turiștii se tem să vină în Reedsport.

— Ați făcut o treabă bună ținându-i la distanță de locul faptei, spuse Riley.

— Presupun că am rezolvat măcar atât, spuse Alford. Haideți să încheiem odată cu asta.

Alford le conduse pe Riley și Lucy și mai aproape de corp. Hamul era legat de o frânghie groasă care trecea printr-un scripete de inox atașat de traversa înaltă. Restul frânghiei cobora drept la pământ.

Riley putea să-i vadă chipul femeii acum. Din nou, asemănarea ei cu Marie o traversă ca un șoc electric – aceeași durere tăcută și același chin pe care chipul prietenei ei le afișase după ce se spânzurase. Ochii bulbucați și lanțul pus căluș în gură făceau ca imaginea să fie cu atât mai deranjantă.

Riley se uită la noul ei partener să vadă cum reacționează. Cumva spre surprinderea ei, văzu că Lucy lua deja notițe.

— E primul ta scenă a unei crime? o întrebă Riley.

Lucy înclină pur și simplu din cap în timp ce scria și observa. Riley consideră că reacționa extrem de bine la vederea cadavrului. Mulți începători ar fi vomitat în boscheți până acum.

La polul opus, Alford părea categoric să se simtă rău. Chiar și după atâtea ore, nu se obișnuise cu priveliștea. Pentru binele lui, Riley speră să nu fie nevoit să se obișnuiască niciodată.

— Nu prea miroase încă, spuse Alford.

— Nu încă, spuse Riley. Se află încă la stadiul de autoliză, în mare parte doar celulele interne care se dezintegrează. Nu e suficient de cald pentru a grăbi procesul de putrefacție. Corpul nu a început încă să se altereze din interior. Atunci mirosul va deveni cu adevărat urât.

Alford părea din ce în ce mai palid auzind acest fel de a vorbi.

— Dar rigor mortis? întrebă Lucy.

— Este în rigor complet, sunt sigură, spuse Riley. Va fi probabil pentru încă doisprezece ore.

Lucy tot nu părea deloc tulburată. Doar continua să însemneze mai multe notițe.

— Ați depistat cum a prins-o criminalul acolo sus? îl întrebă Lucy pe Alford.

— Avem o idee destul de clară, spuse Alford. S-a cățărat și a pus pe poziții scripetele. Apoi a tras corpul până sus. Se vede cum e fixat.

Alford indică un mănunchi de greutăți din fier care se aflau lângă linii. Frânghia era legată prin găurile din greutăți, înnodată cu grijă pentru a nu se desface. Greutățile erau genul care ar fi putut fi găsite în aparatele de fitness din sălile de sport.

Lucy se aplecă și examină greutățile mai de-aproape.

— E aproape suficientă greutate aici pentru a contrabalansa complet corpul, spuse Lucy. Ciudat că a târât după el toate greutățile astea. Te-ai gândi că ar fi legat pur și simplu frânghia direct de stâlp.

— Ce îți spune asta? întrebă Riley.

Lucy se gândi o clipă.

— E mic și nu prea puternic, spuse Lucy. Scripetele nu i-a dat suficientă pârghie de unul singur. A avut nevoie de greutăți ca să-l ajute.

— Foarte bine, spuse Riley. Apoi indică spre partea opusă liniilor de tren. Pe o întindere scurtă, o urmă parțială de cauciuc vira brusc de pe trotuar pe pământ. Și se poate vedea că și-a tras vehiculul foarte aproape. A fost nevoit. Nu ar fi putut să târască trupul prea departe de unul singur.

Riley examină solul din jurul stâlpului electric și găsi scobituri ascuțite în pământ.

— Se pare că a folosit o scară, spuse ea.

— Mda, și am găsit scara, spuse Alford. Haideți, o să vă arăt.

Alford le conduse pe Riley și Lucy peste liniile de tren într-un depozit uzat de vreme construit din oțel ondulat. Un lacăt spart atârna de zăvorul ușii.

— Se poate vedea cum a intrat aici, spuse Alford. A fost destul de ușor. Un patent ar fi rezolvat treaba. Depozitul ăsta nu e folosit pentru mare lucru, doar depozitare pe termen lung, așa că nu e prea securizat.

Alford deschise ușa și aprinse luminile fluorescente din tavan. Locul era, într-adevăr, aproape gol, cu excepția câtorva lăzi de transport năvălite de pânze de păianjen. Alford indică o scară înaltă sprijinită de peretele de lângă ușă.

— Asta e scara, spuse el. Am găsit pământ proaspăt pe picioarele ei. E probabil de aici și criminalul știa de ea. A intrat prin efracție, a târât-o afară și s-a urcat pe ea ca să fixeze scripetele. Odată ce a ridicat corpul unde își dorea, a târât scara înapoi. Pe urmă a plecat.

— Poate că a luat și scripetele tot din depozit, sugeră Lucy.

— Intrarea în depozit e luminată noaptea, spuse Alford. Deci este îndrăzneț și pun pariu că e destul de rapid, chiar dacă nu e prea puternic.

În acel moment se auzi o trosnitură zgomotoasă, ascuțită, de afară.

— Ce naiba? zbieră Alford.

Riley înțelese imediat că fusese un foc de armă.

Capitolul 9

Alford își scoase arma și se repezi afară din depozit. Riley și Lucy îl urmară cu mâinile pe arme. Afară, ceva plana în cercuri deasupra stâlpului de care atârna cadavrul. Scotea un bâzâit constant.

Tânărul ofițer Boyden avea arma scoasă. Tocmai trăsese în mica dronă care încercuia corpul și era gata să mai tragă o dată.

— Boyden, lasă naibii arma aia jos! strigă Alford. Își puse propria armă în toc.

Boyden se întoarse surprins spre Alford. Chiar când își cobora arma, drona se ridică mai sus și se îndepărtă.

— Ce naiba ai crezut că faci trăgând așa cu arma? mârâi el la Boyden.

— Protejam locul faptei, spuse Boyden. E probabil vreun blogger care face poze.

— Probabil, spuse Alford. Și nici mie nu-mi place câtuși de puțin. Dar e ilegal să tragi în chestiile alea. În plus, e o zonă populată. Ar trebui să știi mai bine de atât.

Boyden plecă capul rușinat.

— Îmi pare rău, domnule, spuse el.

Alford se întoarse spre Riley.

— Drone, la dracu'! spuse el. Chiar urăsc secolul douăzeci și unu. Agent Paige, spuneți-mi vă rog că putem da jos cadavrul acum.

— Mai aveți și alte fotografii în afară de cele pe care le-am văzut? întrebă Riley.

— O grămadă, cu fiecare detaliu, spuse Alford. Le puteți vedea la mine în birou.

Riley încuviință din cap.

— Am văzut ce aveam nevoie să văd aici. Și ați făcut o treabă bună în a ține scena sub control. Dați-i drumul și dați-o jos.

Alford îi spuse lui Boyden.

— Cheamă-l pe coronerul districtului. Spune-i că poate să nu mai taie frunză la câini.

— Da, șefu', spuse Boyden, scoțându-și telefonul mobil.

— Haideți, le spuse Alford lui Riley și Lucy. Le conduse la mașina lui de poliție. Când se urcară și fură gata de plecare, un polițist le făcu loc dincolo de barieră spre strada principală.

Riley observă atent ruta. Criminalul ar fi circulat cu propriul vehicul pe aceeași rută pe care și Boyden și Alford o foloseau. Nu mai era nicio altă cale în zona dintre depozit și liniile de tren. Părea probabil ca cineva să fi văzut vehiculul criminalului, deși nu li s-ar fi părut neobișnuit.

Departamentul de poliție din Reedsport nu era nimic mai mult decât o vitrină de cărămidă chiar pe strada principală a orașului. Alford, Riley și Lucy intrară și luară loc în biroul comisarului.

Alford puse un teanc de dosare pe birou.

— Aici e tot ce avem, spuse el. Dosarul complet referitor la vechiul caz de acum cinci ani și tot ce știm până acum despre crima de azi noapte.

Riley și Lucy luară fiecare câte un dosar și începură să îl frunzărească. Atenția lui Riley fu captată de fotografiile de la primul caz.

Ambele femei erau de vârste asemănătoare. Prima lucrase într-o închisoare, ceea ce o punea într-o oarecare măsură în pericolul unei posibile victimizări. Dar a doua ar fi considerată o victimă cu risc scăzut. Și nu era nicio indicație cum că vreuna dintre ele ar fi frecventat baruri sau alte locuri care le-ar fi făcut în mod special vulnerabile. În ambele cazuri, cei care le cunoscuseră pe femei le descriseseră ca fiind prietenoase, săritoare și

conformiste. Și totuși, trebuia să existe vreun factor care să-l atragă pe criminal la aceste femei în special.

— Ați făcut ceva progrese în cazul crimei Marlei Blainey? îl întrebă Riley pe Alford.

— A fost sub jurisdicția poliției din Eubanks. Inspectorul principal Lawson. Dar am lucrat cu el pe caz. Nu am aflat nimic util. Lanțurile erau total obișnuite. Criminalul le-ar fi putut lua de la orice magazin de bricolaj.

Lucy se aplecă spre Riley pentru a se uita la aceleași poze.

— Totuși, a cumpărat o grămadă, spuse Lucy. Ai crede că vreun angajat ar fi observat pe cineva care cumpără atâtea lanțuri.

Alford încuviință din cap.

— Mda, asta am crezut și noi la momentul respectiv. Dar am contactat magazinele de bricolaj de peste tot prin zonă. Niciun angajat nu a remarcat nicio astfel de vânzare neobișnuită. Trebuie să le fi cumpărat câte puține o dată, pe ici pe colo, fără să atragă prea multă atenție. Până când a comis crima, avea o grămadă la îndemână. Poate că încă mai are.

Riley se uită mai atent la cămașa de forță pe care o purta femeia. Părea identică cu cea folosită pentru legarea victimei din noaptea trecută.

— Dar cămașa de forță? întrebă Riley.

Alford ridică din umeri.

— Ai zice că așa ceva va fi ușor de identificat. Dar nu am găsit nimic. Face parte din dotarea standard în spitalele psihiatrice. Am verificat toate spitalele din tot statul, inclusiv unul foarte aproape de aici. Nimeni nu a observat nicio cămașă de forță lipsă sau furată.

Liniștea se așternu în timp ce Riley și Lucy continuară să se uite peste rapoarte și fotografii. Corpurile fuseseră lăsate la o distanță de șaisprezece metri unul de celălalt. Asta indica faptul că ucigașul nu locuia prea departe.

Dar cadavrul primei femei fusese aruncat fără tact pe marginea unui râu. În cei cinci ani dintre crime, atitudinea ucigașului se schimbase într-un fel.

— Și ce părere aveți de tipul ăsta? întrebă Alford. De ce cămașa de forță și toate lanțurile astea? Nu pare să exagereze?

Riley se gândi o clipă.

— Nu în mintea lui, spuse ea. E vorba de putere. Nu vrea să-și restricționeze victimele doar fizic ci și simbolic. Criminalul vrea să sublinieze acest aspect.

— Dar de ce femei? întrebă Lucy. Dacă vrea să-și subjuge victimele, nu ar fi mult mai dramatic cu bărbați?

— E o întrebare bună, răspunse Riley. Revăzu în minte locul crimei – cât de grijuliu fusese contrabalansat corpul.

— Dar amintește-ți, nu e prea puternic, spuse Riley. Poate fi în parte o chestiune de alegere a unor ținte mai ușoare. Femei de vârstă mijlocie ca acestea ar opune mai puțină rezistență. Dar probabil că și reprezintă ceva în mintea lui. Nu au fost alese ca indivizi, ci ca femei – și ceea ce or reprezenta femeile pentru el.

Alford lăsă să-i scape un bombănit cinic.

— Deci spuneți că nu a fost nimic personal, zise el. Nu e ca și cum aceste femei au făcut ceva ca să fie răpite și ucise. Nu e ca și cum criminalul chiar credea că o meritau în mod special.

— Așa se întâmplă de obicei, spuse Riley. În ultimul meu caz, criminalul viza femei care cumpărau păpuși. Nu-i păsa cine erau. Tot ce conta era că le vedea cumpărând o păpușă.

Liniștea căzu din nou. Alford se uită la ceasul de mână.

— Am o conferință de presă în aproximativ o jumătate de oră, spuse el. Mai e ceva de discutat înainte de asta?

Riley spuse:

— Păi, cu cât agentul Vargas și cu mine putem interoga mai repede familia cea mai apropiată a victimei, cu atât mai bine. Diseară, dacă e posibil.

Alford se încruntă îngrijorat.

— Nu cred, zise el. Soțul ei a murit tânăr, poate acum cincisprezece ani. Tot ce mai are sunt doi copii adulți, un băiat și o fată, amândoi cu familiile lor. Locuiesc chiar în oraș. Oamenii mei i-au interogat toată ziua. Sunt foarte epuizați și tulburați. Haideți să-i lăsăm până mâine înainte să-i mai supunem la un alt interogatoriu.

Riley văzu că Lucy era gata să protesteze, așa că o opri cu un gest tăcut. Era inteligent din partea lui Lucy să vrea să interogheze familia imediat. Dar Riley știa mai bine decât să facă valuri în rândul forței de ordine locale, mai ales dacă păreau să fie la fel de competenți ca Alford și echipa lui.

— Înțeleg, spuse Riley. Haideți să încercăm mâine dimineață. Dar familia primei victime?

— Cred că încă mai sunt ceva rude în Eubanks, spuse Alford. O să mă interesez. Haideți să nu ne grăbim. Criminalul nu e grăbit, până la urmă. Ultima lui crimă a fost acum cinci ani și e puțin probabil că va acționa din nou curând. Haideți să ne acordăm timp să facem lucrurile bine.

Alford se ridică de pe scaun.

— Ar trebui să mă pregătesc pentru conferința de presă, zise el. Vreți să participați? Aveți vreo declarație de făcut?

Riley reflectă asupra propunerii.

— Nu, nu cred, spuse ea. E mai bine ca FBI-ul să rămână discret deocamdată. Nu vrem ca ucigașul să simtă că i se face prea multă publicitate. Ar putea fi mai înclinat să se afișeze dacă nu crede că primește atenția cuvenită. Momentan, e bine ca dumneavoastră să fiți figura pe care o văd oamenii.

— Bine atunci, puteți să vă instalați, spuse Alford. Am rezervat două camere la o pensiune locală pentru dumneavoastră. Aveți și o mașină afară la dispoziție.

Îi glisă pe masă lui Riley formularul de rezervare și un set de chei de la mașină. Ea și Lucy părăsiră sediul.

*

Mai târziu, pe seară, Riley stătea pe un divan la fereastra bovindou care dădea spre strada principală din Reedsport. Amurgul se așternuse și luminile se aprindeau pe stradă. Aerul de noapte era cald și plăcut și totul era liniștit, fără niciun reporter în zare.

Alford rezervase pentru Riley și Lucy două camere minunate la etajul doi al pensiunii. Proprietara locului le servise o cină delicioasă. Apoi Riley și Lucy petrecuseră o oră și ceva în camera principală de la parter făcând planuri pentru a doua zi.

Reedsport chiar era un oraș pitoresc și încântător. În alte circumstanțe, ar fi un loc plăcut pentru o vacanță. Dar acum că Riley era departe de toate discuțiile despre crima de ieri, mintea ei se întoarse la griji mai familiare.

Nu se gândise la Peterson toată ziua până acum. Era pe undeva și ea o știa, dar nimeni altcineva nu o credea. Fusese oare înțelept să lase lucrurile așa? Ar fi trebuit oare să încerce mai tare să convingă pe cineva?

Se înfioră gândindu-se că doi criminali – Peterson și cine le ucisese pe cele două femei aici – își vedeau de viață în acest moment așa cum le plăcea. Câți alții mai erau în libertate, pe undeva prin stat, pe undeva prin țară? De ce era cultura noastră năpăstuită de aceste ființe umane pervertite?

Oare ce făceau? Complotau undeva în izolare sau își petreceau timpul confortabil cu prietenii și familia – oameni inocenți, nebănuitori, care nu aveau nicio idee de răul dintre ei?

În acel moment, Riley nu avea cum să știe. Dar era sarcina ei să afle.

Se trezi, de asemenea, gândindu-se temătoare la April. Nu i se păruse corect să o lase pur și simplu la tatăl ei. Dar ce altceva putea să facă? Riley știa că și dacă nu ar fi acceptat acest caz, un altul ar fi apărut curând. Era pur și simplu prea implicată în munca ei pentru a se confrunta cu o adolescentă obraznică. Nu era acasă suficient.

Dintr-un impuls, Riley își scoase telefonul mobil și trimise un mesaj.

Bună April. CF?

După câteva secunde sosi răspunsul.

Bine, mama. Tu? Gata, l-ai rezolvat?

Îi luă o clipă lui Riley să înțeleagă că April se referea la noul caz.

Nu încă, scrise ea.

April răspunse, O să-l rezolvi curând.

Riley zâmbi la ceea ce părea să fie o încurajare.

Tastă: Vrei să vorbim? Pot să te sun acum.

Așteptă câteva secunde pentru răspunsul lui April.

Nu acum. Sunt bine.

Riley nu știa exact la ce se referea. Se întristă puțin.

Bine, tastă ea. Noapte bună. Te iubesc.

Încheie discuția și rămase așa, uitându-se departe în adâncul nopții. Zâmbi nostalgic amintindu-și întrebarea lui April...

„Gata, l-ai rezolvat?”

„El” putea însemna o varietate de lucruri în viața lui Riley. Și se simți foarte, foarte departe de a rezolva oricare dintre ele.

Riley privi din nou în noapte. Uitându-se la strada principală, și-l imagină pe criminal conducând direct prin oraș spre liniile de tren. Fusese o mișcare îndrăzneață. Dar nici pe departe atât de îndrăzneață ca faptul că nu se grăbise să agațe corpul de un stâlp electric de unde să fie vizibil în lumina care venea de la depozit.

Acea parte din modus operandi-ul său se schimbase drastic în ultimii cinci ani, de la a arunca neglijent un corp pe marginea râului la a-l agăța pe cel din urmă în văzul lumii. Nu îi dădea impresia lui Riley ca fiind în mod special organizat, dar devenea mai obsesiv. Ceva în viața lui se schimbase. Dar ce?

Riley știa că acest fel de îndrăzneală reprezenta adesea o dorință crescândă pentru publicitate, pentru faimă. Asta fusese în mod cert adevărat în cazul ultimului criminal căruia îi dăduse de urmă. Dar se potrivea în acest caz. Ceva îi spunea lui Riley că acest criminal nu era numai mic și oarecum firav, dar și timid, chiar umil.

Nu-i plăcea să omoare. Riley era destul de sigură de asta. Și nu faima îl îndemnase la acest nou nivel de îndrăzneală. Era disperare pură. Poate chiar remușcare, o dorință aproape conștientă de a fi prins.

Riley știa din experiență personală că ucigașii nu erau niciodată mai periculoși ca atunci când începeau să se întoarcă împotriva lor înșiși.

Riley se gândi la ceva ce spusese mai devreme comisarul Alford.

„Criminalul nu e grăbit, până la urmă.”

Comisarul se înșela. Riley era sigură de asta.

Capitolul 10

Lui Riley îi păru rău pentru coronerul districtului, un bărbat supraponderal de vârstă mijlocie, când acesta întinse fotografiile pe biroul comisarului Alford. Imaginile afișau fiecare detaliu înfiorător al autopsiei lui Rosemary Pickens. Medicul legist, Ben Tooley, părea ușor bolnav. Era fără îndoială mai obișnuit să examineze cadavrele oamenilor care muriseră de atac cerebral sau de infarct. Arăta de parcă nu dormise și își dădu seama că rămăsese cu siguranță treaz noaptea trecută. Și Riley bănui că nu dormise profund ori de câte ori se lungise în pat.

Era dimineață, iar Riley se simțea remarcabil de odihnită. Patul ei fusese moale și confortabil și nici coșmarurile nici vreun intrus real nu îi perturbaseră somnul. Avusese o nevoie aprigă pentru o astfel de noapte. Și Lucy și comisarul Alford păreau vioi – dar coronerul era altă poveste.

— E la fel de rău ca la crima Marlei Blainey de acum cinci ani, spuse Tooley. Mai rău, poate. Doamne, după acea crimă, am sperat că o să dăm uitării astfel de lucruri. N-am avut norocul ăsta.

Tooley arătă grupului un prim-plan cu ceafa femeii. O rană mare și profundă era vizibilă și părul dimprejur era încâlcit cu sânge.

— A suferit o lovitură puternică în osul parietal stâng, spuse el. A fost suficient de tare încât să-i spargă ușor craniul. A cauzat probabil o comoție cerebrală, poate chiar și un scurt interval de inconștiență.

— Ce fel de obiect a fost folosit? întrebă Riley.

— Judecând după părul smuls și julitură, aș zice că a fost lovitura unui lanț greu. Marla Blainey a avut același gen de rană în aproximativ același loc.

Alford își scutură capul.

— Tipul ăsta e tot numai despre lanțuri, spuse el. Reporterii deja l-au poreclit „criminalul în lanț”.

Lucy arătă spre câteva prim-planuri strânse cu abdomenul femeii.

— Credeți că a fost bătută în general, de-a lungul timpului? întrebă ea. Vânătăile alea arată rău.

— Așa e, arată rău, dar nu sunt de la bătaie, spuse Tooley. Are astfel de contuzii peste tot din cauză că a fost legată atât de strâns cu lanțurile. Între lanțuri și cât de strânsă a fost cămașa de forță, a petrecut multă vreme în durere acută. La fel și cu Marla Blainey.

Grupul tăcu preț de o vreme, reflectând asupra semnificației acestei informații.

În cele din urmă, Lucy spuse:

— Știm că e mic și nu foarte puternic – și presupunem că este într-adevăr un „el". Așadar se pare că le-a reprimat pe fiecare dintre femei cu o singură lovitură puternică în cap. Când au fost amețite sau inconștiente, le-a târât într-un vehicul din apropiere.

Riley încuviință din cap. I se păru o presupunere bună.

— Și cum a fost tratată în timpul captivității? întrebă Alfred.

Tooley reorganiză fotografiile pentru a pune în evidență imagini cu trupul disecat.

— Destul de rău, spuse el. Nu am găsit aproape nimic în stomac. Nu era mare lucru nici în intestine. Trebuie să o fi ținut în viață doar cu apă. Dar probabil că nu a încercat să o lase să moară de foame. Ar fi durat prea mult. Poate că încerca doar să o slăbească. Din nou, a fost la fel cu Marla Blainey. Gâturile spintecate au fost loviturile decisive și fatale.

Tăcerea se așternu din nou. Nu mai era nimic de spus, dar mult de gândit. Capul lui Riley era plin de efervescență de la prea multe întrebări de pus. De ce ținuse criminalul aceste femei captive? Motivele obișnuite nu se aplicau aici. Nu le tortura sau viola. Dacă intenționase întotdeauna să le ucidă, de ce își acordă atâta timp să o facă? Îi lua mult să-și adune curajul să o facă?

În mod evident, se gândi ea, criminalul era obsedat de a-și face victimele să fie neputincioase. Asta îi dădea un fel de satisfacție. El însuși suferise probabil de o neputință asemănătoare, poate în copilărie. De asemenea, suspecta că își înfometa victimele pentru alte motive decât doar să le slăbească. Fusese criminalul însuși înfometat într-un moment sau altul?

Riley își înăbuși un oftat. Erau prea multe întrebări. Mereu erau așa de devreme într-un caz. Între timp, era multă treabă de făcut.

*

Două ore mai târziu, Riley conducea mașina închiriată de Alford spre sud de-a lungul râului Hudson, cu Lucy ca pasager. Se îndreptau spre Eubanks, orașul în care Marla Blainey locuise și fusese ucisă. Tocmai părăsiseră casa lui Rosemary Pickens unde îi interogaseră pe cei doi copii adulți ai ei.

Riley rememoră în minte întâlnirea. Nu fusese prea productivă, iar fratele și sora tulburați nu le oferiseră informații solide. Nu aveau nicio idee de ce mama lor, mereu un suflet bun și săritor, ar fi fost vizată pentru o crimă atât de brutală.

Totuși, Riley se bucura acum că lăsase o mare parte din interogatoriu lui Lucy. Din nou, era impresionată de noul său partener de lucru – mai ales de capacitatea ei de a se descurca cu oameni care îndurau șocuri și mâhniri teribile. Lucy reuși cu delicatețe să-i facă pe frate și pe soră să evoce destul de liber amintiri despre mama lor.

Grație întrebărilor pline de compasiune ale lui Lucy, portretul lui Rosemary Pickens devenea mai limpede. Fusese o femeie iubitoare, isteață și generoasă care avea să lipsească tare familiei ei și tuturor din Reedsport. Riley știa cât de important era să dezvolți o astfel de înțelegere a victimei crimei. Lucy se descurca în mod cert bine momentan.

În timp ce conducea pe drumul cu două benzi care se învecina cu întinsul râu Hudson, Riley realiză că încă nu știa prea multe despre tânărul agent talentat care stătea lângă ea. Acum Lucy părea să fie pierdută în gânduri,

fără îndoială luând în considerare faptele insuficiente pe care le aveau până acum.

— Spune-mi ceva despre tine, Lucy, zise Riley.

— Cum ar fi? întrebă Lucy, uitându-se surprinsă la Riley.

Riley ridică din umeri.

— Păi, nu ești căsătorită, să înțeleg. Ai pe cineva în viața ta?

— Nu momentan, spuse Lucy.

— Dar pe viitor?

Lucy se gândi o clipă în tăcere.

— Nu știu, Riley, spuse ea în cele din urmă. Presupun că nu sunt genul pentru atașamente de lungă durată. Ori de câte ori încerc să-mi imaginez viața cu un soț și copii, mintea mi se blochează. Crede-mă, genul ăsta de atitudine nu e apreciată într-o familie mexican-americană. Unii din frații și surorile mele au deja copii. Părinții mei așteaptă același lucru de la mine. Mi-e teamă că vor fi dezamăgiți. Dar ce pot să fac?

Lucy tăcu din nou. Apoi spuse:

— Treaba e că iubesc deja meseria asta atât de mult. E treabă bună de făcut. Vreau să dau tot ce am, să fac o schimbare adevărată în lume. Nu văd cum aș putea să-mi fac timp pentru orice altceva – nici măcar pentru o relație. Ți se pare egoist?

Riley zâmbi mai degrabă trist.

— Nu pare deloc egoist, spuse ea.

Pe de altă parte, Riley avea propriile decizii la care să se gândească. Încercase să aibă totul – o căsnicie, o familie, un serviciu solicitant. Fusese asta egoist din partea ei? Dacă ar fi pornit cu prioritățile lui Lucy, ar fi fost lucrurile mai bine?

Dar nu aș mai avea-o pe April, se gândi ea. Și April... April merita efortul în plus. Își iubea sincer fiica și spera că nu făcuse o treabă de mântuială educând-o să fie un adult cu adevărat bun.

Ceva mai târziu intrară în Eubanks. Orașul era mai extins ca Reedsport, dar tot nu era greu de depistat casa modestă dar plăcută, cu două etaje. Doi bărbați stăteau pe un leagăn pe veranda din față. Se ridicară în picioare când Riley și Lucy coborâră din mașină și veniră spre casă. Un bărbat îndesat, în uniformă, apropiat de vârsta lui Riley, înaintă pentru a le întâmpina.

— Eu sunt Dwight Slater, ofițerul responsabil aici în Eubanks, spuse el.

Riley și Lucy se prezentară. Celălalt bărbat era înalt, cu un chip puternic, prietenos.

— El este Craig Blainey, văduvul Marlei, spuse Slater.

Blainey le salută pe Riley și Lucy cu o strângere de mână.

— Luați loc, faceți-vă comode, spuse el cu o voce neașteptat de joasă și plăcută. Lui Riley îi trecu prin minte că ar fi fost un predicator bun.

Slater și Blainey se reașezară pe leagăn, iar Riley și Lucy luară loc pe două scaune de exterior întoarse cu fața spre ei.

Riley începu cu esențialul.

— Domnule Blainey, poate vi se pare ciudat să mă auziți spunând asta atât de târziu, dar îmi pare rău pentru pierderea dumneavoastră. Și îmi pare rău și să aduc vorba de ceea ce trebuie să fie niște amintiri îngrozitoare. Partenerul meu și cum mine vom încerca să nu ne lungim.

Blainey încuviință din cap.

— Apreciez asta, spuse el. Dar luați cât timp aveți nevoie. Am înțeles că a fost o nouă crimă în Reedsport. Îmi pare foarte rău să aflu asta. Dar dacă pot face sau spune orice pentru a-l opri pe acest monstru, îmi va alina sufletul.

Riley scoase un carnețel și începu să scrie. Observă că Lucy făcu la fel.

— Cu ce vă ocupați, domnule Blainey? întrebă ea.

— Dețin un magazin de bricolaj. Este în familia mea de două generații. Acea tradiție se sfârșește cu mine, totuși.

Zâmbetul lui deveni ușor melancolic.

— Copiii mei nu sunt interesați să continue afacerea familiei. Nu că aș putea să mă plâng, se descurcă numai bine pe cont propriu. Jill studiază la Universitatea din Buffalo și Alex e crainic radio în Long Island.

O urmă de mândrie apăru în vocea sa.

Riley înclină capul spre Lucy, un semnal tacit să pună propriile întrebări.

— Mai aveți alte rude aici în Eubanks? întrebă Lucy.

— Fratele și sora mea locuiau aici și au copiii lor. Dar toată treaba cu Marla...

Baliney făcu o pauză pentru a-și controla un val de emoție.

— Ei bine, orașul ăsta nu a mai fost la fel pentru ei după. Amintirea era pur și simplu prea înfiorătoare. Au fost nevoiți să plece. Amy și familia ei s-au reinstalat în Philadelphia, iar Baxter și familia lui s-au mutat în Maine.

Blainey ridică din umeri și își scutură capul.

— Nu știu de ce nu am simțit la fel. Mă simt cu atât mai înrădăcinat aici, dintr-un oarecare motiv. Dar apoi, sunt genul care își amintește de momentele bune mai multe decât de cele rele. Iar eu și Marla am petrecut multe momente bune aici.

Blainey privi în gol cu o expresie melancolică, pierdut pentru o clipă în amintiri. Lucy vorbi ușor pentru a-l readuce în prezent.

— Am înțeles că soția dumneavoastră a fost gardian, spuse ea.

— Așa e. În penitenciarul pentru bărbați de peste râu.

Riley observă că Lucy se gândea din greu cum să pună următoarea întrebare cât mai delicat posibil.

— Domnule Blainey, să fii gardian la închisoare e o muncă grea, chiar și pentru un bărbat, spuse Lucy. Pentru o femeie, poate fi brutal. Și fie că ești bărbat sau femeie, e practic imposibil să nu-ți faci dușmani. Unii din acei inamici pot fi oameni foarte răi. Și nu rămân în închisoare pentru totdeauna.

Blainey oftă și își scutură capul, zâmbind în continuare trist.

— Știu unde bateți, spuse el. A fost la fel acum cinci ani. Poliția din Albany voia să afle despre dușmani pe care și i-ar fi putut face acolo. Erau pur și simplu siguri că ucigașul era musai un fost deținut care-i purta pică.

Dwight Slater se uită serios la Lucy și Riley.

— Treaba e că am cunoscut-o pe Marla Blainey destul de bine, spuse Slater. Ea și Craig erau ca o familie pentru mine. Și credeți-mă, Marla nu era un gardian de închisoare tipic. Știți la ce gen mă refer – sadic, răutăcios, corupt. Adevărul este că mulți oameni nu știau ce să creadă despre ea.

Blainey încuviință din cap și se ridică de pe scaun.

— Haideți înăuntru, spuse el. O să vă arăt câteva lucruri.

Riley, Lucy și Slater îl urmară într-o cameră de zi ordonată și confortabilă. Blainey îi pofti să ia loc și să se facă comozi. Erau o mulțime de fotografii de familie pe perete – picnicuri, absolviri, botezuri, nunți, poze de la școală. Era ușor de observat că Blainey se înconjurase cu adevărat cu cele mai frumoase amintiri.

Cum Craig Blainey deschise placa rabatabilă a secretarului și scormoni prin conținutul său, ochii lui Riley picară pe o fotografie cu Marla Blainey în uniforma sa de gardian. Femeia era înaltă ca soțul ei, cu o figură asemănător de puternică și determinată. Chiar și așa, avea un zâmbet care aproape lumina camera de zi chiar și după cinci ani de la moartea ei tragică.

Când Blainey găsi ce căuta, le înmână lui Riley și Lucy fiecăreia câte două scrisori scrise de mână. Doar o privire fugară peste scrisori fu suficientă pentru a o surprinde pe Riley.

Erau mesaje de mulțumire de la foști deținuți de la închisoarea unde lucrase Marla. Bărbații scriseseră pentru a-i mulțumi pentru bunătatea cu care îi tratase în timpul încarcerării lor – o vorbă de încurajare, ceva de citit, un dram de sfaturi utile. Bărbații își lăsaseră în mod cert viețile criminale în trecut. Simțeau că îi datorează măcar puțin din succesul lor în lume Marlei.

Blainey vorbi în timp ce ele citeau.

— Nu vreau să vă dau impresia că Marla o ducea ușor la serviciu sau că toată lumea o plăcea. Era înconjurată toată ziua de oameni răi – majoritatea mincinoși și manipulatori. Nu s-a lăsat atrasă în prietenii nepotrivite. Era gardian de pușcărie și bineînțeles că o parte din prizonieri nu aveau ce face cu ea, o urau de fapt. Totuși, nu cred că și-a făcut vreodată vreun dușman adevărat, chiar și acolo.

În timp ce Blainey vorbea, Dwight Slater se uita în jur prin cameră, bucurându-se de partea lui de amintiri. Spuse:

— Vorbesc cu directorul de la închisoare din când în când și încă zice că Marla a făcut probabil mai mult bine veritabil decât asistenții sociali din personalul lui. Așa era cu toată lumea.

Riley se uită spre Lucy și văzu că îi împărtășea surpriza. Cine ar fi crezut că o femeie gardian de pușcărie ar fi fost un personaj așa de iubit? Și de ce Dumnezeului decisese cineva să-i curme viața într-o manieră atât de îngrozitoare?

Zâmbetul primitor al lui Blainey se lărgi.

— Ei bine, sunt sigur că mai aveți întrebări, spuse el. Vreți să beți ceva? Poate niște ceai rece? Am pregătit unul proaspăt ceva mai devreme.

— Ar fi bine venit, spuse Riley.

— Da, mulțumesc, spuse Lucy.

Riley încuviință din cap, dar mintea ei era deja în altă parte. Începea să simtă impulsuri bine cunoscute chiar sub nivelul conștiinței sale. Știa că abilitatea sa de a intra în mintea unui criminal era rară și mai știa și că avea dreptate de obicei în legătură cu ce i se arăta.

Asta însemna că mai era ceva ce trebuia neapărat să vadă.

Ceva important.

Capitolul 11

La puțin timp după, Riley și Lucy erau din nou în mașină, în urma lui Slater. Ca întotdeauna când se apropia de locul unei crime, Riley simți cum simțurilor sale se ascuțeau.

Nu fusese ușor să-l convingă pe Slater să le conducă acolo. În ceea ce-l privea, nu era absolut nimic de văzut – mai ales după atâția ani. Chiar și așa, Riley era nerăbdătoare să arunce o privire în locul în care fusese lăsat corpul Marlei Blainey. Știa că fotografiile nu-i puteau spune ceea ce puteau uneori locuri precise.

La o scurtă distanță de oraș, drumul cu două benzi se intersecta cu liniile de cale ferată și continua de-a lungul malului râului. Slater trase pe marginea drumului. Riley parcă mașina în spatele lui.

— Cred că aici a fost, spuse Slater, coborând din mașină. E greu să-mi amintesc după atâția ani.

— Dați-mi voie să mă mai uit o dată la poze, spuse Riley.

Slater îi înmână dosarul plin cu fotografii cu locul crimei Blainey. Riley se uită printre copacii de pe marginea drumului. Malul se înclina abrupt până la marginea râului, care era la aproape cinci metri în jos.

Riley compară acel punct cu o fotografie a corpului care fusese făcută din drum. Arboretul se schimbase de-a lungul anilor și pentru o clipă fu greu de depistat orice asemănare între fotografie și locul real.

În poză, văzu că trupul Marlei, legat în lanțuri și în cămașa de forță, zăcea pe o movilă sprijinită de trunchiul unui copac. Riley păși prin iarba înaltă de lângă drum. Acolo era, același trunchi de copac jos lângă marginea apei.

— Aveți dreptate, ăsta e locul, îi spuse lui Slater. Cum credeți că a coborât corpul acolo?

Slater ridică din umeri.

— Nu e mare lucru, spuse el. A tras vehiculul aproximativ unde suntem noi acum. Apoi l-a rostogolit pur și simplu pe mal. Iarba și tufărișul erau culcate până jos.

Arătă spre poza pe care Riley o ținea în mână.

— Se poate vedea doar o urmă laterală de cauciuc chiar aici pe marginea șoselei, spuse el. Probabil o dubă, dar nu am putut localiza vehiculul. Nimeni nu a observat corpul timp de câteva zile – până când cineva a văzut șoricari dând roată.

Comparând poza cu locul în sine, Riley își dădu seama că stătea exact în punctul din care criminalul aruncase corpul. Privi îndelung panta, asimilând scena. Începu să-și imagineze corpul înlănțuit și înfășurat în cămașa de forță rostogolindu-se în jos pe pantă. Apoi observă că Lucy o privea intens. I se păru ciudat. Îi întoarse privirea cu o expresie derutată.

— O, scuze, mă holbam, spuse Lucy puțin rușinată. E doar că... ei bine, am auzit că ai instincte nenaturale când ești la fața locului unei crime. Se zice că e ca și cum intri direct în capul criminalului, simți ce a simțit el, vezi ce a văzut, înțelegi exact ce gândea.

Riley nu știa ce să spună. I se întâmpla des, într-adevăr, să devină complet absorbită de locurile crimelor. Iar capacitatea ei de a se identifica în perspectiva ucigașului o tulbura uneori chiar și pe ea. Era doar felul ei de a face lucrurile, dar Lucy o făcea să sune ca o abilitate aproape legendară. O făcu pe Riley să se simtă incomod și jenată.

În orice caz, nu simțea nicio vibrație de unde stătea, niciun simț al gândurilor criminalului. Nu știa dacă asta era pentru că locul era prea nesemnificativ sau din cauza privirilor celorlalți.

— Ține asta puțin, îi spuse lui Lucy, înmânându-i dosarul.

Apoi Riley se năpusti în jos pe pantă, lăsându-i pe Lucy și Slater privind uimiți.

— Să aveți grijă, strigă Slater după ea.

— Vrei să vin și eu? întrebă Lucy.

— Nu, mă descurc, strigă înapoi Riley. Rămâi acolo.

Panta era înclinată și mai periculoasă decât părea de la marginea drumului. Se poticni de tufișuri și crengi, zgâriindu-se puțin pe parcurs. Coborârea abruptă era și reamintire severă că încă mai suferea după leziunile recente. Mușchii care abia se refăcuseră, începură brusc să o doară din nou.

În cele din urmă, ajunse la capătul coastei. Rămase lângă bușteanul căzut, la doar nouăzeci de centimetri de marginea apei. Acesta era – locul în care corpul Marlei căzuse și zăcuse până a fost descoperit. Liniștea fu întreruptă de zgomotul unei bărci cu motor care spinteca râul la o scurtă distanță. Urma vălușoarelor sale se sparse de buștean, apoi se stinse calm.

Inspirându-se din amintirea pozei, Riley își imagină corpul Marlei zăcând la picioarele ei. Îl putea vedea clar. Își dădu seama și că, dacă nu era bușteanul, corpul ar fi continuat să se rostogolească până în râu. Fusese prins aici accidental. Lucrând în întuneric, criminalul ar fi putut să nu-și dea seama că trupul nu căzuse până în apă.

Judecând după pantă, Riley presupuse că apa era adâncă în acel punct. Îngreunat de lanțuri, corpul ar fi putut foarte bine să se scufunde fără urmă. Ar fi putut să nu fie găsit niciodată.

În sfârșit, începu să simtă un freamăt de înțelegere. Corpul acestei femei, la fel ca locul însuși, nu însemnaseră nimic pentru criminal la momentul când l-a aruncat acolo. Ar fi putut fi descoperit sau nu – nu conta pentru el nicicum. Lanțurile și cămașa de forță fuseseră o chestiune numai între el și victima lui. Fuseseră folosite pentru a tortura femeile și aveau o semnificație specială pentru ucigaș. Nu fuseseră destinate pentru văzul lumii.

Ceva drastic se schimbase între cele două crime. Acum criminalul voia cu disperare ca toți să vadă oroarea completă a faptei sale. Cu a doua victimă încerca să comunice ceva de care nu îi păsase prima dată.

Riley bombăni pe sub mustață. Era probabil ca asta să însemne că ucigașul avea să accelereze. Orice îl mâna era mai puternic acum. Orice ce ținuse sub control timp de cinci ani îl împingea acum mai tare să arate lumii suferința lui.

În acel moment, telefonul îi sună. Îl scoase din buzunar. Fu surprinsă să vadă că era un mesaj de la April.

Bună mama, spunea el.

Riley se simți profund surprinsă de distonanța pură. Era aici, stând fix pe locul în care un cadavru fusese cândva abandonat, primind un mesaj de la fiica ei care deseori nu voia să aibă nimic de-a face cu ea. Să-i explice că acum nu era un moment bun să-și trimită mesaje?

Bună April, scrise ea înapoi. Ce e?

Răspunsul veni rapid.

Mâine termin școala. Am ultimul examen dimineață.

Riley tastă, Ești pregătită?

Nu știu, răspunse April.

Riley oftă. Conversația cu fiica ei devenise deja total lipsită de sens.

Dar atunci April scrise:

Vreau să vorbim.

Inima lui Riley tresări de emoție neașteptată.

Și eu, tastă ea. Poți aștepta până mă întorc în cameră?

Următorul mesaj al lui April o luă complet prin surprindere.

Nu la telefon. Aici. Vino acasă și vorbim.

Capitolul 12

Riley se opri pe peronul Amtrak. Încă se îndoia de ce făcea, chiar dacă ea și Lucy discutaseră despre asta mai mult de o dată. Amândouă erau sigure că nimic nu mai avea să se întâmple aici în Reedsport. Criminalul în lanț lovise deja în două orașe diferite și oricând ar fi ucis din nou, era probabil să fie în altă parte.

— Tot nu sunt sigură de asta, Lucy, zise Riley. De obicei nu las un caz în curs.

— E în regulă, răspunse Lucy cu o urmă de exasperare. Știu ce trebuie să fac. Interoghez pe oricine pot. Mă duc la înmormântare în cazul în care e acolo. Verific cine trimite flori.

În acel moment, controlorul strigă:

— Toată lumea în vagoane!

Riley spuse:

— Dacă se întâmplă ceva important, mă întorc imediat.

— Fugi, spuse Lucy cu fermitate.

— Mersi, răspunse Riley.

Micuța aeronavă a SAC-ului care le adusese până în Reedsport plecase aproape imediat după sosirea lor, așa că nu era o opțiune de călătorie momentan. Lucy se oferise să o conducă pe Riley în Albany pentru a lua un zbor acasă, dar Riley alesese trenul în loc. Avea să o ducă direct în Quantico, cu doar o corespondență în New York. Călătoria avea să-i dea ocazia să se uite peste documente și să studieze mintea criminalului.

Urcă în vagonul spațios clasa business și își ocupă locul. Avea două fotolii mari numai pentru ea, lăsându-i loc să se întindă cât poftea. Se uită pe fereastră în timp ce trenul începu să părăsească gara. Lucy nu se vedea nicăieri. Riley știa că se dusese direct înapoi la treabă.

Își înclină fotoliul pe spate și începu să se relaxeze. Huruitul regulat și prietenos și vibrația liniștitoare a vagonului o ajutară pe Riley să proceseze informația cu abilitatea sa mentală obișnuită. Pentru început, se punea întrebarea de ce înfometase criminalul ambele victime. Sigur că intenționase să le slăbească. Riley era destul de sigură și că el însuși fusese înfometat de mult în viața lui și se simțea silit să impună aceeași suferință asupra altora.

Dar acum altceva îi trecu prin minte. Să le hrănească pe femei ar fi însemnat să le recunoască umanitatea. Făcând asta, ar fi riscat să simtă compasiune pentru ele. Îi erau de folos doar ca obiecte, ca simboluri a ceea ce îl rănise sau îl înfuriase în trecut.

Riley inspiră adânc. Da, începea să se simtă conectată cu el – mult mai mult decât se simțise la ambele locuri ale crimelor.

E uman, se gândi ea. E mult prea uman.

Nu era vreun sociopat nepăsător și rece. Era probabil capabil de compasiune și chiar de bunătate. Acelea erau exact calitățile de care se temea cel mai mult la el, pentru că ele ar fi putut însemna foarte bine prăbușirea sa.

Riley închise ochii. Putea simți efortul uluitor pe care trebuia să-l depună pentru a-și suprima calitățile umane. Și firav cum era, cât de mult ar fi putut să suporte presiunea și efortul de a fi un animal sângeros? Tot ce știa e că nu avea nicio șansă.

Altceva începu să capete sens pentru ea. Punerea șocantă în scenă a celei mai recente crime, cu cadavrul atârnat unde toată lumea putea să-l vadă, nu era doar o încercare de a șoca lumea. Era și pentru beneficiul propriu. Simțea nevoia să convingă pe toată lumea – inclusiv pe el – că era mult mai sălbatic decât părea.

Cu cât îi creștea disperarea, Riley știa, cu atât era probabil ca faptele lui să devină tot mai scandalos de violente. Nu-și putea permite să afișeze nici cel mai mic semn revelator de milă sau umanitate. Trebuie să facă tot ce-i stă în putință pentru a deveni un monstru care să-i depășească propria imaginație.

Zgomotul sacadat al roților trenului avea un efect hipnotic plăcut. Riley nu crezuse că era obosită, dar acum își dădea seama că fusese sub o presiune considerabilă în ultimele două zile. Închise ochii.

În timp ce Riley se ghemui în spațiul auxiliar mucegăit, ușa de la cușca ei se deschise și un șuvoi de flăcări năvăli prin întunericul beznă. Lumina albă o orbi pentru o clipă. Flacăra acelei torțe cu propan era singurul lucru pe care îl vedea în acest loc groaznic – pe lângă imaginea lui Peterson însuși care se întrezărea în lumina ei.

Acum fața asupritorului ei prinse din nou formă în timp ce o tachina cu flacăra șuierătoare, forțând-o să se ferească de căldura sa extremă. Nu prea putea să vadă cum arată, dar cu toate astea prezența lui devenea familiară.

— Bine ai venit acasă, spuse Peterson cu voioșie.

— Asta nu e casa mea, spuse Riley.

— E singura casă pe care o meriți.

Riley își dorea să-i poată lua torța din mână și o întoarcă împotriva lui. Dar mișcările lui erau prea pricepute și rapide. Tot ce putea să facă era să se aplece și să se ferească, încercând să scape de a fi arsă.

— O să te omor, spuse ea, pe un ton sfidător. Vreau să știi asta.

Peterson râse sinistru pe înfundate.

— Bine ai venit acasă, spuse el din nou.

Riley fu trezită de strigătul controlorului...

— Gara Penn!

Era timpul să schimbe trenul.

*

În timp ce conducea spre Fredericksburg în acea seară, Riley continuă să-și repete în minte: Câte un monstru pe rând.

Visul despre Peterson o afectase profund, tulburându-i restul călătoriei cu trenul până în Quantico. Chiar și așa, reușise să facă o grămadă de treabă. Făcuse căutări pe laptop folosind serviciul de wi-fi și se cufundă în studierea copiei sale a documentelor și pozelor cu privire la caz. Trimisese un raport pe email direct lui Brent Meredith. Nu era nicio nevoie urgentă să se oprească la SAC, așa că decisese să conducă direct acasă la Ryan unde o aștepta April.

Riley își aminti că monștrii îmbrăcau diferite forme. În prezent, voia să se concentreze pe un cu totul altfel de monstru – monstruozitatea în care se transformase viața ei personală. Poate că avea o speranță să o stăpânească, să o remodeleze într-o formă mai agreabilă. După multă mâhnire și rebeliune, April voia acum să vorbească cu ea. Era un semn pozitiv. Riley nu avea să-și dezamăgească fiica, nu de data aceasta.

În plus, Riley era perfect conștientă că trebuia să facă niște schimbări serioase în viața ei. Nu prea avea rost să aștepte o pauză între cazuri. Rareori părea să fie vreo pauză și probabil că nu avea să fie vreuna în viitorul apropiat.

Mai întâi, se gândi că trebuia să se mute din casa ei mică. Intrarea prin efracție a lui Peterson îi dovedise că era mult prea izolată și vulnerabilă. Când o închiriase la început, ea și Ryan tocmai se despărțiseră și se simțise nesigură financiar. Casa din exteriorul Fredericksburg-ului fusese tot ce își putuse permite și îi servise la a se îndepărta de fosta ei viață.

Dar divorțul avea să se finalizeze curând, iar Ryan acceptase să plătească în mod regulat pensie alimentară în locul contribuțiilor haotice pe care le făcea acum. Chiar devenise generos, ceea ce ea considera felul lui de a se elibera de orice altă responsabilitate față de fiica lor.

Asta îi convenea lui Riley. Ar fi fost fericită să aibă grijă în totalitate de April și își dorea cu disperare să fie o mamă bună pentru ea. Trebuia doar să-și dea seama cum să-și gestioneze propriile responsabilități mai bine decât o făcuse în trecutul recent.

Uitându-se pe geam, Riley văzu că trecea pe lângă rânduri de case atrăgătoare. Când venitul ei suplimentar avea să devină stabil și previzibil, va putea să se gândească serios la o nouă locuință, poate chiar să cumpere ceva adecvat în oraș. Ar fi bine să aibă vecini și amplasarea ar fi convenabilă pentru școala lui April. Și Fredericksburg era destul de mare încât să nu-și facă griji că se va intersecta cu Ryan.

Ideea de a o crește pe April singură puse în lumină o altă problemă pe care o avea pe cap. Riley nu putea scăpa de faptul că petrecea mult timp departe de casă. Avea nevoie de cineva care să o ajute să aibă grijă de fiica ei.

Gabriela era o alegere evidentă. Ea și April se plăceau cu adevărat și April nu s-ar opune ca vechea lor menajeră să stea cu ochii pe ea.

Ar accepta oare Gabriela să se mute cu ele dacă i-ar putea oferi o cameră și o baie proprie? Sau măcar să stea acolo când Riley trebuia să plece cu zilele? Riley își notă în minte să discute despre asta cu Gabriela la prima ocazie.

Când Riley ajunse la destinație, intră cu mașina pe alee și parcă sub adăpostul de lângă casă. Când ieși din mașină și se îndreptă spre intrare, sună la ușă după cum devenise obiceiul de când se mutase. Gabriela răspunse cu o expresie agitată pe chip.

— Señora Riley! exclamă ea. Știți unde e April?

Capitolul 13

Șocul îi zgudui întregul corp.

— Nu e aici April? întrebă Riley.

— Era, dar nu acum, spuse Gabriela. Vente! Intră!

Riley intră și Gabriela închise ușa.

— Era aici când am plecat la tienda să fac cumpărături, explică Gabriela. Când m-am întors nu mai era. I-am spus lui Señor Ryan și mi-a zis să nu-mi fac griji. Dar tot mi-am făcut. Nu a zis nimic despre ieșit. Nu înțeleg.

Agitația lui Riley se înteți.

— Unde e Ryan? întrebă ea.

— Ia cina.

Gabriela o conduse pe Riley în sufragerie. Ryan era așezat la masă, în același timp ciugulind din cină și vorbind la telefon. Încă un tacâm era așezat, dar nu fusese folosit. Gabriela începu să debaraseze masa cu nervozitate.

— E în regulă, spuse Ryan cui era la telefon – un client, presupuse Riley. O să fiu acolo la nouă. Rezolvăm totul în seara asta.

Încheie apelul și se uită surprins la Riley.

— Nu mă așteptam să te văd azi, spuse el. Credeam că aveai un caz în nordul statului New York. Cum merge?

— Unde e April? întrebă Riley.

— De unde vrei să știu? răspunse Ryan ridicând enervat din umeri. Face mofturi. A luat asta de la tine, nu de la mine. Crezi că mi-ar povesti ceva?

Riley ignoră tonul acuzator al fostului ei soț.

— Unde ai fost azi? întrebă ea.

— Nu că aș fi obligat să-ți raportez venirile și plecările mele, spuse Ryan. Dar astăzi chiar am fost sus toată ziua, lucrând în biroul de acasă. Nu am părăsit casa de dimineață. Abia dacă am ieșit din birou. Am fost ocupat.

— S-a întors April de la școală?

Ryan își termină mâncarea și își puse șervetul pe masă.

— Da, și ne-am certat. Nu mă întreba despre ce a fost vorba. Nu am înțeles nimic. Am trimis-o la ea în cameră, i-am spus să nu iasă până nu e gata să-și ceară iertare. Am crezut că a stat acolo până a venit Gabriela la mine în birou și mi-a spus că e plecată.

Ryan se ridică de la masă și începu să se îndepărteze.

— Uite ce, trebuie să mă pregătesc să mă întâlnesc cu un client, spuse el. E mult mai important decât asta, crede-mă – mai ales pentru că te aștepți să fiu generos cu pensia alimentară. Sincer, nu înțeleg de ce tu și Gabriela sunteți atât de panicate. Fata a șters-o furioasă și o să se întoarcă când va avea chef.

Riley păși în fața lui Ryan, blocându-i ieșirea.

— Nu a șters-o furioasă, spuse Riley. Mi-a spus că voia să vorbească cu mine și i-am trimis un mesaj că vin înapoi. Mă aștepta. Nu ar fi părăsit casa.

— Ei bine, aparent este exact ce a făcut, spuse Ryan. E probabil la tine acasă chiar acum.

Riley simți o rază de speranță. Era posibil ca April să se fi așteptat să o găsească pe Riley la ea acasă? Oare fiica ei o aștepta acolo?

Riley își scoase telefonul mobil și își sună fixul. Ascultă mesajul înregistrat pe robotul telefonic, apoi spuse după semnalul sonor:

— April, dacă ești acolo răspunde. M-am întors să te văd.

Niciun răspuns.

Apoi încercă mobilul lui April. Când auzi mesajul de la căsuța vocală a lui April nu se putu opri din a țipa:

— April, dacă ești acolo răspunde. Unde ești? M-ai speriat de moarte. Sună-mă imediat.

Riley încheie apelul și rămase privind fix telefonul în mână.

— O să sune când o să aibă ea chef, spuse Ryan. Acum dacă nu te superi –

Încercă să-și facă loc pe lângă Riley, dar nu-l lăsă.

— Nu pleci nicăieri, spuse ea.

— Am un client, Riley.

Vocea lui Riley tremura abia reținându-și furia și teama.

— Și tu ai o fiică, spuse ea.

Riley se întoarse și văzu că Gabriela stătea în ușa de la bucătărie, părând abătută și îngrozită.

— Gabriela, la ce oră te-ai dus după cumpărături? întrebă Riley.

— Pe la trei, cred, spuse Gabriela. Ușa de la dormitorul lui April era deschisă și era acolo. Când m-am întors nu mai era în casă și i-am spus lui Señor Ryan.

Riley se întoarse înapoi spre Ryan. Expresia lui era în continuare indiferentă. O scotea din sărite că nu putea să vadă cât de serioasă era situația.

— A venit cineva la ușă după-amiaza asta? întrebă Riley.

— Nu știu. După cum am spus, am fost în birou toată ziua, spuse Ryan.

— Ryan, gândește-te. Ai auzit soneria astăzi?

Riley se opri să se gândească o clipă.

— O dată, cred. După-amiază. Da, am auzit o mașină apropiindu-se și apoi soneria. Era după ce o trimisesem pe April în camera ei. Sunt sigur că Gabriela a răspuns.

Riley se întoarse spre menajeră.

— Gabriela, ai răspuns cuiva la ușă azi?

— Nu am auzit soneria toată ziua.

Riley tremura acum de teamă și furie. Se întoarse înapoi spre Ryan.

— Gabriela nu a răspuns la ușă, îi spuse cu înverșunare. Era plecată după cumpărături. April a răspuns la ușă și e dispărută de atunci. Până acum, ar fi putut lipsi de patru ore. Gabriela ți-a spus și nu ți-a păsat.

Ryan începea să se enerveze acum.

— Uite ce, faci prea mult caz din asta, spuse el. Era probabil prietenul ei. Poate a venit cu mașina și a plecat cu el. Când se va întoarce am s-o pedepsesc, și bine. Ar fi trebuit să o faci de mult.

Mintea lui Riley reveni în trecut la momentul când o surprinsese pe April și pe prietenul ei fumând iarbă în curtea din spate.

— L-ai cunoscut măcar pe prietenul ei? sări Riley. Îl cheamă Brian și are paisprezece sau cincisprezece ani. Nu conduce. Nu a fost el și nu a fost niciunul din prietenii ei. Nu are prieteni cu mașini. Dumnezeule, Ryan, chiar nu știi nimic despre fiica ta?

Riley nu așteptă un răspuns. Își făcu loc pe lângă Ryan și se îndreptă direct la etaj în camera lui April. Ryan și Gabriela o urmară. După cum spusese Gabriela, ușa fusese lăsată deschisă. Camera era în dezordinea obișnuită.

Riley își scoase din nou telefonul mobil și apelă numărul lui April. De data aceasta, inima îi sări din piept. Putea să jure că auzise un bâzâit venind din pat.

Se năpusti spre pat și dădu la o parte niște haine și inima i se opri în loc.

Era chiar acolo.

Riley ridică telefonul sunând și se holbă la el cu groază.

April nu avea telefonul cu ea.

Și asta nu putea însemna decât un lucru.

Fusese răpită.

Capitolul 14

April tresări la auzul pașilor bărbatului deasupra. Măsura în lung și-n lat terasa de lemn aflată la mai puțin de treizeci de centimetri deasupra capului ei, chicotind pe înfundate, uneori râzând tare. Se chinui să nu țipe. Îi spusese că o va împușca dacă țipă și era sigură că așa ar fi făcut.

Știa că bărbatul care mergea pe terasă era Peterson. Trebuia să fie el. Ca toți ceilalți, April se îndoise de convingerea mamei sale că Peterson era încă în viață. Își dorise să creadă că ucigașul care o capturase cândva pe mama ei murise. Dar era în viață și acum o răpise pe ea.

Își aminti cu groază puținul pe care i-l povestise mama despre acest bărbat, despre cum o tratase în captivitate. Dar April era și mai înspăimântată de ceea ce mama ei nu îi spusese. Era sigură că mama ei nu-i spusese tot adevărul despre propria suferință. Întotdeauna făcea așa pentru a o cruța pe April, dar acum April se temea să afle ce orori rămăseseră nespuse.

După ore petrecute în captivitate, April tot nu avea habar unde era. Când Peterson o scosese târâș din portbagajul mașinii, întrezări o casă mică cu o terasă mare ridicată. Dar cât timp fusese în acel portbagaj? Cât de departe de casă călătoriseră?

Când o târâse din portbagaj, îi smulsese banda adezivă de pe gură și tot îi fusese prea teamă să țipe. Apoi o cărase peste umăr în casă, o vârâse sub terasă, trântise bariera la loc și o lăsase pur și simplu acolo, încă legată de mâini și de picioare. Se zvârcolise și se sucise panicată dar cătușele de plastic strângeau bine.

Când reușise să-și potolească tremuratul din corp, se uitase în jurul închisorii sale. Baza terasei era îngrădită cu zăbrele de lemn. Îndepărtase o porțiune pentru a o pune în această cușcă și o fixase la loc. Se gândi că zăbrelele erau făcute din lemn destul de subțire – dar nu îndrăzni să încerce să lovească cu piciorul. Nu acum, cu Peterson pășind chiar deasupra capului.

April se foi prin spațiul mic. Putea să se ridice în fund dar nu putea să stea în picioare. Se sprijini de fundația casei. Sub terasă lumina era slabă, dar încă mai era zi afară. Din ce putea vedea prin spațiile pătrate formate de zăbrele, casa părea izolată. Terenul din jur era sterp cu excepția câtorva copaci împrăștiați. Nu putea zări nicio urmă de vreo altă casă și habar nu avea cât de departe ar fi putut fi cea mai apropiată ființă umană.

Sunetul pașilor și a râsului său devenea exasperant.

Cum am putut să fiu așa de proastă? se gândi ea. Dar știa că prostia ei începuse mai devreme de azi. Îl lăsase să o aranjeze pentru a fi ușor de capturat. Când venise la ușa tatălui ei, îl recunoscuse imediat. El fusese șoferul cu care ea și Brian făcuseră autostopul acum câteva zile. Acum își dădea seama că o vizase de la bun început.

În fracțiunea de secundă când îi văzuse pistolul din mână, încercase să închidă repede ușa. Dar se mișcă prea repede, apucând-o de încheietură și forțându-i-o dureros la spate. Îi ținu brațul strâns și arma lipită de spate în timp ce mergea pe aleea principală. Pentru o clipă îngheță pe loc. Era de teamă, nu pentru a opune rezistență. Bărbatul fusese surprins și se clătinase, punând un picior în stratul de flori.

O să vadă cineva urma aia? se gândi April. Oare știe cineva că lipsesc?

Poate că ar fi putut profita de acel moment și... ce ar fi făcut? L-ar fi atacat pe bărbat? Ar fi încercat să-i ia arma? Era o glumă să-și imagineze că ar fi putut să-l învingă.

Tot revedea toată treaba în gând. Mașina lui Peterson fusese parcată sub veranda de pe laterala casei tatălui ei. Era o mașină mai nouă, mai sofisticată decât cea pe care o condusese când ea și Brian făcuseră autostopul cu el. Portbagajul era deja deschis când o aduse pe April în spatele mașinii.

Se cutremură amintindu-și ce făcuse mai departe. Încă sub amenințarea armei, o forțase să-și pună singură banda adezivă peste gură și să-și lege singură încheieturile cu cătușele de plastic. Umilirea făcuse ca oroarea să fie și mai mare.

Se simțea ușor rușinată acum.

Nu ar fi trebuit să cooperez, se gândi ea. Am fost lașă.

Dar ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi refuzat să se lege și să-și pună călUș? Probabil că ar fi omorât-o pe loc. Tatăl ei, atât de absorbit de munca sa în birou, atât de pierdut în lumea lui mică, probabil că nici nu ar fi auzit împușcătura. Ar fi revenit în sarcina bietei Gabriela să-i găsească trupul când se întorcea de la cumpărături.

Se zbătu îngrozită când îi legă gleznele în portbagaj. După aceea deveni complet neajutorată.

Acum întregul corp o durea de la călătoria zdruncinată în portbagaj și de la lupta cu cătușele. Era și înfometată și obosită. Se chinui să-și rețină țipetele și suspinele pe care le simțea urcându-i în gât. Știa că Peterson ar fi omorât-o dacă făcea orice să atragă atenția. Și nu trebuia să-și irosească energia. Trebuia să rămână concentrată, să fie atentă, să nu piardă cea mai mică oportunitate.

Deodată își dădu seama de ceva – ceva aproape ca o speranță. Mama ei se întorcea din misiune azi. Ar fi putut deja să fie înapoi în Fredericksburg. Dacă da, sigur știa că April lipsea.

Râdea mai zgomotos acum și tropăitul pașilor săi suna ca și cum ar fi țopăit. April nu-și mai putu ține gura nicio clipă în plus.

— Mama o să mă găsească! țipă ea. Și când mă va găsi o să te omoare.

Sunetele de deasupra încetară. Totul se cufundă în liniște pentru o clipă. Apoi se auzi un alt chicot încet.

— O da, o să vină clar după tine, spuse el. Mă bazez pe asta.

Sunetul pașilor săi se schimbă. De data aceasta cobora pe treptele verandei. Tremură din toți rărunchii de teamă. Apoi scoase o porțiune din zăbrele și se uită înăuntru prin crăpătură. Apoi se strecură sub terasă, uitându-se cu jind la ea, ținând în mână un fel de cilindru metalic.

Ce era asta? Un extinctor? Ce naiba făcea cu un extinctor?

Deodată izbucni o flacără albă șuierătoare. Acum știa ce era. Era o torță cu propan. Mama menționase torța. Dar nu îi povestise lui April exact ce îi făcuse cu ea.

— Vino aici, frumusețe, spuse el peste huruitul flăcării.

Se târî spre ea, fluturându-i flacăra în față. Se retrase și mai aproape de casă.

— Vino aici și-o să-ți topesc direct cătușele alea de pe tine, spuse el.

April nu-și putea mișca niciun mușchi. Era paralizată de frică.

— Ți-e frică de flacără? zise el. Și mamei tale îi era. Bine. Așteaptă până ți se face foame bine. Poate atunci vei fi mai curajoasă. Vom vedea.

April își presă gura de pumnii încleștați pentru a se abține să nu țipe.

Peterson stinse torța și ieși de sub terasă, închizând crăpătura după el. Îl auzi urcând înapoi treptele și traversând terasa. Îl auzi intrând în casă și închizând ușa.

Să țipe acum? Nu, era prea periculos și, în plus, era sigură că nimeni nu ar auzi-o.

Își dădu seama că începea să se facă întuneric. Cum avea să fie după ce nu mai era lumină? Ce avea să-i facă atunci? Se întrebă dacă era posibil să moară de frică.

Mamă, se rugă ea în tăcere. Te implor. Ești tot ce am pe lumea asta. Găsește-mă.

Capitolul 15

Riley se holbă la telefonul care-i suna în mână și știu că cele mai mari temeri ale sale deveniseră realitate.

— Și a uitat să-și ia telefonul cu ea, spuse Ryan neconvingător.

— Nu l-a uitat. Nu pleacă nicăieri fără el. E practic lipită de drăcia asta.

Ryan o privi absent. Riley văzu că începea să priceapă adevărul teribil al situației. Trecu năvală pe lângă el și coborî din nou la parter. Cum pășea spre ușa de la intrare, aruncă o privire de jur împrejur în sufragerie, căutând ceva neobișnuit sau deplasat. Nimic nu-i atrase atenția.

Se năpusti afară și se îndreptă spre veranda unde își parcase mașina. Văzu că garajul din spatele casei era închis. Nimeni nu putea să vadă că mașina lui Ryan era înăuntru. Nimeni nu ar fi presupus că era acasă azi.

Un scenariu se derula în capul lui Riley. Când Gabriela plecase la cumpărături, cineva care urmărea casa ar fi putut crede foarte bine că April era singură în casă. Și adevărul era, April ar fi putut la fel de bine să fi fost singură, cu Ryan atât de izolat în biroul său în spatele casei și atât de concentrat pe muncă.

Așadar ce s-ar fi putut întâmpla dacă April ar fi răspuns la ușă și s-ar fi trezit față în față cu un străin?

Dacă străinul avea o armă?

Riley își retrasă pașii înapoi spre casă. Aruncând priviri înainte și înapoi, ceva nou îi atrase atenția. Era urma unui bocanc în stratul de flori, chiar la marginea aleii. Era prea mare ca să fie piciorul lui Ryan, darămite al Gabrielei și în plus, urma era foarte proaspătă.

Cineva se dezechilibrase, se împiedicase și lăsase urma în pământ.

Riley simți cum aerul îi părăsea plămânii. Preț de un moment nu putu respira. Cine fusese aici avusese tupeul pur de a răpi o adolescentă în plină

zi. Știa cine trebuia să fie acel cineva.

Ryan și Gabriela erau acum pe treptele de la intrare.

— Sună la 911, țipă ea spre Ryan. Spune-le că fiica noastră a fost răpită.

Ryan nu părea să poată vorbi. Chipul îi era întunecat de un șoc mut.

— Sună! țipă Riley.

Speriat înapoi la realitate, Ryan încuviință din cap. Fugi înapoi în casă, urmat de Gabriela.

Riley își scoase telefonul mobil, întrebându-se pe cine să sune mai întâi. Linia telefonică de asistență a SAC-ului era eficientă în cazuri de urgență. Chiar și așa, Riley era sceptică în a suna. Până acum, FBI-ul colcăia de zvonuri despre opinia obsesivă a lui Riley că Peterson era încă în viață – o opinie pe care nimeni nu i-o împărtășea. Dacă nu reușea să se facă ascultată?

În schimb, îl sună pe Brent Meredith pe numărul personal. Spre ușurarea ei, răspunse imediat.

— Riley? spuse el. S-a întâmplat ceva?

— Am nevoie de ajutorul dumneavoastră, plânse ea. Fiica mea a fost răpită.

— April? răspunse Meredith, părând surprins. Ești sigură?

Riley se tângui tare. Meredith fusese întotdeauna singurul ei aliat adevărat la agenție, în afară de Bill. Ce s-ar întâmpla dacă ar crede că e doar un caz tipic de comportament adolescentin?

— Sunt sigură, spuse Riley. E Peterson, domnule. A răpit-o. Trebuie să mă credeți.

O scurtă tăcere se așternu.

— Te cred, agent Paige, spuse în cele din urmă Meredith. Unde s-a întâmplat asta? Când a fost răpită?

Riley se simți dintr-o dată dezorientată, derutată de panica absolută.

— S-a – Sunt - , se bâlbâi ea. Sunt unde locuiam înainte, în Fredericksburg, acasă la fostul meu soț. A fost luată chiar de aici. Cândva în după-amiaza asta.

— A sunat cineva la 911?

— Tocmai a sunat Ryan.

Sunetul vocii lui Meredith era jos și liniștitor.

— Bun. Stai pe loc. Nu încerca să faci nimic deocamdată. O să adun toate informațiile pe care le avem despre Peterson. O să pun totul în mișcare. Îți trimit niște agenți imediat. Stai cuminte.

— Așa fac, domnule, spuse Riley, înăbușindu-și un suspin. Mulțumesc.

Apelul se încheie și Riley se întoarse în casă. Ryan stătea lângă șemineu, holbându-se absent în aer. Biata Gabriela era așezată pe canapea suspinând deznădăjduită.

— Es mi culpa, es mi culpa, spunea Gabriela în timp ce plângea necontrolat.

— Nu, nu e, Gabriela, spuse Riley. Se așeză lângă ea și o bătu ușor pe mână. Nu e vina ta. Nu aveai de unde să știi.

Ryan își întoarse privirea amară spre Riley.

— Asta e vina ta, spuse el.

Riley fu nevoită să-și înghită furia. Știa ce voia să spună.

„Bineînțeles că e vina mea. E vina mea că am crezut că pot să ți-o încredințez pe April. E vina mea că am crezut că-ți pasă vreun pic de ea sau

de altcineva.”

Riley își păstră pentru ea astfel de gânduri. Acum nu era momentul pentru incriminări, oricât de justificate ar fi fost. Era prea mult în joc pentru a se complace în furie. Acum era momentul de a acționa calm și cu mintea limpede.

Măsură sufrageria în lung și-n lat, întrebându-se ce făcea Meredith chiar acum. Punându-se în situația lui, știa că primul lucru pe care l-ar fi vrut era o fotografie cu Peterson. Avea să fie necesar să distribuie o mulțime de copii. Poliția ar putea avea nevoie să meargă din ușă-n ușă întrebând oamenii dacă au văzut bărbatul.

Dar Peterson era până la urmă o figură neclară a cărui trecut era aproape complet necunoscut. Singura fotografie care exista cu el de care știa Riley era o poză de identitate făcută când fusese arestat pentru un delict minor cu ani în urmă. Iscase o bătaie într-un magazin de cartier.

Salvase acea poză în telefonul mobil și o păstrase acolo. Chiar îi ajutase odată pe Riley și Bill să-l găsească pe Peterson și să-i calce pe urme. Dar mai putea fi de folos acum? Însăși Riley abia putuse să-l vadă în timpul captivității sale și era convinsă că își schimbase înfățișarea.

În acel moment, auzi sirenele poliției apropiindu-se. Știa că urmau să verifice cartierul pentru a afla dacă cineva îl văzuse pe bărbatul care venise acasă la Ryan sau dacă cineva îi observase mașina. Deși casele nu erau apropiate, câțiva aveau vedere spre curtea din față a lui Ryan. Trebuia să fie cineva acolo care să poată ajuta – un martor ocular care chiar îl văzuse și l-ar putea identifica.

Cine ar putea fi? se întrebă Riley în tăcere.

Deodată, răspunsul veni la ea. Scoase telefonul lui April din buzunar. Numărul era acolo, Riley era sigură. Ar fi trebuit să fie ușor de găsit.

Dacă doar nu mi-ar mai tremura mâinile, se gândi Riley.

Capitolul 16

Riley avea mâinile transpirate când bătu la ușă. Spera și se ruga să găsească aici ce avea nevoie să afle.

Cu șase minute mai devreme, căutase cu disperare prin numerele din telefonul lui April până îl găsi pe cel pe care îl căuta. Era al lui Brian, băiatul cu care o prinsese pe April fumând iarbă ieri. Îl sunase și îi spusese că venea direct la el. Nu se obosise să explice de ce.

O femeie, înaltă, zveltă, bine întreținută, răspunse la ușă. Părea să facă eforturi considerabile pentru a nu arăta suficient de bătrână încât să aibă un fiu adolescent.

Riley îi arătă femeii insigna.

— Sunt agent Riley Paige, spuse ea.

Nu era sigură ce să spună mai departe. Era cu adevărat o situație ciudată – un agent FBI care investiga dispariția propriei fiice.

Femeia o cruță pe Riley de orice explicație.

— Intrați, spuse ea neliniștită. Eu sunt Carol, mama lui Brian. Brian mi-a spus că veniți.

Riley o urmă pe femeie într-un salon spațios și elegant în care Brian aștepta deja. Luând loc, Riley observă cât de mic părea băiatul slăbănog, pierdut într-un imens fotoliu prea plin. Abia dacă semăna cu același copil drogat dar încrezut pe care îl găsise fumând iarbă cu April în ziua aceea.

Părea în mod cert speriat. Se gândea fără îndoială că Riley venise aici să-i raporteze mamei sale fumatul de iarbă.

Ar trebui să-i fie frică, se gândi Riley. Dar propria ei teamă era atât de mistuitoare încât nu avea nicio dorință de a mai face pe cineva să treacă printr-o traumă inutilă.

Mama băiatului rămase în spatele fotoliului. Și ea părea înfricoșată.

— Brian e implicat în vreun necaz? întrebă ea.

Preț de un moment, Riley se trezi din nou fără cuvinte. Desigur că știa că Brian nu avusese nimic de-a face cu răpirea lui April. Totuși, făcuse autostopul cu el. Și adevărul era că Riley era nervoasă din cauza asta. Își reaminti cu strictețe să își țină sentimentele deoparte. Își scoase carnețelul.

— Brian, spuse ea, privindu-l fix în ochi. April a fost răpită.

Ochii băiatului se bulbucară și chipul îi deveni palid. Riley înțelese de ce. Doar o secundă mai devreme, cel mai rău lucru pe care și-l putea imagina era să aibă probleme pentru că a fumat iarbă. Acum frica sa atinse un nou nivel.

— Cine e April? întrebă Carol.

— E – e prietena mea, se bâlbâi cu nervozitate băiatul.

— A, spuse Carol, părând încurcată.

— Și e fiica mea, adăugă Riley, dându-și seama perfect cât de ciudat sunau aceste cuvinte în circumstanțele actuale.

Preț de o secundă, femeia păru gata să leșine. Se clătină spre un alt fotoliu și se așeză.

— Îmi pare atât de rău, rosti ea. Ce teribil.

Riley, și ea, simți un val teribil de emoție. Erau furia și teama amestecate. Preț de o clipă, se temu să nu se prăbușească pe loc. De ce se lăsase să ajungă în această situație? De ce nu așteptase până ce un alt agent ar fi fost disponibil pentru a face asta – cineva ai cărui nervi nu erau sensibili și vulnerabili?

Își dorea ca Bill să fie acolo. Sau Lucy. Lucy ar fi fost exact genul de prezență de care avea nevoie acum – calmă, inteligentă și înțelegătoare. Chiar ar fi trebuit ca Lucy să pună întrebările astea, nu Riley.

Dar nu mai era nimic de făcut în privința asta acum. Și nu era timp de pierdut. Din propria experiență, Riley își putea imagina prea bine prin ce trecea acum April. Dar ce nu știa era cât mai avea April de trăit.

Brian și mama lui se holbau amândoi la ea. După o clipă, Carol întrebă șovăielnic:

— Dar ce are Brian ... ce are fiul meu de-a face cu asta?

Riley înghiți din greu și reuși să vorbească cu voce calmă.

— Brian, tu și April ați făcut autostopul până la mine acasă ziua trecută. Cred că bărbatul care v-a dus cu mașina a răpit-o pe April.

— Dumnezeule, exclamă băiatul.

— Am nevoie să-mi spui tot ce poți despre ziua aia. Ce fel de mașină era?

Brian făcu o pauză, încercând să-și amintească.

— Era un Ford, cred. Da, un Focus, destul de vechi, din 2010 poate.

— Ce culoare era?

— Gri. Era cam uzată. Avea o îndoitură mare pe ușa pasagerului.

Riley respiră ceva mai ușor în timp ce nota informațiile. Orice ar fi crezut despre băiat, era limpede că voia să ajute. Dar cea mai importantă întrebare era următoarea. Își scoase telefonul mobil și deschise poza lui Peterson. Se uită la ea fără să i-o arate.

— Cum arăta bărbatul? întrebă ea.

— Era un tip masiv. Nu gras, dar înalt și – lat, presupun.

Riley se simți și mai încurajată. Deși nu îl văzuse prea bine pe Peterson în timpul captivității ei, și-l aminti ca fiind o prezență impozantă. Poza de identitate indica faptul că avea peste un metru optzeci.

— E bine, spuse Riley. Continuă.

— Avea părul gen mițos, spuse Brian. Și avea barba țepoasă. Dar nu părea că uitase să se radă. Era mai mult ca o chestie de modă.

Riley compară descrierea băiatului cu fotografia. În ea Peterson avea părul scurt și era ras proaspăt. Și-l amintea fără barba țepoasă. Avusese dreptate presupunând că înfățișarea lui Peterson se schimbase.

Băiatul se chinuia acum să-și amintească mai mult.

— Dar forma feței? întrebă Riley.

— A, da, îmi amintesc. Avea o bărbie pătrățoasă, destul de mare.

Riley își aminti de bărbia proeminentă a bărbatului, cum ieșea în evidență în lumina torței cu propan. Aceeași bărbie era clar vizibilă în poza de pe telefonul ei mobil.

Se gândi o clipă să îi arate poza lui Brian pentru a vedea dacă îl recunoaște pe bărbat. Se răzgândi rapid. Nu mai avea nici cel mai mic dubiu că șoferul fusese Peterson. Dar știa și că încă mai trebuia să-și convingă colegii de la SAC. Pentru asta, ar fi fost cel mai bine ca Brian să descrie șoferul doar din memorie. Nu trebuia să pară că Riley îl influențase.

Riley se întoarse spre mama băiatului.

— Carol, am nevoie ca dumneavoastră și Brian să veniți cu mine la secția de poliție, spuse ea.

Buzele femeii tremurau și vocea îi era instabilă.

— E cazul să-mi sun avocatul? întrebă ea.

— Nu e nimic de genul ăsta, spuse Riley. Brian nu e în niciun necaz. Am doar nevoie ca el să facă o descriere portretistului. E un bun observator și va fi de ajutor.

Carol păru ușurată.

— Să mergem, atunci, spuse ea. Ne-am bucura să putem ajuta oricum putem.

Riley le era recunoscătoare pentru bunăvoința lor de a ajuta. Putea să îl pună în legătură pe băiat cu portretistul și apoi să îi lase acolo.

Apoi avea să se ducă la SAC și să recupereze necesarul ca să-l găsească pe Peterson – și să-l omoare.

Capitolul 17

Serviciul de Analiză Comportamentală al FBI-ului fremăta în timp ce agenții încercau să o localizeze pe April. Acum știau cu toții că Riley avusese dreptate de la început. Peterson era încă în viață, și mai periculos ca niciodată. Pliantul eliminase orice urmă de scepticism, iar o parte din agenți păreau jenați așa cum Riley considera că ar fi trebuit să fie.

Poza de identitate a lui Peterson și schița făcută după descrierea lui Brian erau afișate una lângă alta pe pliant. Amândouă înfățișau un bărbat obișnuit care nu ar fi ieșit în evidență într-o mulțime decât datorită bărbiei sale mari și proeminente. Asemănarea dintre schiță și fotografie era de netăgăduit.

Riley și-ar fi dorit să se simtă justificată. În schimb, se simțea absolut jalnic.

Meredith apăru în cadrul ușii sale, cu fizionomia sa aspră contorsionată de griji.

— Cum te descurci? o întrebă pe Riley.

Riley înghiți cu greu. Nu își putea da voie să plângă. Trebuia să-și păstreze calmul.

— Mă simt atât de vinovată, spuse ea. Ți se pare că are vreun sens?

— Nu, răspunse Meredith. Dar nimic nu are într-un moment ca ăsta.

Riley încuviință din cap. Meredith avea dreptate pe deplin. Ar fi trebuit să știe asta la fel de bine ca oricine. Dar după toți anii ei ca agent de teren, nu fusese niciodată în această poziție. Fusese amenințată, dar nu observase acest fel de teroare decât din exterior. Aceste emoții erau noi pentru ea.

— Ai vreo veste? întrebă Riley.

Meredith oftă istovit.

— Nu prea, spuse el. Avem polițiști care merg din ușă în ușă în cartierul soțului tău cu pliantul. Nimeni nu l-a recunoscut pe Peterson până acum.

— Dar mașina? întrebă Riley.

— Polițiștii din Fredericksburg au localizat mașina descrisă de băiat. Peterson o furase. A fost găsită abandonată la scurt timp după ce i-a lăsat pe copii. O vecină de peste stradă a spus că a văzut un Cadillac negru parcat cu spatele pe aleea fostului tău soț. A fost probabil furat și el și încercăm să aflăm mai multe despre. Dar vecina nu a văzut nimic din ce s-a întâmplat.

Inima lui Riley se agăța de fiecare cuvânt al lui Meredith, căutând vreun motiv să spere. Nu auzi mare lucru care să o încurajeze.

Meredith o privi pe Riley preț de o clipă. Apoi spuse:

— Nu ai ce să faci aici momentan. Presupun că nu pot să te conving să te duci acasă și să dormi puțin.

Riley clătină din cap.

— E încă devreme, spuse ea.

În plus, știa că nu ar fi fost capabilă să doarmă până ce nu o găseau pe April. Se îndoia și că o mare parte din SAC avea să doarmă până atunci

— Bine, spuse Meredith. Te anunț când aflăm mai multe.

Părăsi biroul. Riley se uită din nou fix la pliant. Despică în patru cuvintele alese de Meredith adineauri. Spusese „când aflăm mai multe.” Nu spusese dacă. Riley încercă să se consoleze cu asta. Desigur că știa că Meredith își alesese cuvintele cu grijă. Chiar avea vreo speranță că o vor găsi pe April în viață?

Chiar atunci auzi o voce familiară din pragul ușii.

— Riley.

Se întoarse și îl văzu pe Bill stând acolo.

— Am auzit, spuse el.

Ochii îi erau plini de griji. Nu trădau nicio urmă de supărare sau resentiment. Indiferent ce animozitate fusese recent între ei, Riley știa că ea se evaporase în fața acestei tragedii.

Riley făcu o ultimă încercare zadarnică de a-și ține emoțiile sub control. Dar atunci își dădu seama că nu era obligată să o facă. Prietenul ei revenise – un prieten care o înțelegea mai bine decât oricine pe lume.

Lacrimile îi izbucniră din ochi și sări în picioare. Se aruncă în brațele lui Bill.

— Bill, ești aici, ești aici.

Suspină incontrolabil în timp ce Bill o legăna ușor în brațe.

*

Bill conducea SUV-ul pe care îl luaseră din Quantico. Lângă el, pe scaunul pasagerului, Riley încărca patru proiectile de șaizeci de milimetri într-o pușcă Remington 870 de calibru 12 pe care o ținea în poală. Solicitase arma la SAC înainte ca ei să plece spre D.C.

— Ține minte, chestia aia e o armă SWAT, spuse Bill. Probabil că doar o să interogăm civili o vreme.

— O las în mașină momentan, răspunse Riley.

Bill știa că făcuse bine să meargă cu ea. Prietena lui cea mai bună era cu rănile deschise și avea nevoie de prezența lui. Să abandoneze parteneriatul lor într-o asemenea situație disperată ar fi fost complet greșit. Era conștient că plecare lui din seara aceasta avea să marcheze finalul căsniciei sale precare, dar nu o putea lăsa pe Riley să meargă fără el.

Era inteligentă dar putea fi imprudentă. Fusese atât de aproape de a fi ucisă când acționase singură în timpul ultimului lor caz și nu putea permite să se întâmple asta din nou.

— Vorbește-mi, spuse Bill. Despre Peterson. Ai aflat ceva de când l-am urmărit data trecută?

— Se schimbă, Bill, spuse Riley.

— Cum?

— E greu de descris exact.

După o scurtă tăcere, Bill îi scormoni din nou gândurile.

— Riley, nu-mi face plăcere să te rog să-ți amintești tot. Dar gândește-te la lucrurile pe care ți le-a spus când te ținea captivă. Îți vine ceva în minte?

— Mi-a spus o dată „Nu ești genul meu”, spuse ea.

— Aha, bine, nu erai genul lui, cugetă Bill. A mai zis altceva?

— Da, a continuat spunând ceva de genul „Dar tot îmi place de tine. Îmi lărgești orizontul.”

— La ce crezi că se referea?

— Știm atât de puțin despre el, spuse Riley. Nimeni nu e sigur exact câte femei a torturat și a omorât. Singurele despre care știm sunt cele patru femei care au fost găsite în mormintele la adâncime mică. Poate că mai sunt multe pe care nimeni nu le-a găsit.

— Exact, spuse Bill. Și femeile pe care le-am găsit erau considerabil de înstărite. Prima era căsătorită cu un psihiatru. A doua era editor de ziar. A treia era măritată cu un dezvoltator imobiliar. A patra era sus pusă în diviziunea alimentară a unei mari corporații. Apoi mai era Marie, avocat din Georgetown. În mod evident asta a început ca o chestie legată de clasă. Probabil că a crescut sărac. Îi displăcea asta. Îi displăceau în special femeile care aveau bani.

Riley încuviință din cap.

— Îl făcea să se simtă castrat, spuse ea. Așa că a luat-o razna într-un exces de răzbunare, vizând femei care reprezentau tot ce ura el. Se întâmpla ca ele să fie și femei care nu erau interesate de un tip cu statutul lui social. Poate că prima lui victimă a fost o femeie bogată care i-a refuzat avansurile. Își făcuse probabil fantezii cum că era vreun om revoluționar. Așa că furia lui avea o componentă sexuală, chiar dacă violul nu a făcut niciodată parte din modul său de operare.

— Ajungi la concluzii pe care nu le-am găsit înainte, spuse Bill. Mergi mai departe.

— Și a început să se priceapă la asta, continuă Riley. Judecând după pozele pe care le avem cu el, e probabil genul de tip care se poate camufla oriunde. Și ultima mașină pe care a furat-o a fost un Cadillac. E posibil să fi socializat cu femeile, poate chiar să fi ieșit sau să se fi culcat cu unele din ele. Ce conta era ceea ce reprezentau – genul de bogăție și privilegiu care îi fuseseră interzise.

Bill mormăi – genul de zgomot pe care îl făcea ori de câte ori avea o revelație.

— Riley, asta e, spuse el. Tu nu ești genul lui – nu o carieristă bogată, nici vreo soție întreținută, nici genul de trofeu pe care îl căutase până atunci. Dar i-a plăcut de tine oricum. Asta l-a surprins. Și-a dat seama că toată treaba legată de clasă nu mai conta pentru el. Nu mai era un justițiar singuratic pentru cei opresați. Îl interesa sadismul pur – bucuria de a cauza durere și teroare.

— I-ai dat de cap perfect, Bill, spuse ea. Nu e un criminal în serie obișnuit. Se poate schimba. E flexibil. D-asta e atât de greu de prins.

— Să sperăm că asta urmează să se schimbe, spuse Bill.

Chiar atunci ajunseră la destinație – o stradă părăsită cu un rând de case lipite una de alta. Era întuneric în cartierul dărăpănat, cu atât mai mult deoarece câteva felinare erau stinse. Tot ce mai rămăsese din casa în care Peterson o ținuse pe Riley era un teren gol. Explozia distrusese casa pe care

Peterson o ocupase ilegal. Cele două case libere de lângă fuseseră deteriorate atât de rău încât fură dărâmate rapid.

Bill apropie SUV-ul de trotuar și îl parcă. Spuse:

— Vrei să anunți poliția din D.C.? Ar putea acoperi mai mult teren, interogând oamenii.

— Nu, răspunse Riley. Dacă cercetarea devine atât de evidentă, se va speria și va dispărea. Hai să continuăm pe cont propriu o vreme. Avem două chei de la mașină, așa că ne putem despărți. Ia-o tu spre est și eu o să mă duc spre vest.

— Bine, spuse Bill. Dar mă suni dacă se întâmplă ceva – orice.

Privi în timp ce Riley păși pe terenul părăsit unde îl descoperise înainte pe Peterson. Știa că avea nevoie să-și confrunte demonii acolo.

Bill porni în jos pe stradă, hotărât să găsească vreo pistă, vreun răspuns la unde o ținea Peterson pe fiica lui Riley. Știa că dacă l-ar fi găsit pe bărbat primul, l-ar ucide probabil pe monstru el însuși.

Capitolul 18

Riley îl privi pe Bill îndepărtându-se. Se uită cu jind înapoi spre SUV, simțindu-se reticentă să-și lase Remington-ul în urmă. Dar să poarte pușca după ea la ora aceasta în noapte ar atrage atenția cui nu trebuia. Planul momentan era să cerceteze, nu să distrugă.

Cel puțin nu încă, se gândi Riley.

Chiar acum, simțea nevoia să se reîntoarcă în locașul întunecat al memoriei sale – un loc în care reușise să afle puținul pe care îl știa despre Peterson.

Păși pe terenul sterp. Se mai întorsese aici doar o dată de la captivitatea și evadarea ei. Atunci venise în plină zi. Dar fusese sigură atunci că găsise locul pe care îl căuta. Acum își relua pașii în același fel. Curând instinctele îi spuseră că era acolo – stând în locul precis.

Inspiră adânc aerul nopții. Da, aici era. Nu încăpea nicio îndoială. Sub picioarele ei era exact unde o găsise pe Marie în acel spațiu auxiliar întunecat și deprimant. Acolo fusese capturată în plină acțiune de eliberare a Mariei. Acolo suferise zile de durere, tortură și umilire.

Un sentiment de furie se ridică în ea. Părea să pătrundă din pământ în degete și tălpi, spre glezne și picioare, prin tot abdomenul și prin brațe, până ce pieptul și capul îi erau gata să explodeze. Preț de un moment, casa însăși părea să fie o prezență reală în jurul ei.

Măcar dacă ar mai fi fost aici, se gândi ea. Măcar dacă ar mai fi fost el aici.

Cu câtă bucurie ar fi făcut ce mai făcuse înainte – să îl bată până ce devine aproape inconștient, să-i deschidă buteliile de propan, să arunce un chibrit înăuntru și să privească tot locul izbucnind într-o explozie incandescentă.

Dacă doar ar fi fost din nou viața ei în joc și nu cea a lui April.

Când se întoarse înapoi spre stradă, zări un vagabond care părea să fie un obișnuit al acestei părți a orașului. Îl opri pe bărbat și îi arătă pliantul.

— L-ai văzut pe acest bărbat? întrebă ea.

Vagabondul răspunse fără cea mai mică ezitare.

— Mda, l-am văzut de câteva ori. Da, e tipul din pozele astea – un tip înalt cu bărbia mare. Vine aici aproape în fiecare zi. Azi dimineață a fost cel mai recent. Eram peste stradă aici, așezat pe trotuar. A venit mergând chiar pe aici, cum face mereu. A rămas pe trotuar cam unde suntem noi acum, uitându-se pur și simplu peste terenul ăsta de aici. Și apoi a mers unde erați dumneavoastră, doamnă. Mereu face asta. Stă acolo uitându-se la pământ, cum ați făcut dumneavoastră. Zice și ceva mereu, dar nu sunt niciodată suficient de aproape ca să-l aud.

Riley abia putu să-și rețină entuziasmul.

— Vine cu mașina aici?

Vagabondul se scărpină în cap.

— Nu din ce știu eu. Arătă cu degetul spre vest. Azi a plecat în direcția aia. Mereu mă uit după el când pleacă pentru că mi se pare ciudat cumva. Mereu cotește pe una din străzile laterale. Poate că are o mașină parcată în apropiere sau poate nu. Nu știu.

— Mulțumesc – mulțumesc, bolborosi Riley. Își căută portofelul în geantă. Nu era tocmai o procedură profesională să dai bani unui martor de ajutor, dar nu se putu abține. Îi înmână bărbatului o hârtie de douăzeci de dolari.

— Bogdaproste, spuse el. Apoi se îndepărtă zăngănindu-și coșul de cumpărături.

Riley abia putu să se controleze să nu intre în hiperventilație. Inspiră adânc și încet. Chiar era aici. Poate că era aproape chiar acum. Poate chiar locuia în apropiere. Poate că era aproape de a o găsi pe April chiar acum.

*

După ore de mers, mers, mers, Riley tot nu aflase nimic. Absolut nimic. Dădu târcoale tuturor străzilor până în Georgetown, vorbind cu toți cei pe care îi întâlnea. Câțiva oameni recunoscuseră bărbatul de pe pliant, iar doi spuseseră că îl văzuseră recent conducând un Cadillac. Dar nimeni din cei cu care vorbise nu putea spune exact unde s-ar fi putut afla.

Spera că Bill se descurca mai bine, oriunde ar fi fost acum. Se îndoia.

Peterson m-a înfrânt, se gândi ea cu disperare, schimbând direcția pentru a se întoarce la SUV. Fac totul greșit.

Ca să fie și mai rău, o burniță ușoară începu să cadă. În câteva secunde se transformă într-o ploaie deasă. Avea să fie udă leoarcă cu mult timp înainte să ajungă înapoi la mașină. Fu ușurată să vadă că un bar în față era încă deschis. Intră și se așeză pe un scaun de bar.

În timp ce barmanul era ocupat cu un alt client, Riley se întrebă ce să comande. Orice cu alcool era exclus. Încetase complet să mai bea după ce îl sunase beată pe Bill, apel ce aproape că le distrusese relația. Acum nu era momentul să înceapă din nou.

Sau era?

Ochii lui Riley scanară rândurile de sticle aliniate în fața oglinzii din spatele barului. Privirea îi căzu pe sticlele de burbon – mai ales pe mărcile la o sută de grade. Era atât, atât de ușor să-și imagineze senzația aspră, arzătoare și reconfortantă când dai pe gât o dușcă. Era ușor și să-și imagineze dând pe gât încă una și încă una și încă una...

Și de ce nu până la urmă? Făcuse tot ce putuse. Situația era fără speranță, cel puțin momentan. Niște whisky era exact ce-i trebuia pentru a se relaxa, pentru a le acorda nervilor săi zdrobiți o alinare binevenită.

Barmanul robust se apropie de ea.

— Ce vă servesc, doamnă? întrebă el.

Riley nu răspunse.

— Doamnă, ultima comandă e în cinci minute, spuse el.

Riley se gândi. În cinci minute putea înghiți mult whisky. Totuși, se zbătu. April era undeva în ghearele unui monstru. Ce credea că face gândindu-se numai la a bea un pahar?

Un bărbat înalt, cu aspect grosolan, se aplecă pe bar lângă ea. Era prea aproape de ea pentru gustul ei.

— Haide, domnișoară, șopti el. Ce vrei să bei? Fac cinste.

Riley își încleștă maxilarul. Ultimul lucru de care avea nevoie acum era de un nesimțit care să se dea la ea.

— Nu beau, spuse ea printre dinți.

Se simți ușurată la auzul propriilor cuvinte. Gata, o spusese și era încântată de decizia ei.

Bărbatul chicoti.

— Nu știi până nu încerci, spuse el.

Riley rânji ușor. Cu cine credea tipul ăsta că vorbește? Chiar credea că ea nu mai băuse niciodată? Poate că în semiobscuritatea din locul acesta nu putea să vadă ce vârstă avea. Sau poate că era prea beat ca să mai vadă bine.

— Dați-mi o apă minerală, îi spuse Riley barmanului.

— No, nu vrem așa ceva, spuse bărbatul de lângă ea. Știu exact ce băutură ți-ar plăcea. Uitându-se la barman, spuse: Clyde, aranjează-i fetei ăsteia un daiquiri de căpșuni. Pune-l pe nota mea.

— Dați-mi o apă minerală, insistă serios Riley.

Barmanul ridică din umeri către bărbat.

— Doamna zice apă minerală, spuse el. Deschise frigiderul din oțel inoxidabil scoase o sticlă și îi desfăcu capacul.

— Fă cum vrei, curvo, spuse bărbatul.

Nervii lui Riley se încordară.

— Ce-ai spus? întrebă ea.

Dar bărbatul se îndepărta de ea mergând spre ușă. Strigă după un prieten care stătea singur la o masă.

— Hai, Red. Se încheie programul.

Prietenul se ridică și cei doi bărbați părăsiră barul.

Luptându-se să-și potolească furia, Riley plăti pentru apa minerală. O bău rapid direct din sticlă. Lăsă ceva mărunțiș pe bar pentru bacșiș.

— Mersi, îi spuse barmanului. Localul se golise și rămăsese ultima la plecare. Când ieși pe ușă, se simți ușurată să vadă că ploaia se oprise momentan. Noaptea era încă plină de umiditate și întunecată și avea să plouă cu siguranță iar cât de curând.

Cum ușa barului se închidea în spatele ei, simți o mână puternică strângându-i brațul și auzi acea voce urâtă și cunoscută.

— Bună, domnișoară.

Riley se întoarse cu fața la bărbatul care se uita cu poftă la ea. Simți cum furia se acumula în ea.

— Scuze pentru ciondăneala dinăuntru, spuse el. Ce zici să ne pupăm și să ne împăcăm? Vedem apoi ce urmează.

Riley făcu un pas înapoi, dar un alt braț o prinse pe la spate pe după gât. Prietenul bărbatului așteptase și el afară.

— Nu te agita și n-o să suferi prea rău, spuse bărbatul din spatele ei.

Furia lui Riley explodă în tot corpul. Era furie pură, lipsită de rațiune – furie împotriva criminalilor, răpitorilor și tipilor ca aceștia care credeau că putea

să aibă orice își doreau.

Își înfipse cotul puternic în plexul solar al bărbatului din spatele ei, iar genunchiul său lovi direct între picioarele celuilalt tip. Ambii bărbați se încovoiară îndurerați. Își scoase Glock-ul și îl ținti spre ei. Dar nu voia să-i împuște. Voia să-i bată măr pe amândoi, exact așa cum făcuse cu Peterson când îi scăpase din gheare.

Îl lovi peste față cu pistolul pe bărbatul care o acostase întâi. Apoi se răsuci și își izbi podul palmei de fața celuilalt tip. Îi simți și auzi septul nazal spărgându-se.

După aceea, totul îi veni automat, o succesiune profund satisfăcătoare de șuturi și pumni, învârtituri și secerări. Când se opri, ambii bărbați zăceau pe trotuar, gemând de durere.

Riley, incapabilă să-și oprească valul de furie, dorința sa de a se răzbuna, se aplecă și își coborî Glock-ul la capul primului bărbat. Trase siguranța cu un declic satisfăcător.

Bărbatul ridică privirea, ochii bulbucați de groază și dintr-o dată făcu pipi pe el.

— Te rog, se smiorcăi el. Nu mă omorî.

Era jalnic.

Riley știa că era ilegal ce făcea ea, să îndrepte arma spre un civil neînarmat; știa și că era imoral, în ciuda a ceea ce făcuse el. Mergea prea departe.

Totuși nu se putea opri. Cum stătea acolo pe genunchi, simți cum mâna îi tremura de furie și preț de o clipă simți că ar putea cu adevărat să-l omoare. Încercă să se oprească, dar ducea o luptă fantastică în interior. Fuseseră prea mulți demoni – și prea puține supape.

Într-un final, Riley puse înapoi în toc Glock-ul, simțindu-și furia disipându-se. Să-i aresteze pe acești tipi? Nu, i-ar lua prea mult timp și avea lucruri mai importante de făcut.

— Dacă-ți mai văd fața vreodată, șopti ea, te omor.

Se ridică și bărbații se precipitară în picioare și fugiră șchiopătând, neîntorcând nici măcar odată, în toată groaza lor, privirea înapoi.

Capitolul 19

Riley era din nou ghemuită în întuneric. Putea mirosi mucegaiul și igrasia spațiului auxiliar, putea simți pământul sub ea. Dar de data aceasta era pregătită. Ținea strâns în mână Remington-ul. Era încărcat și piedica era luată.

— Arată-ți moaca, nenorocitule, mârâi ea.

Era atât de întuneric că nu putea să vadă nimic, nici măcar propria armă. Dar în secunda în care vedea lumina acelei flăcări, intenționa să-l explodeze pe Peterson.

Însă atunci auzi acel cunoscut râs înfundat.

— Doar nu crezi că o să fie atât de ușor, nu?

Îndreptă rapid arma în direcția vocii. Dar dintr-o dată sunetul veni din altă direcție.

— Sunt greu de văzut fără torță, nu?

Îndreptă arma în direcția nouă, dar acum vocea venea direct de sub ea.

— Renunță, spuse el. Devin din ce în ce mai bun la asta.

Vocea venea acum din dreapta ei.

— Și mă distrez de minune.

Acum se mută la stânga.

— N-o să ajungi la ea la timp.

Își ridică arma și trase.

Riley se trezi la auzul vocii lui Bill.

— Uite ceva de mâncare.

Deschise ochii, cutremurându-se după coșmarul ei. Se trezi lungită pe bancheta din spate a SUV-ului. Bill stătea în pragul ușii cu o pungă de hârtie și două pahare de carton cu cafea fierbinte.

Riley își aminti acum – căutarea îndelungată și în zadar, întrebările puse care nu duseseră nicăieri și bătaia din fața barului. Se întorsese la SUV să se odihnească. Intenționase doar să doarmă puțin.

— Cât e ceasul? întrebă ea.

— În jur de patru, spuse Bill.

Riley se ridică și văzu că SUV-ul se afla acum într-o parcare mică.

— De ce m-ai lăsat să dorm?

Bill scotoci după conținutul pungii.

— Nu mai aveam cu cine să vorbesc – nu treaz în orice caz. Oricum, păreai să fi avut destulă activitate pentru o noapte. Am dormit și eu puțin. Când m-am trezit, am condus până la magazinul ăsta pe care l-am verificat seara trecută. E deschis tot timpul.

Îi înmână un pahar de carton de cafea și un sandviș împachetat.

— Mersi, spuse Riley, recunoscătoare că nu îi punea nicio întrebare. Nu voia să vorbească despre tentația ei de a bea, nici despre cum îi făcuse pulbere pe cei doi tipi. Își desfăcu sandvișul. Era cu ou și cârnat și mușcă din el cu poftă. Îi era foarte foame.

— Am niște vești bune, spuse Bill. Casierul de la cârciumă s-a schimbat de când am trecut prima dată pe acolo. Tipul nou mi-a spus că l-a văzut pe Peterson. Crede că lucrează într-un supermarket dintr-un cartier din apropiere.

Riley luă o ultimă înghițitură din cafea.

— Ce mai așteptăm?

Riley intră în magazin pentru a se duce la toaletă. Când ieși, ea și Bill merseră pe jos cele câteva străzi până la micul supermarket. Părea să fie o afacere de familie. Luminile erau aprinse în interior, dar Riley se demoraliză văzând că magazinul nu avea să deschidă până la ora nouă. Apoi se uită înăuntru prin geamul cu plasă de sârmă din ușă și zări mișcare înăuntru. Cineva se apleca deasupra unei cutii, scoțând lucruri din ea.

Riley bătu tare în ușă. O femeie măruntă, cu tenul închis se ridică și îi aruncă o privire, apoi continuă să așeze marfa pe un raft. Era probabil patroana care aproviziona rafturile în afara orelor de lucru. Riley lovi din nou în ușă, ridicându-și insigna la geam. Femeia veni la ușă și se uită prin ea la actul de identitate.

— FBI, țipă Riley. Deschideți.

Femeia descuie ușa, se uită la Bill și la Riley preț de un moment și îi lăsă în cele din urmă să intre.

— Cu ce vă pot ajuta? întrebă ea cu un accent asiatic, încuind ușa după ei.

— Sunt agent special Riley Paige, iar acesta este partenerul meu, agent special Bill Jeffreys. Căutăm suspectul unei crime.

Bill îi arătă pliantul.

— Ați văzut acest bărbat? întrebă el.

— Vai, arată ca..., începu ea, uitându-se la imagini. Ridică privirea spre Riley. S-ar putea să fie un bărbat care a lucrat aici până acum două săptămâni, cred. Dar de ce îl căutați?

Riley spuse:

— E urmărit pentru răpire și crimă.

Femeia părea șocată.

— A fost întotdeauna foarte amabil pe aici, spuse ea, zâmbind ca și cum și-ar fi amintit ceva. Putea fi destul de șarmant.

Bill o avertiză:

— Acest bărbat e foarte periculos. Să nu-l mai lăsați niciodată să se apropie de dumneavoastră.

Femeia deveni mai serioasă. Arătă cu degetul spre poza de identitate.

— Dar ăsta nu era numele lui. Era Bruce. Stați să mă uit...

Îi conduse pe Bill și pe Riley la contoar și deschise niște informații pe calculator.

— Da, îl chema Bruce Staunton.

Femeia se uită îngrijorată la Riley și la Bill.

— Și ziceți că e suspectul unei crime?

— Mă tem că da, spuse Riley. Avem nevoie să ne spuneți orice ne-ar putea duce la el. Aveți vreo adresă a lui?

Femeia se uită din nou pe ecranul calculatorului.

— Da, dar nu mai este valabilă. Locuia în apropiere. Spunea că tocmai se mutase și voia să lucreze mai aproape de casă. D-asta și-a dat demisia.

Riley reprimă un geamăt de dezamăgire.

— A lăsat vreo adresă de reexpediere? întrebă ea.

— Sau unde ar lucra mai departe? întrebă Bill.

— Nu, dar a spus că o să fie în nord-est. Zicea că intenționa să fie aproape de râu.

Riley știa că Washington, D.C., era împărțit în patru sectoare geografice. Acum se aflau în partea de nord-vest, așa că districtul nord-estic despre care vorbea femeia ar fi fost direct spre est de aici. Dar era o zonă mare.

— Ce râu? întrebă Bill.

— Anacostia. Nu am fost niciodată dar știu că e în districtul ăla.

Femeia afișă o hartă pe calculator.

— Uitați, spuse ea, arătând unde credea ea că s-ar afla suspectul. Din ce a spus, aș zice că probabil acolo s-a dus. Undeva în zona aia, în nord-est sau de partea cealaltă a râului.

Riley mulțumi femeii care le descuie ușa și îi lăsă să iasă.

— S-ar putea să mă înșel, spuse femeia. S-ar putea să nu fie bărbatul din poze.

— El a fost, vă asigur, spuse Bill. Nu-i dați drumul dacă se întoarce aici. Sunați la poliție.

Scutură din cap și închise ușa la loc.

Riley se întorcea deja înapoi unde lăsaseră mașina. Bill o prinse din urmă și zise:

— O să verific numele ăla în cazul în care apare ceva.

Când ajunseră la mașină, Riley se urcă la volan în timp ce Bill se conectă pentru câteva clipe la SAC. Curând se uită la Riley cu o expresie uimită.

— Un bărbat pe numele de Bruce Staunton și-a schimbat de curând adresa poștală, spuse Bill.

— Unde e adresa nouă?

După alte câteva secunde, Bill îi spuse:

— E chiar în zona despre care tocmai ne-a povestit femeia de la supermarket.

— Atunci să mergem.

Riley porni mașina.

— Nu așa de repede, spuse Bill. Ceva nu e în regulă aici. A fost mult prea ușor. Peterson e un tip deștept. Trebuie să fi știut că am putea veni pe aici să întrebăm de el. Cu toate astea, i-a spus angajatorului său unde se muta, ba chiar și că își schimba adresa poștală ca să îl găsim? Ce ar trebui să înțelegem din asta?

Riley nu răspunse. Doar băgă SUV-ul în marșarier și ieși cu spatele din locul de parcare. Apoi întoarse mașina cu fața spre stradă.

— Tu ghidezi, eu conduc.

Bill avea dreptate și ea o știa. Peterson îi dăduse femeii această informație pentru unul din două motive. Fie încerca să o inducă în eroare, fie o atrăgea într-o capcană.

Riley spera că o atrăgea într-o capcană. Era mai mult decât pregătită pentru el.

Capitolul 20

— În cincisprezece metri, virați la stânga, spuse vocea feminină a GPS-ului.

În timp ce Bill semnaliza, Riley se simți în mod ciudat consolată de voce. Senzația că cineva știa unde se duceau îi calmă puțin groaza și teama care îi strângeau stomacul.

Încercase să găsească traseul pe o hartă înainte să pornească la drum. În mod normal era foarte pricepută cu hărțile, dar mintea ei se umplea neîncetat cu imagini teribile cu April în captivitate și Peterson tachinând-o cu torța cu propan. Nu putea gândi limpede, nu putea găsi o rută posibilă. Bill insistase să folosească GPS-ul și acum vocea prietenoasă se ocupa de treabă.

Curând după virajul la stânga, SUV-ul traversă un pod peste râu. Se aflau în plin nord-est acum.

— Ne apropiem, spuse Bill.

Ne apropiem dar de ce? se întrebă Riley.

Era încă foarte întuneric afară și ploaia era acum abundentă și constantă. Nu avea nicio idee despre cum era ținută April, dar știa că salvarea ei nu avea să fie ușoară. Se întrebă încă o dată dacă nu ar fi trebuit ca ea și Bill să cheme o echipă SWAT. Încă nu știau dacă adresa pe care o primiseră pentru așa zisul Bruce Staunton era corectă. În plus, dacă era, era mai bine ca o mică armată să nu devasteze locul. Ar fi cea mai sigură cale de a o ucide pe April.

Dacă nu era deja moartă.

Gândul era de nesuportat. Riley trebuia să și-l scoată din minte. Nu putea fi adevărat. Nu avea să permită să fie adevărat.

— Virați la dreapta. Ați ajuns la destinație.

— Rahat, murmură Bill.

Riley îi împărtăși deznădejdea. Nu era nicidecum o casă, ci doar un magazin de cartier non-stop. Lumina orbitoare din interior distona cu întunericul ploios. Bill parcă mașina. Coborâră amândoi din vehicul și își deschiseră umbrelele.

— Nu cred că e un eșec total, spuse Riley. E puțin probabil să fi dat adresa aceasta la întâmplare dacă nu a stat deloc prin zonă. Nu e aici, sunt sigură de asta. Dar cred și că a fost aici. Cred că se află în zonă. Îi place să tachineze, până la urmă. Îi place să ne arate că nu îi e frică de noi și că e mai deștept ca noi. Prin urmare, ar da o adresă la care nu locuiește – dar pe aproape.

Bill oftă.

— Măcar e deschis, spuse Bill. Hai să intrăm și să punem niște întrebări.

— Ia-o înainte, spuse Riley. Vreau să mă uit puțin prin jur.

— Bine, spuse Bill. Intră în magazin.

Riley rămase în parcare, studiind zona. Văzu că ajunseseră într-un cartier de familie de clasă mijlocie, cu case mici îngrămădite unele în altele. Peste stradă, cartierul era compus în întregime din case aliniate. Câteva locuințe erau iluminate chiar și la această oră. Riley presupuse că navetiștii se pregăteau să conducă la serviciu.

Unde și cum ar fi putut Peterson să o țină pe April într-o zonă atât de dens populată? Un cartier în care probabil toată lumea cunoștea pe toată lumea?

Nu e bine, se gândi ea.

Totuși, fiecare instinct al ei îi spunea că Peterson nu îi indusese în eroare – nu în totalitate. Poate că era doar o iluzie, dar Riley era sigură că Peterson îi întinsese o cursă și că se apropia din ce în ce mai mult de a afla ce era. O parte din el, până la urmă, își dorea să o confrunte.

Bill ieși din magazin, călcând prin bălțile formate de ploaie în timp ce galopa spre Riley.

— Tipul de aici crede că recunoaște fața, spuse el. Crede că l-a văzut pe lângă un șantier aproape de râu.

Riley se simți încurajată.

— Hai să verificăm.

Ea și Bill se urcară înapoi în SUV.

— Tipul a zis că strada asta duce acolo, adăugă Bill.

În timp ce mergeau cu mașina, vigilența lui Riley se înteți. Zona părea mai puțin populată și mult mai promițătoare. Ar fi trebuit să fie ușor de depistat o casă abandonată – undeva izolat, de unde nimeni nu ar auzi strigătele disperate de ajutor ale unei femei.

Când ajunseră la gardul din plasă de sârmă care înconjura șantierul, Riley spuse:

— Oprește aici.

Bill opri și ieșiră din mașină, deschizându-și umbrelele. Un semn mare de pe gard anunța construcția unui nou complex de apartamente. Nu erau decât câteva case nelocuite în apropiere. Zona îi amintea lui Riley de imobilul în care fusese ținută. Simți inima bătându-i mai tare.

— Cred că suntem aproape, îi spuse lui Bill. Uită-te cât de izolat este.

Bill clătină din cap.

— Nu știu, Riley. Așa pare noaptea, dar uită-te la tot echipamentul ăsta. În timpul zilei terenul e plin de muncitori. Vezi vreun loc în care Peterson s-ar putea adăposti?

Riley se uită de jur împrejur. Această parte a șantierului era luminată, dar nu putea să vadă pe nimeni nicăieri.

— Trebuie să fie vreun paznic de noapte pe undeva, spuse Bill. Poate ne poate spune ceva. Arătă cu degetul. Hai să mergem pe partea cealaltă a șantierului. Poate îl găsim acolo.

Chiar atunci, Riley auzi ceea ce păreau a fi voci de copii. Era un sunet surprinzător la această oră, în întuneric și pe ploaie. Se întoarse și văzu un grup de copii stând sub o copertină în apropierea șantierului.

— Ia-o înainte, îi spuse ea lui Bill. Mă duc să vorbesc cu copiii ăștia.

Bill se îndepărtă, iar Riley se apropie de grupul de adolescenți. Erau șapte la număr, o gloată amestecată – negri și albi, băieți și fete. Se străduiau din răsputeri să arate ca niște gangsteri și borfași, îmbrăcați în ținute corespunzătoare și fumând țigări. Simți și un iz de iarbă.

Riley scoase din geantă pliantul cu pozele cu Peterson. Îl etală copiiilor în timp ce se apropia.

— A văzut vreunul dintre voi bărbatul acesta? întrebă ea.

Unul din copii se apropie țanțoș de ea. Părea să fie cel mai în vârstă și să se creadă liderul grupului. Riley observă că îi făcu un semn tacit celui mai mare puști care începu să se miște în jurul ei. Știa că trebuia să-și păzească spatele.

— Ce ești tu, vreo polițistă? întrebă băiatul mai în vârstă.

Riley își scoase insigna.

— Mă gândeam eu, spuse băiatul rânjind. Ce te face să crezi că o să vorbim cu polițiști?

— O fată nevinovată a dispărut, spuse Riley. E ținută captivă în apropiere de un psihopat. E probabil torturată. O să fie ucisă în curând dacă nu o găsesc.

Țînu poza mai aproape de puștiul care o abordase.

— L-ai văzut? întrebă ea.

Băiatul rânji din nou.

— Dacă l-am văzut, de ce ți-aș spune ție?

— Mai bine n-o lua așa, Mayshon, spuse o fată neagră mai tânără. Probabil că nu e singură aici.

Băiatul râse acru.

— Și ce? spuse el. N-am făcut nimic rău.

Riley observă că băiatul înclină foarte ușor din cap și știu că era un semnal pentru puștiul mai mare care se afla acum în spatele ei.

Riley se răsuci și îl prinse pe puști de încheietură exact când ridică cuțitul spre ea. Îi prinse brațul strâns și i-l răsuci puternic trăgându-i-l la spate. Știa că putea să i-l rupă ușor.

Și totuși, deși ar fi putut să o rănească rău, ea nu voia să-l rănească pe el. Era mare și puternic, dar tot un copil era.

Scăpă cuțitul din mână și gemu în agonie, zvârcolindu-se, neputând să se elibereze.

Ceilalți copii rămaseră acolo, cu ochii mari, holbându-se panicați și uimiți.

— Nu vream să fac nimic! strigă băiatul masiv. Nu-mi rupe mâna!

Riley spumega. Își imagină ce ar fi făcut acest băiat altcuiva care nu era la fel de capabil ca ea.

— Te-aș putea băga în pușcărie pentru asta, îi șuieră în ureche. Pentru multă, multă vreme.

Băiatul se smiorcăi, în timp ce ceilalți copii se foiră incomozi. Câțiva dintre ei se întoarseră și o luară la goană.

— Îmi pare rău, tanti! se smiorcăi el. Nu mai fac niciodată.

Riley oftă puternic în cele din urmă și slăbi strânsoarea. Trebui să-și amintească de faptul că nu acesta era dușmanul pe care îl urmărea – și că uneori, mila era cel mai mare dar pe care îl putea oferi cuiva. Trebuia să o dea cât mai putea; nu știa dacă avea să-i mai rămână vreun pic pentru bărbatul care o avea pe fiica ei.

Imediat ce îl eliberă, băiatul se întoarse și fugi, iar Riley se aplecă și ridică cuțitul. Îl privi pe lider, singurul băiat rămas, care părea prea speriat ca să fugă.

— Piei din calea mea, spuse Riley printre dinți.

În cele din urmă băiatul o luă la fugă.

Când Riley văzu că toți erau departe, închise briceagul și îl băgă în buzunar. Auzi un zgomot și fu surprinsă să vadă că fata care vorbise rămăsese în urmă. Se ivi din umbră și o privi fix pe Riley cu o expresie înmărmurită.

— A fost șmecher, spuse ea. N-am văzut niciodată o doamnă să facă așa ceva. Nu-ți bate capul cu ei, sunt niște nesimțiți. Cine e fata de care vorbeai?

— E fiica mea, spuse Riley. Are paisprezece ani.

Riley putea să-și dea seama că vorbele sale o atinseră. Presupuse că această fată era aproape de vârsta lui April.

— L-am văzut – omul din poze, spuse ea. Cred că locuiește în apropiere.

Arătă cu degetul.

— În direcția aia, dincolo de chestiile astea de construcție, aproape la râu. Nu e departe. E o casă mică, singura de acolo. Ultima dată când l-am văzut conducea un Cadillac mare.

Inima lui Riley începu să bată tare. Începu să meargă în direcția aceea.

— Haide, îi spuse fetei. Arată-mi.

Dar fata ezită.

— Nu, nu, spuse fata. Eu aici mă opresc. Ultima dată când m-am apropiat prea mult de locul ăla, a scos arma la mine.

Fără niciun alt cuvânt, o luă la goană spre stația de autobuz. Se opri la mijlocul drumului și se întoarse înapoi spre Riley.

— E un ticălos al dracu' de rău, țipă ea.

— Știu, șopti Riley pentru ea însăși.

Se întoarse la mașină pentru a lua o lanternă. Voia să recupereze și Remington-ul. Era destul de sigură că urma să aibă nevoie de el.

Capitolul 21

Poate că nici nu va trebui să mă omoare, se gândi April. Poate o să mor oricum.

Era întuneric beznă sub terasa de lemn. Ploaia lovea podeaua de deasupra ei și curgea printre crăpături. Plouase cu întreruperi ore în șir și pământul de sub ea se transformase în noroi. Deși era o noapte caldă de august, era fleașcă și tremura de la umezeală. Și îi era foarte foame și sete.

După ce noaptea se lăsase, Peterson se strecurase sub terasă cu ea de câteva ori, ținând o farfurie cu mâncare în timp ce flutura torța cu propan pentru a o avertiza să nu se apropie. Râsese fără milă pe înfundate de încercările ei zadarnice de a înșfăca hrana cu încheieturile legate.

Așa că acum știa că acesta fusese exact genul de tortură pe care îl îndurase mama pe mâinile lui. Dar mama îi scăpase deja o dată. Ar putea și ea să facă la fel?

Cel puțin ploaia îl ținea departe deocamdată. Era în casă de ceva vreme și nu mai auzise niciun zgomot de la el. Poate dormea. Poate că acum ar fi șansa ei să scape.

Mâinile și picioarele lui April amorțiseră din nou de la strânsoarea cătușelor de plastic. Așa cum mai făcuse de multe ori, își frecă și răsuci gleznele și încheieturile pentru a pune sângele în mișcare. După o scurtă furnicătură înțepătoare ca de gheață, simțurile îi reveniră puțin.

Se rostogoli prin noroi până la pătratul de zăbrele pe care îl desfăcea și închidea mereu. Nu-l putea vedea în întuneric, dar știa exact unde era – într-un colț al terasei departe de casă.

Împinse zăbrelele cu picioarele. Nu mergea. Era prea solid în acel punct. Pesemne că Peterson desfăcea și fixa cârlige și șuruburi ori de câte ori venea și pleca. Nu putea spera să le deschidă din interior, nu cu mâinile legate.

Neputând în continuare să vadă deloc, se rostogoli înapoi spre casă până se ciocni de fundația de ciment. Se gândi că zăbrelele ar putea fi mai slabe acolo unde se atingeau de casă. Pipăi marginile, găsind exact unde erau prinse în cuie de un țăruș gros de lemn de lângă casă. Apoi se întinse și împinse cu picioarele în colțul de sus.

Răsuflă când simți zăbrelele mișcându-se puțin. Erau mai slabe aici!

Împinse din nou. Nu se mișcau prea mult, dar auzi un sunet clar și puternic de lemn care plesnește. Îngheță de frică. Oare Peterson putea să o audă din casă? Cum ar fi putut să nu o audă? În starea ei temătoare și epuizată, sunetul i se părea aproape asurzitor.

Ce ar face dacă ar auzi și ar găsi-o încercând să evadeze? Indiferent ce ar fi făcut, nu putea fi mult mai rău decât ce plănuise să-i facă oricum.

Rămase nemișcată și ascultă. Nu auzi niciun pas. Poate că nu auzise.

Totuși, trebuia să facă totul mult mai încet cumva. Împinse în acel colț cu podul palmei, încet și cu grijă, sperând să împingă cuiele puțin câte puțin. Simți o mișcare ușoară la fiecare apăsare. Apoi un cui ieși complet.

Continuă să împingă și cuiele rămase se slăbiră, încetul cu încetul. Scârțâiau în mod alarmant la fiecare impuls. Pur și simplu nu avea cum să facă asta în liniște.

În cele din urmă, cu un trosnet, întreaga secțiune pătrată de zăbrele se slăbi și căzu pe pământ. Acum putea ieși – cel puțin dacă el nu auzise ultima bufnitură puternică. Dar unde să se ducă și cum?

Târându-se prin noroi ca o omidă, adunându-și genunchii și mâinile și întinzându-le iar și iar, își făcu loc să iasă. Reuși să treacă prin bucata de zăbrele fără să se rănească în cuie. De acolo, fața i se freca de pământ la fiecare mișcare, julindu-se în iarba plină de noroi. Presupuse că probabil fața îi sângera acum, la fel și încheieturile și gleznele. Dar nu putea face nimic în privința asta.

Când se îndepărtă complet de terasă, se ridică în picioare și privi în jur. Ploua în continuare destul de abundent. O rază de lumină care bătea de la o fereastră se reflectă în ornamentele cromate ale mașinii mari și negre parcată la vreo patru metri distanță. În curtea mai apropiată de ea nu erau decât câteva tufișuri joase. Putea distinge formele neclare ale unor copaci în depărtare, dar nu vedea nimic dincolo de ei – niciun felinar, nicio fereastră aprinsă. Nu era niciun semn de trafic în nicio direcție.

Un suspin urcă în gâtul lui April. Era singură și habar nu avea unde s-ar fi putut afla cel mai apropiat om binevoitor. Strânse din dinți și își înăbuși un vaiet. Se gândi la mama ei și încercă să-și imagineze ce ar fi făcut ea, dar imaginația ei nu putea găsi răspunsuri ușoare.

Însă mama ei nu ar fi cedat. Acesta era singurul lucru pe care îl știa cu certitudine. Mama ei nu renunța niciodată în fața unei probleme. Ba chiar, gândul îi șopti prin minte că mama ei nu o abandonase niciodată pe ea.

April știa că trebuia să ajungă suficient de departe pentru a găsi pe cineva, oricine, care să o ajute. Cineva ar fi putut să o sune pe mama ei care ar fi sosit cu o echipă SWAT pentru a-l distruge pe monstrul din casă și să o elibereze pe April. Preț de o clipă își imagină străfulgerarea multor arme trăgând și rezolvând situația odată pentru totdeauna.

Dar nu era nicio echipă SWAT la îndemână și ea trebuia să-și vadă de drum. Nu conta unde, atât timp cât putea să se îndepărteze de casă, de Peterson.

Decise că avea să fie mai ușor, mai rapid și mai puțin dureros să se rostogolească decât să se chircească și să se întindă iar și iar. Se lungi pe jos și începu să se rostogolească.

Dar chiar atunci, o lumină puternică penetră întunericul. Îngheță în loc și văzu că lumina din fața casei fusese aprinsă. Ușa se deschise și Peterson ieși. Inima lui April îi bătea groaznic de tare.

M-a auzit, se gândi ea. Dar bărbatul nu se uita în jur ca și cum ar fi căutat-o.

Se întinse pe pământ, încercând să se facă nevăzută. Dar cum să nu o poată vedea, așa în câmp deschis? Nu erau decât câteva tufișuri care ar fi putut să o protejeze parțial de văzul lui.

Totuși, noaptea era foarte întunecată și ploua în continuare. Abia respiră când îl văzu coborând scările din fața casei.

Spre surpriza ei, trecu chiar pe lângă ea, la nici măcar un metru distanță. Se urcă în mașină, aprinse farurile și porni motorul. Preț de o clipă, April îndrăzni să spere. Dacă pleca cu mașina, i-ar fi lăsat timp să evadeze.

Dar atunci deschise ușa de la mașină și coborî. Închise ușa. April se sufocă de frică. Poate că o văzuse până la urmă. Nu, se îndreptă înapoi direct spre casă. Se pare că uitase ceva.

Mintea lui April se animă cu o nouă strategie de evadare. Peterson lăsase mașina pornită.

Dacă doar ar putea să o fure și să plece cu ea! Dar cum ar fi putut să facă asta? Era legată de mâini și de picioare.

Totuși, trebuia să încerce. Se rostogoli iar și iar până ajunse la mașină. Apoi se ridică în picioare și deschise ușa șoferului. Se cățără pe scaun și rămase încremenită privind prin parbrizul bătut de ploaie. Deodată ideea aceasta i se păru complet nebunească. Nu numai că era legată, dar nu condusese niciodată o mașină în viața ei. Nici măcar nu știa cum să pornească ștergătoarele.

Dar nu avea de ales. Peterson avea să se întoarcă în orice clipă. Nu era complet ignorantă în ceea ce privea mașinile.

— Poți s-o faci, își spuse cu voce tare.

Reuși să elibereze frâna de mână, apoi să pună mașina în drive. Spre surprinderea ei, mașina înaintă imediat. Apăsă frâna cu picioarele sale legate și mașina se zdruncină, oprindu-se brusc.

Cum o să fac asta? se întrebă ea.

Își puse mâinile legate pe partea de sus a volanului, sperând să vadă destul de bine pentru a evita eventuale obstacole. Apoi ridică picioarele de pe frână și apăsă accelerația. Mașina înaintă și continuă să avanseze.

Prin ploaie, putu distinge formele copacilor care urmau. Virând cu disperare, reuși să-i evite. Nu avea nicio idee unde se ducea.

În câteva secunde, trecu de copaci și sări pe un câmp deschis. Continuă să apese accelerația pentru a menține mașina în mișcare.

La o zdruncinătură puternică, ușa șoferului se deschise. Nu o închisese suficient de bine, dar în mod cert nu putea să o apuce și să o închidă la loc. Nu avea centura pusă și risca să fie aruncată din vehicul în timp ce se zgâlțâia pe pământul dur.

O smucitură o făcu să apese accelerația prea tare și mașina țâșni înainte. Preț de un moment, mașina păru să fie aeropurtată. Apoi lovi din nou pământul și se clătină. În lumina farurilor văzu venind un copac mare, dar era prea târziu să-și mute picioarele pe frână. Cum mașina se izbi de copac, un airbag explodă în fața ei, protejând-o de coliziunea oribilă.

April fu buimacă pentru o clipă și simți gustul sângelui pe buze. Realiză că motorul mașinii nu mai mergea și abur țâșnea de sub capota îndoită. Un far încă mai lumina în față. Coborî din mașină, dar căzu, se rostogoli pe o pantă năpădită de buruieni și se scufundă într-o apă de adâncime mică. Reuși să se ridice și să se uite în jur.

În lumina farului văzu că se afla pe marginea unui râu. Prin ploaie, putu distinge vag câteva lumini pe malul opus. Nu părea să fie departe, dar cât de adâncă era apa?

*

Blestemată fată! se gândi Peterson împleticindu-se prin ploaie. Într-o mână ținea strâns o lanternă și în cealaltă pistolul.

Lanterna cauzase problema. Doar cu câteva clipe mai devreme, se urcase în mașină și fusese gata să plece. Era cazul, se gândise el, să abandoneze această mașină pe undeva și să fure alta. Probabil ceva mai puțin strident. O noapte ploioasă ca aceasta era perfectă pentru a rezolva ambele lucruri fără să atragă atenția.

Și în plus, se gândise el, fata era total neajutorată, redusă la o baltă fleașcă de frică diformă sub terasă.

Dar fix înainte să bage mașina în viteză, își amintise că avea nevoie de o lanternă. Deschisese rapid torpedoul și văzuse că nu o lăsase acolo. Era încă în casă. Se înjurase singur zdravăn. Îi plăcea să creadă despre el că e mai bine organizat.

Se grăbise înapoi în casă, în continuare fără griji – și fără grabă, de asemenea, sau așa crezuse. Când găsise lanterna, o aprinsese și își dăduse seama că bateriile erau consumate. Fusese nevoit să scormonească printr-un sertar din bucătărie după baterii noi și abia le pusese în lanternă când auzi mașina plecând.

Se năpustise afară din casă la timp pentru a vedea mașina făcând zig-zaguri printre copacii din apropiere și dispărând de tot în întuneric.

Acum abia putea să creadă ce se întâmplase. Luminând cu lanterna prin spatele terasei, văzuse că o bucată din zăbrele era ruptă și zăcea în noroi. Atunci știuse că fata ieșise și îi luase mașina.

La fel ca mama ei, se gândi el. Prea mult ca mama ei.

Dar se eliberase și din cătușele de plastic? Dacă da, știa să conducă? Era prea tânără să aibă permis, era sigur, dar poate că învățase. Dacă da, ar fi putut să plece oriunde.

Dar urmărind dâra haotică lăsată de urmele de cauciuc proaspete și noroioase, se îndoi. Conduita sa fusese extrem de haotică, ca și cum nu ar fi avut un control real asupra mașinii. Nu, chiar dacă știa să conducă, era în continuare legată. Nu se putea să fi ajuns departe. Probabil că izbise mașina

destul de repede. Tot ce trebuia să facă era să urmărească dâra. Avea să o prindă din urmă curând.

Era nervos și frustrat. Fata stricase tot. Mama ei îl urmărea probabil chiar acum și ar fi putut ajunge aici în curând. Se bazase pe asta. Sperase să facă moartea fetei dureroasă și dramatică – o pedeapsă potrivită pentru femeia care îl dejucase. Ar fi fost atât de bolnavă de groază și de vinovăție că l-ar fi implorat să o omoare și pe ea. Și ar fi fost bucuros să se supună.

Dar acum toată treaba devenise haotică și de mântuială. Ura pur și simplu asta.

Când văzu mașina avariată în față, nu speră decât ca fata să nu se fi omorât singură în accident. Puse degetul pe trăgaciul pistolului, nerăbdător să-l folosească.

Gata cu joaca, decise el. A venit timpul să o omor.

Capitolul 22

Stând în picioare lângă SUV, Riley scoase pușca Remington 870 de calibru 12 din husă și atârnă arma de umăr. Greutatea Remington-ului era plăcută. Apoi își scoase Glock-ul, îl verifică și îl puse înapoi în toc. Luă o lanternă și o puse în buzunarul gecii. Aici strada era bine iluminată, dar i-ar putea fi de folos în curând.

Deși încă ploua, își aruncă umbrela închisă în mașină. Voia să aibă ambele mâini libere pentru orice ar fi urmat să se întâmple. Nu o deranja să se ude.

Sunt pregătită, se gândi ea, încleștându-și dinții și trântind ușa de la SUV.

Privi în jur, dar nu îl văzu pe Bill nicăieri. Se dusese pe partea cealaltă a șantierului sperând să dea peste vreun paznic. Nu mai putea aștepta pentru nimic și nimeni acum, dar trebuia să-l pună la curent cu ce se întâmpla.

Își scoase telefonul mobil și îi scrise un mesaj.

Știu unde e. La vest dincolo de șantier. Grăbește-te.

Apoi se întrebă cam cât de repede ar fi putut Bill să o prindă din urmă. Ar fi putut nici măcar să nu citească mesajul ei imediat dacă vorbea cu paznicul. Adăugă încă un mesaj.

Casa izolată de lângă râu.

O luă iute la pas prin ploaie și trecu imediat de restul șantierului. Drumul se termina brusc într-un câmp larg deschis cu copaci presărați pe ici pe colo. Știa că râul trebuia să fie undeva drept înainte, dar nu-l putea vedea.

Singura lumină venea de la o casă mică chiar lângă marginea drumului. Asta era. Asta era ascunzătoarea lui Peterson. Din ce îi spusese fata acum câteva minute, nu încăpea niciun dubiu. Se apropie cu precauție de casă, cu Glock-ul acum în mână.

În mod normal, următoarea ei mișcare ar fi fost să bată la ușă și să anunțe că era de la FBI, dar nimic nu era normal aici. Peterson o ținea pe April pe

undeva. Înainte ca Riley să-l confrunte, trebuia să-și găsească fiica și să o elibereze.

Se strecură mai aproape de fața casei și îi studie fundația. Din proprie experiență, se aștepta ca Peterson să își țină victima într-un spațiu auxiliar sub casă. Dar aceasta era doar o fundație de ciment și nu văzu nicio deschizătură în ea. Se gândi că ar putea găsi o deschizătură pe o altă parte.

Riley se mișcă încet în jurul casei până ce descoperi terasa de lemn.

O ține dedesubt, se gândi Riley.

Dar apoi ochii îi căzură pe o bucată ruptă de zăbrele care zăcea pe jos, lăsând o deschizătură sub terasă. Se aplecă și își folosi lanterna pentru a se uita înăuntru. Nu era nimeni acolo, deși putea să vadă unde solul noroios era scobit. Cineva fusese acolo recent. Trebuia să fi fost April.

Dar unde era? Scăpase sau Peterson o târâse afară, intenționând să se descotorosească de ea?

Pulsul lui Riley se intensifică. Ne mai făcându-și griji să nu fie auzită sau văzută, se repezi pe terasa iluminată și apoi la fereastră. Nu putea vedea pe nimeni în casă. Apoi încercă ușa. Era încuiată. Sparse geamul, băgă mâna înăuntru, descuie încuietoarea, îl deschise și se strecură înăuntru.

Cu Glock-ul pregătit, Riley exploră casa. Nu îi luă mult. După ce inspectă rapid dormitorul, baia, sufrageria și bucătăria, știu că locul era gol. Dar cu luminile aprinse așa, părea ca și cum Peterson ar fi plecat în grabă. De ce?

Deschise ușa din spate și păși pe terasă. Ploaia se potolea. Îndreptând lanterna de-a lungul curții, văzu ceva nou – urme adânci de cauciucuri care șerpuiau de la casă spre câmpul deschis. Repezindu-se spre urme, văzu amprente adânci de bocanc peste o parte din urmele de cauciuc. Arăta ca și cum cineva – Peterson, probabil, se ținuse după mașină pe jos.

Ce înseamnă asta? se întrebă Riley. Ce s-ar fi putut întâmpla?

Dar nu putea sta pur și simplu pe loc încercând să-și dea seama ce. Își puse Glock-ul în toc și luă pușca de pe umăr, ținând-o cu mâna dreaptă. Dacă avea să îl înfrunte pe Peterson, aceasta era arma preferată. Chiar și în întuneric, dacă avea vreo idee unde era, era sigură că avea să-l nimerească.

Se grăbi de-a lungul șirului de urme amestecate. Traversau un câmp, unduindu-se înainte și înapoi pentru a evita copaci ocazionali.

În cele din urmă, văzu o lumină în față. Apropiindu-se, văzu că venea de la singurul far rămas aprins al Cadillac-ului care se izbise de un copac. Ușa șoferului era deschisă și nu era nimeni înăuntru.

Farul lumina peste o pantă abruptă o apă întunecată. Ajunsese la râu. În jos pe malul dinaintea ei, cineva agita o lanternă în jur. Își stinse propria lanternă și o puse în buzunar.

Atunci auzi vocea plină de suspine a lui April.

— O, te rog, te rog!

— Prea târziu, deșteapto, sări o voce masculină cunoscută. Termină cu smiorcăiala!

— April! strigă Riley.

Numele îi scăpă înainte să poată gândi. Era o greșeală. Tocmai îl anunțase pe Peterson că sosise. Pierduse elementul surpriză.

Riley înaintă și aproape că se prăbuși pe o pantă înclinată care cobora chiar după copac. Se redresă și îl văzu limpede pe Peterson în lumina care venea de la mașină. Stătea în râu până la glezne. La doar o mică distanță de el, April era pe jumătate scufundată în apă, legată de mâini și de picioare.

Riley realiză că și Peterson putea să o vadă pe ea. Cu pușca în mână, coborî cu grijă panta spre el. Peterson ridică un pistol și îl îndreptă spre April.

Stătea acolo, la doar câțiva metri de bărbatul care îi bântuise visele și inima îi izbea pieptul.

— Nici să nu te gândești, strigă Peterson. Un pas și s-a terminat.

Inima îi stătu în loc. Dacă doar ar fi ridicat pușca, Peterson ar fi ucis-o pe April înainte ca ea să poată trage.

— Lasă pușca jos, ordonă el.

Riley înghiți cu greu. Nu avea altă cale de urmat. Viața lui April era în joc.

Se aplecă și puse pușca pe pământ la marginea apei.

Atunci Peterson îndreptă pistolul spre ea și apăsă trăgaciul.

Riley se pregăti pentru impact.

Nimic nu se întâmplă. Arma lui Peterson fie era blocată fie nu era încărcată.

Riley știa că avea o fracțiune de secundă pentru a acționa.

Căută în buzunar cuțitul pe care îl luase de la puștiul de pe stradă. Îl deschise și sări înainte, lovind apa mică spre el.

Ținti spre plexul solar – acel punct moale unde înjunghierea ar fi fost cea mai ușoară. Dar alunecă în râul noroios și lama intră între două coaste. Se înțepeni acolo.

Peterson urlă de durere și se dădu înapoi. Cuțitul îi rămase în piept, alunecând din mâinile lui Riley.

Se azvârli brusc în față din nou, înainte ca ea să-și recapete echilibrul și să cadă în noroi. Se trezi picând înapoi, pe spate, în apa mică, șocată de cât de înghețată era.

Și apoi, o clipă mai târziu, înainte să-și poată ridica brațele să-l oprească, îi văzu mâinile mari și cărnoase încolăcindu-i-se în jurul gâtului – și își simți capul împins sub apă.

Riley simți că întreaga sa lume se stingea. Ne mai putând să respire, se smuci și lovi, simțind cum viața o părăsea. Ce groaznic, se gândi ea, să

moară aici, în această apă mică, sugrumată la doar câțiva metri de fiica ei.

Fu gândul la fata ei care o readuse înapoi. April. Riley nu-și putea permite să fie omorâtă acolo. Pentru că moartea ei însemna moartea lui April.

Riley își dublă eforturile, zbătându-se ca un pește sălbatic până ce reuși în cele din urmă să ridice un genunchi între picioarele lui. Era o lovitură suficient de puternică încât să doboare orice alt bărbat.

Dar Peterson, spre surprinderea ei, nu se clinti din loc. Slăbi strânsoarea o clipă cât să se ferească. Dar apoi o prinse mai tare, strângând de două ori mai puternic.

Riley știu atunci că avea să moară acolo. Dăduse cel mai bun din ea – și nu fusese suficient pentru a-l doborî pe monstru.

Deodată, Riley văzu o imagine mișcându-se rapid la înălțime; vederea îi era neclară de sub apa mică curgătoare și la început se întrebă dacă nu era un înger, venit să o ia cu el.

Dar apoi își dădu seama: era April. Găsise pușca lui Riley și o ținea stângaci între încheieturile sale legate. Având în vedere cătușele, tot ce putea apuca era țeava în sine. Riley privi cu uimire cum April, cu picioarele legate, neputând să meargă, înaintă puțin câte puțin pe genunchi în spatele lui Peterson, julindu-se de pietre. Când se apropie suficient de mult, ridică pușca și lovi cu avânt în jos.

Se auzi o trosnitură puternică, audibilă chiar și de sub apa curgătoare, când patul puștii izbi tâmpla lui Peterson cu o forță care o surprinse chiar și pe Riley.

Și pentru prima dată, Peterson își slăbi strânsoarea demonică din jurul gâtului ei, căzând pe spate.

Riley se ridică imediat, trăgând adânc aer în piept. Își șterse apa din ochi pentru a-l vedea pe Peterson clătinându-se, ținându-se de cap cu o expresie de durere și furie amestecate și apoi căzând într-un genunchi. April încremeni, uimită de ceea ce făcuse și privind panicată pușca pe albia

râului. Îi alunecase probabil din mâini. Și Riley privi cu groază cum fu prinsă de curent și pluti în depărtare.

Peterson răcni ca un animal rănit în timp ce se năpusti asupra lui April. O plăcă la pământ, o învârti și o apucă de păr pe la spate. Cu ambele mâini o vârî, cu fața înainte, sub apă. Nu avea cum să ridice capul și în câteva momente, Riley știa, fiica ei avea să moară.

Depășindu-și șocul, Riley sări în picioare și, scanând albia râului, apucă o piatră ascuțită. Lăsă și ea să-i scape un răcnet primitiv când se aruncă peste Peterson, balansând piatra cu toată puterea, cu furia unei mame.

Riley simți piatra luând contact în mod satisfăcător cu capul lui. Lovi suficient de puternic pentru a-l da jos de pe April. Riley o smuci cu putere din apă și April se întoarse, trăgând aer în piept. Riley fu ușurată să vadă că era încă în viață.

Riley intră în acțiune; nu-i putea da nicio șansă lui Peterson să-și revină. Sări peste el înainte ca el să se poată ridica.

Se răsuci cu o fracțiune din puterea pe care o avusese doar câteva clipe mai devreme, slăbit, cu ochi sticloși și o privi absent stând deasupra lui. Riley ridică piatra deasupra capului cu ambele mâini și o ținu acolo, cu brațele tremurânde. Iată-l, în carne și oase, demonul care îi chinuise atâtea nopți.

Rânji la ea cu un rânjet demonic.

— N-o s-o faci, spuse el, sângele curgându-i din gură. Dacă o faci, o să fim legați pe veci.

Riley inspiră adânc și își aminti toate felurile în care o torturase, în care le torturase pe toate celelalte femei, în care o torturase pe fiica ei – și atunci se lansă și coborî piatra cu toată puterea ei. Punctul ascuțit penetră mijlocul frunții sale și eliberă piatra. Era ca și cum s-ar fi eliberat de proprii demoni, ca și cum ar fi scăpat de bolovanul din spate.

Râul se înnegri cu sânge și în câteva clipe Peterson zăcu acolo, cu ochii deschiși, neînsuflețit, singurul sunet venind de la apa care se scurgea pe fața

lui. De data aceasta, era cu adevărat mort.

— Mama, se auzi o voce.

Riley îngenunche acolo, deasupra lui Peterson și nu știu cât timp trecuse. Se întoarse și o văzu pe April lângă ea. Plângea, întinzându-i o mână tremurândă.

— Mama, spuse ea. E mort.

Riley se uită înapoi spre Peterson și abia își putea crede ochilor.

E mort.

O clipă mai târziu auzi un pleoscăit în râu și ridicându-și privirea îl văzu pe Bill. Încetini pe măsură ce se apropia, coborându-și încet arma, privind scena sceptic și îngrozit, în mod evident prea șocat să vorbească.

În spatele lui, Riley văzu urme portocalii pe cer. Era aproape de răsărit. Nu părea posibil ca soarele să mai răsară peste această lume.

Și totuși, el răsări.

Capitolul 23

Cortegiul funerar se dispersa când Lucy zări un tânăr bărbat scund și slab care părea deosebit de suspicios. Tocmai se întorsese cu spatele la mormânt și expresia de pe chipul lui nu era una de doliu. Cu capul plecat, mâinile în buzunare, părea chiar să zâmbească.

El e, se gândi Lucy, cu fiecare terminație nervoasă palpitând. Trebuie să fie el.

Rămase pe loc și îl privi în timp ce trecea pe lângă ea la doar câțiva metri distanță. Avea clar un rânjet pe față. Acest bărbat jubila, nu era îndurerat. Lucy era sigură. Se întoarse și începu să-l urmărească.

Din spate, putea observa că umerii îi tremurau puțin – de râs, nu de suspin, nu încăpea nicio îndoială. Mări pasul pentru a-l prinde din urmă, gândindu-se cu prudență cum să-l confrunte. Se gândi că cel mai bine ar fi să fie directă – să se identifice ca agent FBI și să-i ceară să-i pună câteva întrebări. Dacă încerca să fugă, nu ar ajunge prea departe – nu cu poliția locală prezentă și de o vigilență tenace. Își scoase insigna și o luă la goană după el.

Chiar în acel moment, un cuplu de vârstă mijlocie se apropie de bărbat.

— Hugh! spuse bărbatul mai în vârstă.

— Cum te descurci? întrebă femeia.

Bărbatul mai tânăr se întoarse spre cuplu, zâmbind în continuare.

— Sunt bine, spuse el. Știu că e ciudat, dar mă tot gândesc la cât de amuzantă putea fi mătușa Rosemary. Mai țineți minte cum obișnuia să ...

Vocea se estompă pe măsură ce el și cuplul formară un grup și începură să se îndepărteze de Lucy. Apoi Lucy îi putu auzi pe toți trei chicotind întristați la ce poveste le spusese tânărul.

Își puse la loc insigna. Fusese o alarmă falsă. Tânărul rânjise cu gândul la acele amintiri plăcute pe care oamenii le împărtășesc adesea la înmormântări. Era bucuroasă că nu provocase vreun scandal și nu se făcuse de rușine.

„Du-te la înmormântare,” îi spusese Riley. „Ăsta ar putea fi genul care simte remușcări. S-ar putea să vină acolo.” Dar dacă ucigașul fusese acolo, Lucy nu-l descoperise. Se învârti ușor în cerc, studiind toată scena.

Era o dimineață plăcută, însorită. Rudele cele mai apropiate ale lui Rosemary Pickens erau în continuare adunate sub cortul de culoare albastră de lângă mormânt, primind condoleanțe din partea multor rude și prieteni afectuoși. Alți oameni se îndepărtau în grupuri.

Lucy își dădu seama atunci că făcuse o eroare de calcul. Într-un asemenea orășel, se așteptase la o înmormântare mică, intimă și prin consecință, la o facilitate în a depista pe cineva care ar părea ciudat și deplasat. Se înșelase. Nu-și dăduse seama câtă populație avea să participe la acest eveniment. Reedsport nu era doar un loc unde toată lumea știa pe toată lumea, dar și un loc în care tuturor părea să le pese de toată lumea.

Se întoarse înapoi spre cort, aruncând o privire peste mulțimea de flori care acoperea și înconjura coșciugul. Absolut fiecare plantă sau buchet trebuiau verificate în speranța de a găsi numele unui străin are ar fi putut ucide femeia.

Din fericire, poliția locală avea să colecteze informațiile referitoare la comenzile trimise prin intermediul marilor companii comerciale. Lucy voia să meargă personal la vânzătorii de flori și să-i întrebe despre livrările efectuate. Era gata să părăsească mormântul când atenția îi fu captată de un tânăr bărbat care stătea lângă coșciug – încă un bărbat scund și slab care părea să fie acolo singur. Era mai degrabă urât, cu un nas mare și sprâncene groase.

Să fie el? se întrebă Lucy. Se apropie tiptil de el.

Dar când se apropie suficient, văzu lacrimi curgând pe obrajii bărbatului și fața sa era tulburată de mâhnire sinceră. Îndepărtându-se de coșciug, scoase

un șervețel din buzunar, își suflă nasul și își șterse câteva lacrimi. Când ridică privirea și o văzu pe Lucy, reuși să zâmbească compătimitor. Îi făcu cu mâna vlăguit, apoi plecă. Lucy era sigură că acesta nu putea fi cel pe care îl căuta. Mâhnirea sa era prea sinceră, din toată inima.

Simți un val de descurajare. Nu făcuse niciun progres concret de când plecase Riley. Localnicii fuseseră dornici să ajute, dar niciunul nu-i dăduse vreo informație utilă. Cercetase detaliile pe care oamenii le considerau a fi importante – străini în oraș, mașini necunoscute și altele – dar nu o duseseră nicăieri.

Era sigură că Riley ar spune că eliminarea suspecților și a posibilităților era o parte importantă din munca lor.

Doar că nu e prea palpitant, se gândi Lucy.

*

Dimineața târziu, Lucy ajunse la ultima din cele trei florării din oraș. La primele două întrebase despre străini care ar fi cumpărat flori pentru înmormântare, dar nu găsi nicio pistă. Florarii își cunoscuseră toți clienții.

Când intră, acest magazin păru foarte asemănător cu celelalte pe care le vizitase – pustiit de flori și puțin în dezordine după o activitate atât de intensă. Dar în locurile precedente, Lucy nu detectase nicio satisfacție în urma afluenței de vânzări. Acei vânzători de flori o cunoscuseră pe Rosemary Pickens și erau mâhniți de pierderea ei.

O femeie în vârstă curăța o vitrină climatizată, acum goală.

— Sunteți proprietara magazinului? întrebă Lucy.

— Da, răspunse femeia cu o voce obosită.

Lucy își scoase insigna.

— Sunt agent special Lucy Vargas, spuse ea. Anchetez crima lui Rosemary Pickens. Aș vrea să vă pun câteva întrebări.

— Desigur, spuse femeia. Cu ce vă pot ajuta?

— Încercăm doar să acoperim orice posibilitate, spuse Lucy. Vă amintiți ceva ciudat despre cineva care a cumpărat flori de înmormântare de aici? Cineva necunoscut de exemplu.

Femeia păru să cadă pe gânduri.

— A fost un tânăr pe care nu l-am recunoscut, spuse ea. Și a fost ceva ciudat. Dați-mi voie să mă gândesc.

Își frecă fruntea cu mâna.

— Ce zi tristă, spuse ea. A fost atât de aglomerat azi de dimineață și am rămas fără de toate. Probabil că nici nu l-aș fi băgat de seamă, dar ieșea în evidență pentru că ... da, îmi amintesc. Se bâlbâia groaznic. Abia dacă putea să vorbească.

Femeia o conduse pe Lucy la tejgheaua din față.

Până când a ajuns aici, abia dacă mi-a mai rămas ceva în magazin, spuse ea. Îi era atât de greu să vorbească încât a scris ceva. Stați să vă arăt.

Femeia îi înmână lui Lucy o carte de vizită a magazinului. Pe spate era scris îngrijit, meticulos ...

„Dați-mi vă rog câteva margarete."

Femeia spuse:

— Din fericire, mai aveam câteva margarete. Așa că i le-am vândut.

Lucy își scoase carnețelul și notă informația.

— Mi-l puteți descrie? întrebă ea.

Femeia se încruntă din nou, gândindu-se bine.

— O, nu, nu prea, spuse ea. Tot ce-mi amintesc este că era tânăr și nu prea înalt. Și bineînțeles bâlbâiala.

— Încercați, vă rog, spuse Lucy.

Femeia se mai gândi.

— Îmi pare rău, dar a fost așa o forfotă de clienți astăzi și pur și simplu nu i-am dat prea multă atenție. Și nu rețin fețele oricum. Tot ce-mi amintesc e că pur și simplu nu putea să spună ce voia să zică, așa că i-am dat o carte de vizită și un pix să scrie.

Lucy reuși să-și ascundă dezamăgirea.

— Aș dori să iau cartea de vizită, spuse ea. Ne-ar putea furniza vreun fel de dovadă.

Vânzătoarea de flori îi înmână cartea de vizită, cerându-și scuze că nu a putut să-i fie de mai mult ajutor. Lucy îi mulțumi și părăsi magazinul, punând cartea de vizită într-o pungă în timp ce se îndepărta. O îndesă în carnețel și se îndreptă spre mașină, care era parcată la câteva străzi distanță.

Se simți puțin mai încurajată acum. Părea probabil ca cel care cumpărase margaretele să fie criminalul însuși. Cartea de vizită ar putea produce ceva amprente și scrisul de mână ar putea scoate la iveală ceva. Și desigur acum știa încă ceva.

Se bâlbâie, se gândi ea. Măcar e un punct de plecare.

Parcase mașina la două străzi distanță. În timp ce mergea în acea direcția, își scoase telefonul. Voia să o sune pe Riley, să o pună la curent și să-i ceară părerea.

Când ajunse la colț și se întoarse să traverseze strada, fu surprinsă să vadă o dubă albă rulând încet foarte aproape de ea. Soarele care se reflecta de pe parbriz ascundea fața șoferului. Lucy se opri pe trotuar pentru a-l lăsa să treacă.

Deodată, camioneta acceleră. Derapă virând brusc la dreapta și se precipită pe strada perpendiculară.

Speriată, Lucy ridică telefonul mobil și făcu o poză.

Care-i e problema? se întrebă ea. Camioneta viră după un alt colț și dispăru.

Lucy simți un imbold să sune la poliția locală și să denunțe un șofer imprudent. Dar își spuse că duba nu cauzase nicio stricăciune. Poate că nici nu rula cu viteză atât de mare. Fusese doar surprinsă de accelerarea și virajul brusc.

Când traversă strada și ajunse la mașină, se așeză și contactă SAC-ul.

— Agent special Lucy Vargas la telefon, îi spuse operatoarei. Lucrez la cazul criminalului în serie din Reedsport, New York. Puneți-mă vă rog în legătură cu biroul agentului Riley Paige, ceru ea.

— Agentul Paige nu este la SAC momentan.

— Nu-i nimic, spuse Lucy. O voi suna pe numărul personal.

Vocea femeii se alarmă.

— Să nu faceți asta, agent Vargas, spuse ea. Agentul Paige nu trebuie deranjată.

— Ce s-a întâmplat? strigă Lucy. Riley a fost rănită?

— Îmi pare rău, dar asta e tot ce sunt autorizată să spun.

— Lucrăm împreună la acest caz. Trebuie să știu dacă e bine.

— Așteptați puțin.

După o scurtă tăcere, pe linie se auzi vocea lui Brent Meredith.

— Agent Vargas?

— Da. Riley e bine?

— E bine. Fata ei a fost răpită dar totul s-a terminat acum.

— April răpită? Dumnezeule!

— Au recuperat-o. Agenții Paige și Jeffreys sunt chiar acum pe drum cu fata.

Lucy era șocată.

— Bine, bolborosi ea. Vă mulțumesc că m-ați informat.

— Vei fi pusă la curent mai târziu. Mai era și altceva?

— Ă, am... Lucy încercă să-și amintească de ce sunase inițial. Am ceva care ar putea fi o probă pentru caz.

— O să-ți fac legătura cu laboratorul de criminalistică.

— Mulțumesc.

Lucy fu abătută când vorbi cu tehnicianul de laborator.

— Am o carte de vizită cu scrisul de mână al suspectului, spuse ea. Posibil și amprente. O duc chiar acum la poliție. Vor preleva amprentele și vă voi trimite orice găsesc.

— Altceva? întrebă tehnicianul se laborator.

— Suspectul e probabil bâlbâit, spuse ea.

Tehnicianul spuse că avea să noteze informația și încheiară apelul.

Lucy își puse telefonul înapoi în geantă fără să se mai gândească la poza pe care tocmai o făcuse.

Capitolul 24

Când șoferul dubei derapă după colț și acceleră, grămada de lanțuri de pe scaunul pasagerului zăngăni zgomotos.

— Liniște! le spuse el lanțurilor.

Dar apoi urmă o denivelare pe șosea și lanțurile zăngăniră din nou. Nu încăpea niciun dubiu, lanțurile îi reclamau atenția. Îi cereau să-și exercite autoritatea asupra lor – altfel aveau să-și dovedească ele autoritatea asupra lui, ținându-l captiv așa cum făcuseră când era mic.

— Aveți răbdare, imploră el.

Se forță să încetinească duba. Nu l-ar ajuta să fie oprit pentru condus neregulamentar acum. Trebuia să iasă din Reedsport fără să se facă remarcat.

Dar știa că lanțurile erau furioase. Se așteptaseră de la el să prindă agentul FBI pentru ele. Crezuseră că avea s-o atace chiar acolo pe strada pe care mergea. Dar se întorsese și îl văzuse urmărind-o cu duba. Nu exista nicio oportunitate de a o ataca prin surprindere și era sigur că era înarmată.

— Nu era potrivită, le spuse el.

Drumul era denivelat și lanțurile zăngăniră la el din nou.

— Știu că e de la autorități, argumentă el. I-am văzut insigna FBI când a scos-o la înmormântare. Dar nu purta uniformă. Și nouă ne place să vedem uniforme.

Zăngănitul lanțurilor suna în continuare nervos.

— Era prea tânără, explică el. Nu era chiar deloc ca femeile pe care le-am ales înainte.

Conduse cu grijă pe restul drumului până la ieșirea din oraș.

— Ar fi fost nesăbuit să răpim încă o femeie în orașul ăsta mic, le spuse el lanțurilor. O să mergem spre nord, până în Albany. Sunt multe uniforme acolo. O grămadă de femei de vârstă și tipologie potrivite. O să găsesc pe cineva care să vă placă.

Lanțurile se liniștiră pentru o vreme și crezu că dăduse un argument convingător. Conducând spre Albany, evită autostrada interstatală și avu grijă să nu depășească viteza legală. Le explică lanțurilor că nu voia să atragă atenția. Chiar și așa, ele zăngăniră ușor din când în când, amintindu-i că erau acolo și că nu erau mulțumite de el.

Își pierduse curajul mai devreme în Reedsport și asta nu trebuia să se mai repete.

— O să găsesc alta, le promitea el lanțurilor iar și iar. O să găsesc pe cineva curând.

Capitolul 25

— Tocmai ți-am citit raportul, agent Paige, spuse agentul special Meredith când Riley intră în biroul lui. Ți se cuvin felicitări.

Îi strânse mâna și adăugă:

— Apropo, arăți ca naiba.

Riley zâmbi ușor și se așeză. Meredith avea dreptate în ambele cazuri. Merita să fie felicitată pentru că îl doborâse în sfârșit pe Peterson. De asemenea, se simțea ca naiba, deși încerca să nu o arate. Petrecuse ultimele două ore încercând să se reculeagă.

Bill se ocupase de înștiințarea SAC-ului și a poliției din D.C. despre moartea lui Peterson. Le învelise cu pături pe Riley și April, ude, pline de noroi și zguduite emoțional și le conduse direct în Quantico. Riley și April se ținuseră strâns în brațe pe tot timpul drumului, vărsând lacrimi fierbinți.

Riley o dusese pe April la clinica SAC-ului pentru îngrijirea multiplelor sale zgârieturi și tăieturi din care niciuna nu era serioasă. Își făcuseră amândouă duș acolo în clădire și se îmbrăcaseră cu haine curate pe care tânăra agent Emily Creighton fusese atât de amabilă să le aducă pentru ele. April se instalase în zona de recreație și Riley petrecuse două ore scriind raportul final referitor la cazul Peterson.

Agentul Meredith frunzări raportul scris.

— Sunt impresionat, spuse Meredith. Asta-i o treabă destul de grozavă.

— Mulțumesc, domnule, spuse Riley. Dar mi-a răpit fata. În niciun caz nu avea să scape cu asta. Apoi adăugă: Cât de repede pot să mă întorc în nordul New York-ului?

Meredith râse pe înfundate.

— Nu te grăbi. Nu pleci nicăieri.

Riley fu surprinsă.

— De ce nu, domnule?

— Te-ai uitat la tine în oglindă? Ești epuizată și pe bună dreptate. Ai nevoie de odihnă. În plus, nu au nevoie de tine acolo. Cazul nu duce nicăieri.

— Niciun indiciu? întrebă Riley.

Meredith ridică din umeri.

— Nu suficient încât să continuăm. Agentul Vargas a găsit cartea de vizită a unui florar care ar putea avea scrisul de mână al criminalului. Dar în afară de amprentele florarului și ale lui Vargas, nu au găsit decât o amprentă parțială pe care nu am putut-o identifica. Vargas doar se învârte-n loc și o s-o aducem probabil înapoi curând.

Meredith se lăsă pe spate pe scaun.

— În plus, spuse el, localnicii se descurcă bine, și dacă mai apar piste noi în Reedsport ne vor da de veste. Criminalul e probabil într-o cu totul altă zonă acum. Din păcate, nu vom ști unde până nu va lovi din nou.

Riley se simți în mod straniu dezumflată. Începu să protesteze.

— Dar, domnule...

— O să pleci în concediu, agent Paige. Consideră asta un ordin.

Meredith își întinse gâtul înainte și o privi pe Riley îngrijorat.

— Ai o fată care are nevoie de toată atenția ta acum, spuse el. Am văzut-o în camera de recreație. Acolo ar trebui să fii.

Riley îi mulțumi din nou lui Meredith și părăsi biroul. Se duse direct în camera de recreație unde o găsi pe April ținând strâns în mână o cutie de suc și privind în gol. O durea sufletul pentru fiica ei.

Se așeză lângă April și îi luă mâna într-a ei.

— Îmi pare rău, spuse ea pentru a mia oară.

April înghiți cu greu și spuse:

— A spus că eu eram un criminal.

Riley îi strânse mâna lui April.

— El era criminalul, spuse ea cu fermitate. Și l-am doborât. Amândouă. Te-ai descurcat bine acolo. Să nu uiți asta niciodată.

O lacrimă se scurse pe obrazul lui April.

— Doar nu mă pune să stau cu tata diseară, spuse ea. Nu mă mai pune să stau acolo niciodată.

Riley fu surprinsă că April avea pe cap un asemenea lucru. Dar analizând mai bine, avea sens. Îl sunase pe Ryan când ajunseseră în Quantico. Îi povestise ce se întâmplase, dar nu toate detaliile cumplite. Păruse a fi șocat, apoi ușurat, dar nu teribil de interesat.

Nu, Ryan nu era persoana de care avea nevoie April acum.

— Hai să mergem acasă, spuse Riley.

— Nu, spuse April oftând. Nu încă. Nici acolo.

Riley înțelegea această reacție mult prea bine. Casa lor era locul unde Peterson le urmărise pe amândouă. Nici Riley nu era dornică să se grăbească înapoi. Își dădu seama că era momentul potrivit să vorbească despre ceva la care se gândise de ceva vreme.

— April, mă gândeam să ne mutăm, spuse ea.

April se uită deodată la ea cu interes. Riley continuă.

— Cred că-mi voi putea permite să cumpăr o casă în Fredericksburg. Așa nu o să mai fim atât de izolate. Și ai fi mai aproape de școală și de prieteni.

Putu să vadă întregul corp al lui April relaxându-se.

— Și m-am mai gândit, adăugă Riley, că poate Gabriela ar putea să se mute cu noi. Nu am întrebat-o încă.

April zâmbi. I se părea lui Riley că nu mai văzuse zâmbetul acela de multă vreme.

— O întreb eu, spuse April. O să se mute. Sunt sigură.

Riley strânse mâna fiicei sale și zâmbi și ea. Simți un val de alinare că ar avea o soluție bună pentru măcar una din vechile probleme. Și acum era în concediu așa că ea și April puteau petrece ceva timp împreună. Dar unde? Erau amândouă epuizate și amândouă aveau nevoie de o pauză.

Atunci îi veni în minte un gând.

— April, spuse ea deodată. Hai să mergem la New York. Hai să ne distrăm câteva zile.

Chipul lui April se lumină și mai mult.

— Pe bune? New York? Vorbești serios?

— Da. Chiar acum. Bill poate să ne ducă la aeroport. Nu trebuie să ne întoarcem acasă. Hai să plecăm pur și simplu.

— Și cu ce mă îmbrac? se plânse April uitându-se la blugii și bluza pe care Emily Creighton i le împrumutase.

Riley râse cu plăcere la întrebarea tipic adolescentină.

— Nu-ți face griji pentru haine, spuse ea. Cumpărăm ce ne trebuie pe loc. O să ne lăfăim. Rezervăm o cameră drăguță de hotel și mergem la câteva spectacole.

— Dar ne putem permite? întrebă April.

Riley ridică din umeri.

— Nu, dar o să pun asta pe seama tuturor vacanțelor pe care nu le-am luat. O să dau iama în contul de economii. Merităm.

April râse în hohote.

— Sună grozav, mama!

Râsul lui April era cel mai dulce sunet pe care Riley ar fi putut spera să-l audă.

*

Mai târziu în după-amiaza aceea, Riley și April ieșiră dintr-un taxi în fața hotelului lor din Manhattan. Expresia de pe chipul lui April era de-a dreptul înmărmurită uitându-se la traficul agitat, apoi în sus spre clădirile înalte. Îi mângâia sufletul lui Riley să vadă acea privire pe chipul fiicei sale.

— O, mama! spuse April. De unde să începem?

Riley râse.

— Începem cu începutul, spuse ea. Presupun că trebuie să facem niște cumpărături serioase de haine. Vrei să ne cazăm mai întâi?

— Putem să mergem la cumpărături imediat? imploră April. Chestiile astea pe care mi le-a dat Emily sunt cam penibile.

— Stai să mă gândesc, spuse Riley. A trecut ceva vreme de când nu am mai fost aici.

Hotelul era la doar câteva cvartale la sud de Central Park. Riley o conduse pe April de-a lungul Bulevardului 7 spre Times Square. Își aminti de vreo două magazine din centru care nu aveau prețuri excesive.

În primul magazin, April își cumpără pantaloni deasupra gleznei și o bluză. Riley își alese un costum cu pantaloni care îi punea la încercare bugetul, dar până la urmă, trebuia să poarte ceva decent în oraș. La următoarea oprire,

Riley simți nevoia să-și tragă sufletul când o văzu pe April în rochia pe care și-o alesese. Fata ei devenea în mod cert o tânără femeie mai mult decât un copil.

— Te rog, mama, spuse April. O ador.

Rochia era într-adevăr foarte drăguță și îi venea perfect lui April. O cumpărară și încoronară amândouă frenezia cumpărăturilor cu pantofi și genți.

Într-un final, se întoarseră la hotel, încărcate cu sacoșe și râzând fericite. Se cazară și luară liftul până la camera lor de la etajul doisprezece.

În timp ce își agățau hainele, Riley observă că April părea obosită. Nu era de mirare după toate prin care trecuse.

— Cred că ar trebui să rămânem la hotel în seara asta, îi spuse Riley. Comandăm cina în cameră și ne facem programul turistic mâine.

— Ar fi bine, spuse April. Se duse la baie.

Riley privi îndelungat pe fereastra hotelului. Camera lor avea o priveliște frumoasă asupra orizontului orașului. Începu să deruleze câteva planuri în minte. Poate ar putea prinde un matineu pe Broadway mâine. Avea să verifice și să vadă ce ar fi disponibil.

Riley oftă. Când încetase să-și ducă fiica în vacanță? Când uitase cum să se bucure ea însăși de o vacanță? Când April era mică, ea și Ryan o duseseră în vacanțe. Merseseră la Chincoteague să vadă poneii sălbatici și în stațiuni montane.

Dar în ultimii ani? Nu prea. Cu câțiva ani în urmă își luase câteva zile libere când April era în vacanța de vară și Ryan fusese prea ocupat să plece undeva. Așa că ea și April închiriaseră un apartament la Virginia Beach. Nu mai făcuse nimic asemănător de atunci.

Știa că April visase întotdeauna să vină la New York. Dar se întreba dacă această călătorie era cu adevărat ca un vis devenit realitate pentru April.

Fata ei trecuse prin prea multe. Entuziasmul de a fi acolo și de a face cumpărături urma să se risipească în mod cert cât de curând.

Când April ieși din baie, se așeză pe marginea unuia din paturi. Avea din nou privirea aceea distantă, tulburată.

— Mama, spuse ea încet. Nu pot să mă uit în oglindă.

Riley se așeză și își petrecu brațul în jurul lui April.

— Știu cum e, spuse ea.

Nu avea nevoie să o întrebe pe April de ce se simțea așa. Fața bietei fete era în continuare tăiată și învinețită. Doar să se uite la ea era suficient pentru a-i reaminti trauma oribilă pe care o îndurase pe mâinile lui Peterson.

April își sprijini capul pe umărul lui Riley.

— Mâine e ziua mea, spuse April.

Riley își pierdu moralul. Uitase, desigur.

— Îmi pare rău, spuse ea.

— Nu, nu vreau să te simți așa, spuse April. Tocmai ce mi-ai cumpărat o grămadă de lucruri. Nu de asta îți spun. Chestia e că mâine e ziua mea și...

April suspină adânc.

— Și dintr-o dată nici măcar nu-mi pasă, spuse ea. Nu-mi pasă de nimic.

— Știu ce simți, spuse Riley.

— Știu că știi.

Rămaseră tăcute pentru câteva clipe. Cât de mult se schimbase viața în doar câteva zile! Una din cele mai mari frustrări ale lui Riley ca părinte fusese întotdeauna încercarea de a o face pe April să-i înțeleagă munca, de ce era atât de obsedată de ea, cât de importantă era și cât de periculoasă.

Acum April înțelegea totul perfect. Și Riley își dorea din toată inima să nu fi știut.

Era rândul lui Riley să se ducă la baie. Dar ezită. Își aminti ceva ce îi spusese Meredith...

„Te-ai uitat la tine într-o oglindă?”

Ca și fiica ei, Riley se temea să se uite în oglindă. Știa ce era posibil să vadă acolo: chipurile a nenumărate victime și a asupritorilor lor. Și pe propria față avea să vadă ceva ce chiar nu voia să vadă.

Avea să vadă chipul unei femei care nu avea nicio treabă, niciun drept, să spere la o viață normală, fericită, care era fraieră să-și imagineze că ar putea crește o fată în această lume teribilă. Mai erau încă mulți monștri în libertate.

În adâncul sufletului, Riley simțise întotdeauna obligația de a-i opri, oricine ar fi fost, oriunde s-ar fi aflat. Și în ciuda cuvintelor lui Meredith, nu putea să nu se gândească la monstrul care încă era liber în nordul statului New York.

Capitolul 26

Bărbatul moțăia, aproape adormit, când lanțurile de pe scaunul pasagerului începură să mormăie din nou. Duba era parcată în parcarea unui centru comercial din Albany. Lanțurile nu zăngăneau cu adevărat, dar le putea auzi mormăind chiar și așa. Și știa de ce se plângeau. Era din cauza femeii de la FBI de ieri, cea pe care nu o răpise.

— De câte ori trebuie să vă spun că nu era potrivită? sări el. Dacă aș fi răpit-o, n-ați fi fost mulțumite. M-ați fi întrebat de ce nu e mai bătrână, de ce nu poartă uniformă, de ce n-a făcut ce trebuia să facă. Numai v-ați fi plâns.

Lanțurile se liniștiră puțin, dar nu-și opriră mormăitul de tot. Nu era surprins că el și lanțurile se contraziceau în mod special acum. Fuseseră îngrădiți împreună în dubă de aproximativ douăzeci și patru de ore. Firește, se călcau unii pe alții pe nervi.

După incidentul de ieri cu femeia condusese direct spre Albany și își instalase baza în această parcare. Mai devreme sau mai târziu, știa că victima potrivită va apărea în mod sigur. Dar restul zilei veni și plecă fără ca acest lucru să se întâmple. După ce mall-ul închisese în seara aceea, mutase duba pe o stradă laterală din apropiere și dormise pe podea. Se întorsese dimineața la prima oră.

Acum se întuneca și se întreba dacă avea să fie nevoit să mai petreacă o noapte aici. Lanțurile ar deveni cu siguranță din ce în ce mai irascibile. Nu era sigur cât de mult mai putea suporta asta.

Și el era obosit și irascibil. Dar răbdarea și vigilența erau esențiale. Scoase o tabletă de ciocolată din torpedo și începu să o mănânce. Nu era mare lucru, dar era de ajuns pentru nutriție și energie. Nu putea să iasă din dubă și să se ducă să-și cumpere ceva de mâncare. Lanțurile nu i-ar fi permis. Și, desigur, aveau dreptate. Dacă își părăsea postul fie doar pentru câteva minute, ar fi putut rata victima perfectă.

La ora aceasta, mai mulți oameni ieșeau decât intrau în mall. Constau în mare parte din cupluri tinere fără copii și familii cu copii. Nu văzu pe nimeni care să se potrivească atât nevoilor lui cât și ale lanțurilor.

Chiar și așa, tableta de ciocolată îi ridică moralul. Se simți mai bine în legătură cu tot. Într-adevăr, avea tot ce îi trebuia în viață. Era în mod special încântat de duba lui. Îl adusese aici cu ani în urmă și îi fusese de mare folos în tot acest timp. Era suficient de încăpătoare încât să poată dormi în ea când avea nevoie și era și practică pentru a transporta femeile. Își dăduse seama rapid că și femeile putea dormi în ea – începutul somnului lor final.

Și în niciun caz nu regretase niciodată că-și părăsise casa anterioară. Fusese scena prea multor orori din copilărie. Fusese pe deplin fericit să plece departe singur cu mașina până ce se hotărâse în cele din urmă pe un nou oraș de suflet și se instală.

Avea optsprezece ani atunci. Îi plăcuse noua lui casă de la început și oamenii erau buni cu el. Vreme de câțiva ani trăise liniștit și nu cauzase nimănui niciun rău. Asta se schimbase acum cinci ani când răpise prima lui victimă.

Ciugulind ultima bucată de ciocolată, se întrebă ce anume se întâmplase. Nu-și dorise niciodată să rănească sau să ucidă pe nimeni. Nici acum nu-și dorea.

Poate că nu ar fi trebuit să fure acele cămăși de forță când fusese eliberat din spitalul de boli psihice. Doar că avusese un sentiment irezistibil că într-o zi va avea nevoie de ele. Și lanțurile pe care le strânsese unul câte unul de-a lungul anilor insistaseră să le păstreze.

Dar ce avea să se întâmple acum? Dacă nu revendica încă o femeie, știa că lanțurile l-ar învinge, l-ar lega, i-ar încuia ușa ca să nu mai poată ieși, l-ar face la fel de neputincios ca atunci când era copil. Trebuia să găsească o a treia victimă și rapid.

Deodată, lanțurile șoptiră, spunându-i să fie atent. După cum era de așteptat, două femei ieșeau din mall, amândouă purtând uniforme de asistente

medicale. Una era slabă și mult prea tânără. Dar cealaltă era voinică și de vârstă mijlocie, exact femeia pe care o căuta.

Privi cum cele două se îndreptară spre o mașină parcată pe culoarul de alături. Femeia de care avea nevoie urma să conducă. Porni duba și conduse după mașină.

În timp ce urmărea mașina într-un cartier suburban, știu că ceva nu era în regulă. Chiar dacă ar fi putut prinde femeia voinică, tot nu ar fi putut să-i vorbească. Problema era simplă.

Pe celelalte nu le-am ales eu. Ele m-au ales pe mine.

Prima dată, acum cinci ani, acea biată femeie în Eubanks îl provocase când el adunase niște mărunt pe care femeia îl pierduse în magazin.

Ce băiat cumsecade! spusese ea.

Acele cuvinte și tonul acela, atât de condescendent, de parcă ar fi fost retardat. Fusese o înțepătură de nesuportat, amintindu-i de mama lui și de măicuțe.

La fel fusese și cu femeia din Reedsport.

Ce băiat bun! spusese ea când o ajutase cu cumpărăturile.

Ambele femei își pecetluiseră sorțile cu acele cuvinte bine intenționate. Dar această femeie nu-i spusese absolut nimic. Fără un asemenea stimulent, fără o asemenea provocare, nu putea să acționeze.

Și dacă nu acționa, avea să fie la cheremul lanțurilor.

Mașina pe care o urmărea se opri în fața unei case. Femeia mai tânără coborî, făcu cu mâna șoferului și intră în casă. Cealaltă femeie începu din nou să conducă și el continuă să o urmărească. În continuare nu avea nicio idee ce să facă mai departe.

Dar acum lanțurile trăncăneau, explicând totul. Cumva, trebuia să o provoace ca ea să-l provoace pe el. Și lanțurile aveau ideile lor despre cum

să facă asta. Urma să necesite o sincronizare perfectă, iar lanțurile nu era sigure deloc că el era pregătit. Decise să le demonstreze contrariul.

Acum urmărea femeia pe un drum care traversa un parc. Nu văzu pe nimeni nicăieri. Părea locul perfect să acționeze.

— Aici? întrebă el lanțurile.

Lanțurile aprobară trăncănind.

În față, la capătul parcului, era un semafor. Semaforul era verde, dar lanțurile îl asigurară că era pe punctul de a se schimba. Depăși cu grijă mașina femeii și conduse direct în fața ei. Semaforul se făcu galben și acceleră puțin, de parcă ar fi vrut să treacă de intersecție înainte să se facă roșu.

Atunci frână bine și tare. Cum era de așteptat, mașina femeii lovi bara din spate a dubei cu un zgomot ascuțit. Coliziunea nu era atât de gravă încât să cauzeze prea mare stricăciune, dar își îndeplinise scopul.

Puse mașina pe parcare, trase frâna de mână și coborî din mașină. Femeia dădu cu spatele la câțiva metri de dubă, apoi ieși din mașină, părând foarte îngrijorată. El veni în spatele dubei și inspectă daunele superficiale de pe ambele mașini. În timp ce femeia se apropia, încercă să-i explice ce se întâmplase și să-și ceară scuze.

— E-E-Eu, se bâlbâi el.

Chipul femeii deveni deodată plin de compasiune.

— O, bietule! spuse ea. A fost vina mea, desigur. Mă duc după datele de asigurare.

Se întoarse în mașină și deschise torpedoul.

El simți exact valul de agresiune și furie de care avea nevoie.

O, bietule! spusese ea.

Ce credea? Că e un bebeluș?

Deschise ușa din spatele dubei și scoase un mănunchi greu de lanțuri. Apoi rămase acolo așteptând, ținând lanțurile la spate cu o mână. Când femeia se întoarse, arătă din nou spre bara din spate, ca și cum ar fi încercat să-i atragă atenția spre o altă lovitură.

— Ce e? întrebă ea.

Când se aplecă puțin să se uite mai de-aproape, coborî lanțurile izbind-o peste ceafă. Se prăbuși perfect, căzând cu capul înainte pe podeaua dubei, complet inconștientă. Tot ce trebuia să facă era să-i ridice picioarele în dubă și să închidă ușile.

Pornind din nou la drum, lanțurile tăcură. Înțelegea de ce. Erau cumva impresionate. Nu se așteptaseră ca el să reușească cu atâta curaj și dexteritate. Îl subestimaseră. Dovedise că era stăpânul lor; cel puțin deocamdată.

*

Ajunse acasă aproximativ o oră mai târziu. Trase duba lângă casă și dădu cu spatele până la ușa de la beci. Apoi coborî, se duse în spatele dubei și deschise ușile.

Ea era acolo, zăcând complet nemișcată, cu o baltă de sânge în jurul capului. Se aplecă să se asigure că încă mai respira. Din fericire, așa era. Lanțurile o voiau în viață, cel puțin momentan.

Se oprise pe drum după ce ieșise din Albany pentru a o îmbrăca în cămașa de forță. Mai devreme sau mai târziu, avea să-și recapete conștiința și lanțurile consideraseră că era mai bine să o pună în cămașa de forță imediat.

Acum veni sarcina dificilă de a o coborî în beci. Femeia era ceva mai grea decât fuseseră celelalte și el nu era prea puternic. Smuci și trase de ea până căzu din dubă, apoi mai smuci și mai trase de ea până la ușa de la beci. Deschise ușa și o împinse înăuntru.

Rostogolindu-se de-a lungul podelei de ciment, scoase un geamăt zgomotos, apoi rămase din nou tăcută. Avea patul pliant pregătit. Cu stângăcie, ridică partea superioară a corpului femeii pe pat, apoi se chinui să-i ridice și picioarele.

Din acel moment, lucrurile deveneau mult mai ușoare. Începu să înfășoare lanțurile de jur împrejurul ei, legând-o strâns de pat. Lanțurile râseră cu bucurie. Era foarte mulțumite de munca lui.

Când termină de legat, o auzi vorbind.

— Unde sunt? spuse ea, abia începând să-și recapete conștiința. O, Dumnezeule, unde sunt? Ce se întâmplă?

O șușui zgomotos. Dacă ar fi putut doar să vorbească, i-ar fi explicat că nu trebuie să spună nimic. În acest loc, numai lanțurile au voie să vorbească.

Dar șușuitul lui nu rezolvă nimic.

— Unde sunt? spuse ea cu limba împleticită pe măsură ce teroarea creștea. Să mă ajute cineva.

Îndesă o cârpă în gura femeii, apoi îi puse căluș legându-i un lanț de jur împrejurul capului. Ea continuă să se zbată și să se vaite. Ochii larg deschiși priveau fix în partea cealaltă a camerei. Îi urmări privirea și văzu că se holba la micul altar pe care îl făcuse.

Un avizier era pus pe o masă împinsă la perete. Pe masă pusese respectuos pantofi, insigna unei gardiene de închisoare, uniforma unei infirmiere și ecusonul, câțiva nasturi și alte obiecte aparținând celorlalte două femei. Pe avizier erau prinse în pioneze necrologuri, informații referitoare la înmormântări și poze pe care le făcuse cu florile pe care le lăsase la morminte.

Era bucuros că se uita într-acolo. Ar fi trebuit să-i ofere o oarecare alinare. Sigur înțelegea că și ea avea să fie comemorată acolo la timpul potrivit. Ochiul i se înlăcrimă și se gândi la cum jelise după cele două femei; și cum avea să o jelească pe aceasta.

Dar femeia gemea puternic sub căluș. Nu înțelegea. Era exasperant. Toată treaba asta avea să se sfârșească la fel ca înainte. Avea să slăbească lanțurile și să dea jos călușul pentru a-i da să bea apă și ea avea să țipe necontrolat.

Poate pe aceasta ar putea să o facă să înțeleagă. Își scoase briciul din buzunar, îl deschise și îl ținu lipit de gâtul femeii, șușuind-o din nou. Sigur înțelegea că nu voia să-i taie gâtul și că alegerea era a ei. Tot ce trebuia să facă era să tacă.

Geamătul ei se potoli ușor. Chiar și așa, tot văzu o urmă de dispreț în ochii ei. Nu era bine. Mai devreme sau mai târziu și această femeie avea să țipe și el nu va avea de ales decât să o omoare.

Și ca data trecută, avea să o agațe în văzul tuturor. Avertizarea era absolut necesară. Lumea trebuia să știe. Lumea trebuia să înțeleagă. Trebuia să i se spună lumii să-l lase în pace. Încă nu știa cum și unde avea să o etaleze. Lanțurile aveau să-i spună ce să facă.

Așa se întâmpla mereu. Nu era niciodată în intenția lui să omoare femeile. Dar mai devreme sau mai târziu, lanțurile nu aveau să-i dea de ales. Asta era realitatea și nu fusese niciodată capabil să o schimbe.

Capitolul 27

Mesajul sosi în a treia lor zi în New York, în timp ce Riley și April stăteau în zona de restaurante a Muzeului de Istorie Naturală. Mâncau hot dog-uri umplute cu diverse garnituri. Riley fu surprinsă să vadă afișat pe telefonul ei care vibra un mesaj de la Lucy.

„Scuze că te deranjez în vacanță. Sună-mă dacă poți."

Mesajul îi stârni interesul.

— Ce s-a întâmplat, mama? o întrebă April pe Riley.

— E Lucy, agentul Vargas vreau să zic. Ai cunoscut-o în seara când am avut intrarea prin efracție.

April păru intrigată. Riley nu mai văzuse acea expresie sinceră de interes pe chipul lui April de când sosiseră în oraș.

Făcuseră toate lucrurile turistice obligatorii: vizitaseră Statuia Libertății, urcaseră pe Empire State Building și văzuseră un matineu pe Broadway. Încă tulburată după calvarul trăit, entuziasmul de la început al lui April pălise.

Riley nu o putea învinui. Adevărul era că se gândise de la început că această călătorie ar putea fi o idee proastă.

— Ce vrea? întrebă April.

— Vrea să o sun, spuse Riley. Poate aștepta.

— De ce să aștepți? întrebă April ridicând din umeri.

Era o întrebare bună. Nu era ca și cum Lucy putea să strice ceva. Riley formă numărul.

— Riley! aproape că țipă Lucy când răspunse. Ce mă bucur să vorbesc cu tine!

— Ce s-a întâmplat?

— Avem o nouă victimă, spuse Lucy.

Nervii lui Riley se încordară. Presimțise că ucigașul avea să lovească din nou cât de curând. Uneori nu-i plăcea să aibă dreptate.

— Sunt în Albany, explică Lucy. O femeie a dispărut din mașina proprie. Era asistentă medicală. În uniformă, ca ultima victimă.

Riley devenea mai interesată. Asta confirma un tipar precis: o femeie paznic de închisoare și acum două infirmiere, toate femei în uniforme.

— Ești sigură că e tipul nostru? întrebă Riley.

— Da, agenții noștri de teren sunt siguri și ei. Poliția a găsit o bucată scurtă de lanț pe pavaj. Știau despre criminalul în lanț așa că au raportat la filiala FBI și agenții m-au contactat pe mine în Reedsport. Desigur, lanțul poate fi doar o coincidență, dar ...

— Dar lanțurile indică în mod cert spre psihopatul nostru, spuse Riley, trăgând adânc aer în piept. Apoi observă că April o urmărea și o asculta temătoare.

— De ce ai vrut să vorbești cu mine? întrebă Riley.

Se așternu liniștea. Riley simți că Lucy se pregătea să-i ceară un favor.

— Riley, am anunțat în Quantico, spuse agentul junior. Agentul Meredith a spus că vor trimite pe cineva să facă echipă cu mine. Nu știu cine încă. Și desigur că lucrez deja cu agenții filialei de aici, dar ...

Lucy își pierdu vocea.

— Nu, e absurd, spuse ea. Ești în vacanță. Nu ar fi trebuit să te deranjez. Te las.

— Spune-mi, zise Riley.

Încă o pauză se așternu.

— Uite ce, indiferent pe cine trimit aici, probabil că eu voi conduce ancheta, pentru că lucrez deja pe cazul acesta. Nu sunt sigură că sunt pregătită. Mă simt deja depășită. Mă întrebam dacă ai putea veni și ...

Lucy se opri din nou, dar nu-și încheie fraza. Riley înțelegea perfect că Lucy voia ca ea să preia conducerea din nou.

— Nu știu ce să zic, Lucy, spuse Riley. Meredith mi-a dat ordine stricte să rămân în concediu.

— Înțeleg, spuse Lucy. Știam că e absurd. Scuze că te-am deranjat.

— Nu, stai, nu închide, spuse Riley.

Liniștea se așternu din nou. Riley era nehotărâtă ce să spună.

— Dă-mi voie să revin mai târziu, spuse ea în cele din urmă.

— Bine, răspunse Lucy.

Încheiară apelul.

— Despre ce era vorba? întrebă April.

— A mai avut loc o răpire în nordul statului New York, spuse Riley. Lucy vrea să mă duc și să lucrez la caz.

April bulbucă ochii.

— Și ce o să faci? întrebă ea.

— Mă gândesc că poate ar trebui să mă duc, spuse Riley. Ar trebui să prind următorul tren spre Albany.

April păru speriată.

— O, nu, mama, spuse ea. Nici să nu te gândești. Nu mă trimiți din nou să stau cu tata. Pur și simplu nu mă duc acolo.

Riley oftă. April avea dreptate. Dar care erau alternativele?

Apoi April spuse:

— De ce n-aș veni cu tine?

Zâmbea. Lui Riley îi plăcea să o vadă zâmbind din nou.

— Poate aș putea să te ajut, adăugă April.

— Bineînțeles că nu, spuse Riley. Dacă vii, stai pe loc în camera de hotel. Și nu vreau să aud comentarii pe tema asta.

April se botoși puțin.

— Bine, spuse ea. Dar ar fi bine ca hotelul să aibă piscină. Și va trebui să-mi cumpăr un costum de baie. Eu sunt încă în vacanță, chiar dacă tu nu.

April tăcu o clipă, apoi adăugă:

— Promit să te las să-ți faci treaba. N-o să-ți stau în cale.

— Rămâne stabilit, spuse Riley. O sună înapoi pe Lucy să-i spună că era pe drum.

*

Aproximativ patru ore mai târziu, Riley era în Albany în mașina condusă de Lucy. Tocmai o lăsaseră pe April într-o cameră drăguță pe care o rezervase Lucy. Comunica direct cu o altă cameră în care stătea Lucy. Riley și April reușiră să cumpere un costum de baie chiar în hotel și își lăsă fiica bălăcindu-se fericită în piscină. Era plăcut să o știe pe April într-un loc sigur.

Lucy conduse până într-un parc și opri în apropierea unei benzi împrejmuite unde încă se mai afla o mașină goală pe stradă. Doi polițiști din Albany erau în apropiere. Acea porțiune din parcul din jur era de asemenea izolată de public cu bandă galbenă.

— Am ajuns, spuse Lucy. I-am rugat să lase totul cum au găsit până ajungi tu aici.

Coborâră din mașină și se duseră să inspecteze locul faptei. Riley putea să vadă că bara din față a mașinii abandonate era îndoită, dar nu grav. Era evident că nu fusese o coliziune la viteză mare. Ușa din partea șoferului era în continuare deschisă.

— Numele ei este Carla Liston, spuse Lucy. Era pe drum spre casă după ce își terminase tura la spital și făcuse niște cumpărături cu o prietenă. Această prietenă era Myra Cortese, altă asistentă medicală. Liston o lăsase pe Cortese acasă înainte să ajungă în acest punct.

Lucy arătă cu degetul spre pavajul din fața mașinii.

— Aici e doar urma de cauciuc, spuse ea. Și câteva cioburi de sticlă pe stradă, dar astea sunt de la farul ei.

Riley se aplecă și examină îndoitura din fața mașinii.

— Urmele acestea albe au fost analizate? spuse ea. Sigur provin de la vehiculul criminalului și vor preciza modelul. Asta înseamnă și că are o îndoitură în bara din spate.

Lucy spuse:

— Vehiculul răpitorului trebuie să se fi oprit brusc la semafor. Bănuiala mea e că a păcălit-o intenționat să treacă în spatele lui. A atacat-o când s-a dat jos din mașină să examineze dauna.

Riley încuviință din cap.

— Și suntem destul de siguri că e mic și neamenințător, adăugă Riley. Așa că nu i-a fost frică de el când l-a văzut. Mai ai ceva nou cu privire la profil?

— Da, spuse Lucy. Cred că e bâlbâit. Am obținut informația de la o vânzătoare de flori care și-a amintit de un străin care nu putea să-i spună ce voia să cumpere pentru înmormântare.

— Bravo, spuse Riley. Asta ar putea fi o pistă importantă.

Se uită mai atent la fața mașinii femeii.

— Îndoitura e mai sus decât te-ai aștepta de la o mașină de mărime normală. Asta înseamnă probabil o dubă sau un camion. Bănuisem deja că folosește probabil o dubă. Și lanțul pe care ai spus că l-au găsit polițiștii?

Lucy scoase o fotografie color dintr-un dosar și i-o înmână lui Riley. Fotografia fusese făcută când lanțul încă se mai afla pe pavaj. Era un lanț scurt, mic de alamă, genul care ar putea fi folosit pentru a încuia o ușă.

— Nu e genul de lanț pe care l-a folosit să-și lege victimele, spuse Lucy. Crezi că l-a lăsat ca un fel de mesaj?

— Nu cred, spuse Riley. Își face publică declarația când atârnă victima. Bănuiala mea e că acest lanț a căzut pur și simplu din spatele dubei fără să bage de seamă. Probabil că se deplasează cu tot felul de lanțuri în dubă.

— Dar de ce? întrebă Lucy. Vreau să zic, în afară de a-și ataca victimele?

Riley nu răspunse. Era o întrebare bună și una importantă. Orice ar fi motivat acest criminal nu era clar pentru ea. Voia o a doua opinie.

— Mă duc să dau un telefon, spuse Riley.

Se îndreptă spre o bancă din parc și se așeză, apoi apelă numărul lui Mike Nevins pe telefonul mobil. Prietenul ei psihiatru legist avea o experiență extinsă cu diverse tipuri de criminali și alți infractori. FBI-ul îl solicita adesea drept consultant în cazurile dificile.

Când răspunse la telefon, Riley spuse:

— Mike, am nevoie de părerea ta. Sunt în Albany lucrând la cazul criminalului în lanț. A răpit încă o femeie.

— Credeam că ești în concediu, spuse Mike.

Riley oftă. Chiar nu voia să aibă discuția asta cu Mike. Nu ar fi fost de acord cu faptul că sfidase ordinele lui Meredith.

— Păi eram, dar nu mai sunt. Nu-mi pune prea multe întrebări despre asta, bine? Să înțeleg că ești familiarizat cu cazul.

— Da, am ținut pasul. A comis două crime. Ambele dăți victimele au fost găsite în cămăși de forță și înfășurate în lanțuri.

— Exact, spuse Riley. Și sunt înfășurate cu mult mai multe lanțuri decât necesar pentru a imobiliza pe cineva. Le înfășoară chiar și peste gura victimei. Se pare că e doar obsedat de lanțuri de tot felul. Probabil că le adună de peste tot pe unde se duce. Dumnezeu știe câte are acasă. E ca și cum lanțurile sunt un fel de fetiș.

Riley se ridică și începu să bată pământul la pas.

— Treaba e că nu înțeleg, spuse ea. De ce lanțuri? De ce nu altceva? Și de ce e nevoie de ele peste cămașa de forță? D-asta am nevoie de părerea ta.

Se așternu o liniște îndelungată.

În cele din urmă, Mike spuse:

— Pot să mă gândesc la posibile motive, dar în momentul de față nu ar fi decât speculații. Dar știu pe cineva cu care ar trebui să vorbești. Dar va trebui să-l vizitezi la Sing Sing.

Capitolul 28

Un gardian o escortă pe Riley într-o cameră mică cu pereții de culoare crem și o fereastră cu gratii. Pe un perete se afla o oglindă înrămată care era în mod evident o fereastră unidirecțională prin care putea privi oricine se afla pe partea cealaltă. Gardianul se uită la Riley iscoditor și ea spuse:

— E în regulă. Ieși și închise ușa după el.

Prizonierul, îmbrăcat cu o salopetă verde închis, aștepta deja așezat la masă. Îi zâmbea.

Riley încă nu era sigură ce să înțeleagă din acel zâmbet. Era, până la urmă, zâmbetul unui criminal cu sânge rece care executa o sentință pe viață. Se așeză pe scaunul liber de pe partea cealaltă a mesei, în fața lui.

Shane Hatcher era un afro-american de statură robustă. Mike Nevins îi spusese lui Riley că avea cincizeci și cinci de ani, dar arăta mai tânăr. Riley presupuse că se îngrijea bine și se folosea de echipamentul de sport de la Sing Sing.

— Tu trebuie să fii agentul Riley Paige, spuse Hatcher. Mike Nevins mi-a povestit lucruri despre tine.

— Lucruri bune, sper, spuse Riley.

Hatcher nu răspunse, iar zâmbetul lui deveni ceva mai de nepătruns.

Purta ochelari mici de citit care erau lăsați în jos pe nas. Nu-l făceau să pară tocilar totuși. Fața sa era prea impunătoare pentru asta.

Ieri, Mike îi spusese lui Riley că ar trebui să vorbească cu Hatcher și ea stabilise fără întârziere vizita pentru dimineața aceasta. Făcuse singură traseul de două ore din Albany până la penitenciarul Sing Sing deoarece Lucy aștepta la filiala FBI din Albany sosirea noului ei partener.

— Îmi place de bătrânu Mike, spuse Hatcher. M-a contactat după ce mi-a citit unul din articole. Am publicat în câteva reviste, să știi. Am studiat

destul de mult aici înăuntru. Criminologie în mare parte. Am ajuns să fiu un fel de expert. Am dobândit ceva respect în domeniu. Mă gândesc că dacă poate pot să împărtășesc lumii anumite perspective e ca un fel de ispășire.

Se apleacă spre ea și adăugă cu un aer de confidențialitate:

— M-am schimbat mult. Nu mai sunt ca puștiul care a venit aici. După o scurtă pauză, adăugă: Dar apoi, nimeni nu rămâne la fel pentru multă vreme aici.

Riley simți că asta era adevărat, dar nu era sigură în ce fel. Bărbatul acesta fusese în Sing Sing de multă vreme. Era oare reabilitat, gata să se întoarcă în societatea liberă? Nicio comisie de eliberare condiționată nu fusese de acord timp de câteva lungi decade. Nu, exista un motiv pentru care Shane Hatcher era în continuare după gratii. Exista și un motiv pentru care supraviețuise. Poate că era un om mai bun decât puștiul care venise acolo, dar era și mai viclean, poate chiar mai diabolic. Asta putea fi chiar mai periculos.

O privi cu atenție pe Riley, aparent măsurând-o din cap până-n picioare.

— Și de ce ar trebui să vorbesc cu tine? întrebă ea. Adică, mie ce-mi iese din târgul ăsta?

Nu era în totalitate o întrebare neașteptată. Înainte să vină aici, Riley se întrebase dacă ar fi trebuit să aducă o mică contrabandă: un pachet de țigări sau o sticlă mică de whisky. Prizonierii voiau mereu ceva de la vizitatori. Hatcher nu avea să facă excepție.

— La ce te gândeai? întrebă Riley cu prudență.

Hatcher bătu cu degetele în masă.

— Ei bine, îți spun ce vrei să afli atâta vreme cât îmi spui și tu ceva în schimb când terminăm. Ceva nu vrei să afle oamenii. Ceva ce nu ai vrea ca nimeni altcineva să știe.

Riley încercă să-și ascundă disconfortul. Treaba asta putea fi înșelătoare. Mai mult ca sigur spera să-i spună ceva ce el ar fi putut folosi drept monedă de schimb sau chiar șantaj.

Dar ce o surprinse de fapt era că nu cerea un favor direct, înainte chiar să fi vorbit cu ea. Riley putea să-și încalce cuvântul, desigur.

Sau nu putea? Oare o judecase corect ca fiind cineva al cărui cuvânt putea fi de încredere?

— Batem palma, spuse ea.

— Atunci să începem, spuse Hatcher.

Riley decise să treacă direct la subiect.

— Mike mi-a spus că știi multe despre lanțuri, spuse ea.

Zâmbetul lui Hatcher deveni puțin întunecat.

— Mda, mi se spunea „Shane the Chain{3}" pe vremea când violam în grup. M-am bătut mult cu lanțuri, ca un fel de semnătură. Asta m-a făcut să fiu un tip al naibii de înfiorător, așa că am urcat în rang foarte rapid. Și am omorât câțiva oameni cu lanțurile alea. Nu mai contează câți. Eram un războinic al străzii până la urmă.

Pe chip i se așternu o privire absentă în timp ce alunecă în amintiri.

— Era un polițist de la patrulă care avea în mod special pică pe mine, spuse el. Jurase că o să mă prindă și eu jurasem că o să-l omor dacă încearcă. Ei bine, ziua aia a venit și l-am făcut pulbere cu un set de lanțuri de anvelope. Nu a mai rămas mare lucru din el când am terminat. A fost o înmormântare cu coșciug închis.

Miji ochii.

— A, ar trebui să menționez că i-am aruncat corpul pe veranda casei pentru ca soția și copiii lui să-l găsească. Atunci am fost prins. Și așa am ajuns aici. De ce încă sunt aici.

Riley fu surprinsă de calmul cu care spunea asta, ca și cum ar fi vorbit despre altcineva. Îi studie expresia căutând vreo urmă de regret, dar nu putu detecta mare lucru. Povestea lui clarifica motivul pentru care nu fusese eliberat condiționat.

Hatcher continuă:

— Mike mi-a povestit de un criminal în serie pe care-l cauți. Cum leagă femei cu lanțuri, le torturează și le lasă corpurile înlănțuite. Și în cămăși de forță.

— Corect, spuse Riley. E obsedat de lanțuri. S-ar părea că le colecționează, tot felul de lanțuri.

— Pot să înțeleg de ce, spuse Hatcher. Lanțurile îi dau un sentiment de putere. Pentru mine, la început au fost ca un șiretlic, un fel de a intimida. Nu m-am așteptat niciodată să omor pe cineva. Dar au devenit o dependență. Chiar am ajuns să le iubesc. Și crima, păi, m-am simțit minunat și nu am mai vrut să mă opresc. Lanțurile alea m-au împins peste limită, de la un puști distrus la un monstru brutal.

Hatcher își scărpină bărbia gânditor.

— Ce fel de dovezi fizice ai? întrebă el. Vreau să zic în afară de interesul pe care îl are pentru lanțuri și cămăși de forță?

Riley se gândi o clipă.

— Partenerul meu a găsit o carte de vizită care ar avea o mostră a scrisului său de mână, spuse ea. Scoase o imagine mărită a cărții de vizită din dosar și o puse pe partea cealaltă a mesei. Hatcher o ridică și se uită la ea, împingându-și ochelarii de citit în sus pe nas.

— Presupun că au fost prelevate amprentele de pe ea, spuse el.

— Mda, nu am obținut decât o amprentă parțială și nu am putut s-o identificăm.

Hatcher își ajustă ochelarii ca să vadă mai bine.

— Ce au spus experții grafologi de la SAC? întrebă el.

— Nu ne-au comunicat nimic până acum.

Hatcher părea să fie din ce în ce mai fascinat de cartea de vizită.

Spuse încet și ezitant:

— Are ceva scrisul ăsta de mână. Nu sunt sigur ce...

Atunci pocni din degete.

— Da, știu ce e. Arată exact ca scrisul lui David Berkowitz. Ai auzit de „Fiul lui Sam”, nu?

— Sigur că am auzit, spuse Riley.

Învățase despre David Berkowitz în academie. Era un criminal în serie psihotic care ucisese șase oameni și rănise alți șapte pe la jumătatea anilor 70. Înainte să fie prins, lăsase în urmă scrisori semnate „Fiul lui Sam”. Numele s-a lipit de atunci.

Riley mai știa și că Berkowitz făcuse închisoare la Sing Sing. Se întreba dacă Hatcher îl cunoscuse. Ar fi fost o relație fascinantă.

Hatcher indică detalii la scrisul de mână.

— Sunt aceleași litere verticale, spuse el. Și pare și încordat și strâns, ca al lui Berkowitz. Pun pariu că tipul tău are multe în comun cu el.

— Cum ar fi? întrebă Riley.

Hatcher se lăsă pe spate pe scaun.

— Păi, Berkowitz a fost dat spre adopție când era mic. A crescut simțindu-se abandonat. Avea „probleme cu mămica” pe bune.

Hatcher se gândi mai departe.

— Începe să aibă sens, spuse el. Berkowitz nu era pasionat de lanțuri, dar am cunoscut alții care sunt. Am vorbit cu ei despre asta. Un lucru pe care majoritatea împătimiților de lanțuri îl au în comun este trauma din copilărie, poate abandonul. Au fost maltratați cu lanțuri copii fiind, bătuți cu ele, imobilizați cu ele. Erau neputincioși, așa că se bazează pe lanțuri pentru putere.

Hatcher devenea și mai însuflețit. Era evident că se bucura să vorbească cu cineva, mai ales cineva pe care îl putea educa. Continuă:

— Bineînțeles că lanțurile nu le vor da niciodată sentimentul de putere, pentru că lanțurile au fost cele care i-au făcut să se simtă neputincioși de la bun început. Dar sunt sigur că ai auzit definiția lui Einstein despre demență.

Riley încuviință din cap.

— O numea să faci mereu același lucru și să te aștepți la un rezultat diferit.

— Acum, ăsta nu e profilul meu, pentru că eu nu sunt psihopat, spuse Hatcher. Dar dacă vorbim de un criminal în serie adevărat, atunci...

Hatcher o privi pe Riley direct în ochi. Spuse:

— Cred că ar trebui să verifici orfelinate și chestii de genul. Caută pe cineva care a fost și abandonat și restricționat. Cineva care a fost torturat.

Ciocăni cu pumnii în masă.

— Te mai pot ajuta cu altceva? spuse el.

Riley era mai mult decât mulțumită.

— Nu, ar trebui să fie de ajuns, spuse ea.

— Deci ce nu vrei să știe oamenii despre tine? întrebă el.

Riley nu spuse nimic preț de un moment. Ezita. Acum era timpul potrivit să se ridice pur și simplu de la masă și să plece, încălcând partea ei din târg.

Bărbatul nu prezenta niciun pericol pentru ea până la urmă. Nu avea să iasă niciodată din acest loc.

Dar ochii săi erau în continuare fixați pe ai ei. Voința lui era foarte puternică. Și, într-un mod cu totul jenant, o înțelegea. Știa că nu avea să-și încalce cuvântul. Chiar dacă nu știa de ce, nu putea să facă asta.

Dar ce i-ar putea spune ca să nu-i dea și mai multă putere asupra ei decât avea deja?

— Sunt o mamă jalnică, spuse ea.

Hatcher clătină din cap și chicoti cu amărăciune.

— Va trebui să scoți ceva mai bun de atât, spuse el. Nu mă interesează să aud ceva ce toată lumea știe deja. Până că și eu mi-am dat seama de asta.

Riley simți un fior în corp. Poate că își dăduse seama de atâta lucru despre ea. Se gândi o clipă în liniște. În cele din urmă, spuse:

— Mi-ai spus că te-ai simțit minunat când ai omorât cu lanțurile. Cunosc sentimentul.

— Chiar așa? întrebă el, părând intrigat.

— Zilele trecute am omorât un om cu o piatră ascuțită, spuse ea. I-am crăpat capul, iar și iar. Și treaba e că nu am regretat, niciun pic. Ba chiar, îmi doresc să o mai pot face o dată.

Zâmbi larg, aparent bucurându-se de răspunsul ei.

— Și acum, dacă nu te superi, aș vrea să plec, spuse ea.

Imediat ce cuvintele îi ieșiră pe gură, se întrebă: De ce îi cer permisiunea?

Chiar avea o putere a voinței extraordinară.

— Doar un singur lucru, spuse Hatcher. Aș vrea un răspuns sincer la o întrebare simplă. Crezi că un om ca mine merită să continue să trăiască?

Riley simți un zâmbet conturându-se pe propriul chip.

— Nu, spuse ea.

Hatcher chicoti sumbru și se ridică de pe scaun.

— Vino să mă vezi oricând, spuse el. Apoi ridicând ușor din umeri și făcându-i cu ochiul, adăugă: O să fiu aici.

*

După discuția cu Hatcher, Riley se întoarse la mașina FBI-ului pentru drumul înapoi în Albany. Înainte să pornească motorul, o sună pe Lucy la filiala de acolo. Îi povesti ce îi spusese Hatcher și o rugă pe Lucy să pună echipa SAC să verifice prin orfelinate, case de adopții și servicii de adopții și să caute defecte de vorbire, în mod special bâlbâială.

— Vrei să spui să verifice locuri care au fost acuzate că folosesc constrângeri excesive? întrebă Lucy.

— Da, dar ar trebui să privească și din partea cealaltă, înregistrări ale unor copii care au fost legați. Mai ales cu lanțuri. Ar trebui să compare toate astea cu estimarea noastră a vârstei probabile și a staturii criminalului în lanț. Încă nu știm exact ce căutăm, dar va fi un început.

— Bine. Altceva?

— Ar trebui de fapt să facă legături cu orice are de-a face cu lanțuri.

Lucy încuviință și închise. Riley spera ca cercetările SAC-ului să fie mai productive decât interogările făcute familiei victimei răpirii și a colegilor de muncă. Familia femeii era devastată emoțional și într-o negare serioasă. Refuzau să creadă că fusese răpită. Poate că fusese rănită în accident, insistau ei, și rătăcea într-o stare de confuzie. Totuși, erau nerăbdători ca poliția și FBI-ul să rezolve totul. Să o găsească și să o aducă înapoi acasă.

Infirmiera care fusese lăsată acasă de victimă încercase din răsputeri să fie de ajutor. Descrisese tot ce făcuseră la mall după serviciu, dar se oprise des și își rectificase povestea, plasând evenimentele într-o ordine diferită.

— Îmi pare rău, se văitase ea. Știu că ar trebui să-mi amintesc mai mult. Doar ne-am amuzat la shopping după serviciu. Totul era atât de normal.

Riley o întrebase pe femeia răvășită să sune dacă se gândea la orice altceva, chiar și un detaliu mic. Dar acea șansă părea improbabilă.

Riley era posomorâtă în timp ce conducea înapoi spre Albany. Dar spera că SAC-ul avea să găsească ceva util până ajungea ea.

*

Mai puțin de două ore mai târziu, Riley intră în secretariatul filialei FBI. Când văzu cine era acolo cu Lucy, încremeni pe loc. Bărbatul care se înregistra era Bill Jeffreys. Se îndepărtă de birou fix la timp încât să o vadă pe Riley.

— Ce cauți aici? întrebă el.

— Ce cauți tu aici? răspunse Riley.

— M-a trimis Meredith să o ajut pe agentul Vargas, spuse el. Știu că nu te-a trimis pe tine. Trebuia să fii în concediu. Mi-a spus că a fost un ordin.

Lucy părea îngrozitor de rușinată.

— O, nu, spuse ea. E numai vina mea.

— Nu, nu e, Lucy, spuse Riley istovită. A fost decizia mea.

Bill părea abia să-și poată crede ochilor.

— Riley, ce crezi că faci? Ai fost dată afară o dată. Vrei să te dea afară iar? Și după tot ce ai îndurat cu fata ta, crezi că ești în starea de spirit să te

întorci la lucru?

— Nu e nimic în neregulă cu starea mea de spirit, spuse Riley.

Bill clătină din cap.

— Dar April? întrebă el. Unde e acum?

— E chiar aici în Albany, spuse Riley. E în siguranță, Bill, și așa va rămâne.

Lucy încercă să intervină între Riley și Bill. Spuse:

— Agent Jeffreys, îmi asum pe deplin responsabilitatea. Eu am rugat-o să vină.

Înainte ca Bill să poată răspunde, se auzi o voce ezitantă din apropiere.

— Ă, agent Paige...

Riley și tovarășii ei se întoarseră. Un tehnician tânăr, timid și cu un aer tocilar tocmai intrase în zonă.

— Cred că am găsit niște indicii, spuse el.

Capitolul 29

Atmosfera nu era deloc plăcută în sala de ședințe a filialei. Bill nu era în mod clar mulțumit de prezența lui Riley în Albany. El și Lucy se așezară de o parte a mesei, revizuind lista posibililor suspecți. Așezată exact în fața lor, Riley se asigura că nu ratează niciunul din elemente supuse examinării.

Paul Nooney, tehnicianul oarecum sfios care îi chemase din secretariat stătea în apropiere sortându-și dosarul cu posibili suspecți. Laptopul său era pornit și făcea din când în când căutări.

— Ce zici de ăsta? întrebă Bill, dându-i o foaie de hârtie lui Lucy.

— Nu cred, spuse Lucy. Tipul ăsta s-a opus arestului și a fost nevoie de trei polițiști ca să-l supună. Nu căutăm pe cineva atât de puternic.

Riley se întinse și glisă foaia până unde putea să o vadă. Doar înclină din cap.

— Hei, am găsit pe cineva, spuse Nooney. Numele lui e Wayne Turner și locuiește în Walcott. Are douăzeci și opt de ani, un metru șaptezeci, cântărește cincizeci și două de kilograme. Conform cazierului, e ușor bâlbâit. A fost orfan și a stat ceva vreme într-un orfelinat înainte să fie adoptat. Acum șapte luni a fost arestat pentru că a atacat o femeie în fața unui cinematograf. Ăsta e singurul lui delict, dar totuși...

Informația îi trezi interesul lui Riley.

— Ce altceva mai poți afla despre el? întrebă el.

Nooney execută o căutare pe laptop.

— De curând a obținut un loc de muncă la o companie en-gros de bricolaj, spuse el. Ridicând privirea spre ceilalți, adăugă:

— Asta înseamnă că va avea acces la multe lanțuri. Mai înseamnă și că va călători mult de-a lungul văii râului. Poate că o face deja.

Bill o privi pe Lucy și spuse:

— Pare o persoană pe care ar trebui să o vizităm.

Lucy încuviință din cap, iar ea și Bill se ridicară. Riley se ridică și ea.

— Tu nu, îi spuse Bill lui Riley. Nu ți-a fost atribuit acest caz. Du-te înapoi la hotel și stai cu April. Are nevoie de atenția ta.

Riley se simți stânjenită. Auzise implicitul „și noi nu" de la sfârșitul frazei lui. Știa că Bill avea dreptate. April se descurcase numai bine până acum, dar ar fi apreciat probabil puțină companie.

Atunci Lucy spuse:

— Mă duc eu înapoi la hotel. Pot să lucrez de acolo și să stau cu un ochi pe April.

Riley și Bill o priviră amândoi surprinși pe Lucy.

Lucy ridică din umeri și spuse:

— Uite ce, nu înțeleg tot ce se petrece între voi doi, dar va trebui să vă reglați problemele. Și eu doar o să vă încurc. Duceți-vă. Faceți-vă treaba.

Bill își îndreptă privirea spre Riley. Apoi mârâi:

— Fie, hai să mergem.

*

Pe parcursul drumului de o jumătate de oră din Albany până în Walcott, Riley încercă să facă conversație cu Bill de câteva ori. Nu decurse prea bine. Se riscă o dată sau de două ori să-și ceară iertare că venise în Albany în ciuda ordinelor lui Meredith. De asemenea, sugeră că poate aveau nevoie să discute despre câteva surse de tensiune între ei, inclusiv apelul ei la beție.

Dar Bill chiar nu voia să vorbească despre toate astea. Asta o îngrijoră pe Riley. Atitudinea sa taciturnă nu era de bun augur pentru interogarea unui potențial suspect.

Bill parcă mașina FBI-ului în fața unei case albe și mici – un cămin obișnuit într-un orășel obișnuit. Dar Riley consideră că era, de fapt, exact genul de loc în care ar fi locuit criminalul în lanț.

Se duseră la ușă și ciocăniră. Un individ cu un chip uimitor de infantil răspunse la ușă. Era scund și extrem de slab.

Preț de o secundă, Riley aproape că-l întrebă „Tatăl tău e acasă?" Dar se abținu.

— Sunteți Wayne Turner? întrebă ea.

— D-da, d-de ce? se bâlbâi nervos bărbatul.

Bill își scoase insigna și spuse:

— Suntem agenții Jeffreys și Paige, FBI. Am dori să intrăm și să vă punem câteva întrebări.

— N-nu î-înțeleg.

— O să vă explicăm totul, spuse Bill. Lăsați-ne doar să intrăm.

Wayne Turner îi conduse într-o sufragerie ordonată și decorată modest. Cu un gest tacit îi invită pe Bill și Riley să ia loc.

Turner inspiră adânc pentru a-și aduce vorbirea sub control. Apoi spuse, foarte lent dar lin:

— Iertați-mă pentru bâlbâială. Mi se întâmplă când sunt emoționat. Am făcut multă terapie pentru asta. De obicei mă pot controla.

Bill spuse:

— Ne puteți spune unde erați în seara de miercurea trecută, între asfințit și miezul nopții?

Turner părea neliniștit, dar reuși să-și mențină vorbirea sub control.

— Conduceam. Între aici și Dudley. Mă duceam acolo în vizită la părinții mei.

— Poate cineva să confirme localizarea dumneavoastră în acea perioadă de timp? întrebă Bill.

— N-nu între orele l-la care vă referiți, spuse Turner, neliniștea agravându-i-se. A-am părăsit casa părinților mei pe la opt. N-nu am ajuns acasă decât pe la miezul nopții. E u-un drum lung.

Expresia lui Bill dezvăluia o suspiciune crescândă. Întrebă:

— Dar duminică noapte? Între opt și zece?

Ochii lui Turner începură să se miște haotic în orbite.

— Duminică? A-am fost ac-casă, spuse el.

— Singur? întrebă Bill.

— D-da.

Riley putea să vadă că Turner începea să se panicheze. Dar asta nu însemna neapărat că era omul pe care îl căutau. Riley văzuse oameni perfect inocenți care se speriaseră la asemenea întrebări. Știa că acest interviu ar fi decurs mai bine dacă ea și Bill nu îl puneau în defensivă. Decise că ar fi mai bine să pună ea însăși întrebările.

— Am auzit că ați obținut un nou loc de muncă, spuse Riley, nu în mod dezagreabil. Felicitări. Ne-ați putea povesti despre?

Turner păru încurcat, dar și puțin flatat. Fu capabil să vorbească mai calm acum.

— Tocmai am început să lucrez pentru Decatur Brothers Hardware. Un en-grosist. Sunt reprezentant vânzări. O să călătoresc mult. Îmi place asta. Îmi place să mă plimb prin locuri.

— Și înainte să aveți acest job? întrebă Riley.

Turner își plecă capul. Riley putu observa că atinsese un subiect care îl deranja.

— M-mi-a fost greu să găsesc de lucru o vreme, spuse el. N-nu e ușor c-când ai o problemă de vorbire. S-se poate întâmpla la momentul nepotrivit.

— Sper să reușiți cu acest nou loc de muncă, spuse Riley.

— Mulțumesc.

Bill adăugă:

— Am auzit că ați fost arestat cu câteva luni în urmă. Ne-ați putea povesti despre asta?

După reacția lui Turner, Riley văzu că Bill atinsese un subiect cu mult mai dificil decât problemele de angajare. Spera că nu avea să saboteze în totalitate interviul.

— A, a-asta, spuse Turner, părând destul de rușinat. O f-femeie s-s-a băgat în fața mea la c-coadă la cinema. A-am protestat. A r-râs de b-bâlbâiala mea.

Își scutură capul.

— N-nu știu ce m-mi-a venit, spuse el. A-am lovit-o. Nu mai f-făcusem niciodată așa ceva.

Riley îi studie expresia. Ar fi putut spune adevărul sau ar fi putut să nu. Nu putea fi sigură. Spuse:

— Domnule Turner, sper că nu vă supărați că vă întreb asta. Ați fost adoptat, nu-i așa?

Turner încuviință din cap.

— Ați spus că vă duceți în vizită la părinții dumneavoastră în Dudley, spuse Riley.

Turner își controlă cu grijă vocea.

— Mă duc la ei în fiecare săptămână, spuse el.

— Deci sunteți în termeni buni cu părinții dumneavoastră? întrebă Riley.

— O, da, spuse el. Au fost întotdeauna buni cu mine.

Riley făcu o pauză, apoi spuse:

— Ați fost într-un orfelinat înainte să fiți adoptat, nu-i așa?

Turner încuviință din nou din cap.

Cu cea mai blândă voce posibilă, Riley întrebă:

— Ați fost vreodată maltratat acolo?

Turner o privi direct în ochi și vorbi cu un calm remarcabil.

— Nu mi-a plăcut acolo, spuse el. Aș prefera să nu vorbesc despre asta.

Riley fu ușor surprinsă de autocontrolul său brusc.

Apoi Turner întrebă:

— Sunt suspectat de vreo crimă?

— Investigăm două crime și o răpire, spuse Bill.

Riley își înăbuși un oftat. Răspunsul lui Bill nu era nici pe departe grațios. Chiar și așa, Turner părea uimitor de neperturbat.

— Nu am ucis nici rănit sau răpit pe nimeni, spuse Turner. Acum dacă nu vă supărați, mi-a ajuns să răspund la întrebări. Dacă aveți nevoie să mă mai întrebați ceva, o să vreau să am avocatul prezent.

Bill era gata să mai spună ceva. Riley îi făcu semn să tacă.

Turner se ridică de pe scaun și se duse la birou. Căută prin niște cărți de vizită, apoi luă una și i-o înmână lui Riley.

— Asta e cartea de vizită a avocatului meu, spuse el. Vă rog să-l contactați dacă mai aveți întrebări.

Riley zâmbi politicos și spuse:

— Am înțeles, domnule Turner. Vă mulțumim pentru timpul dumneavoastră.

Bill și Riley părăsiră casa și se urcară în mașină.

Când Bill începu să conducă, spuse:

— Ai auzit cum și-a schimbat vorbirea? Abia dacă se mai bâlbâia la sfârșit. Ce zici de asta?

Riley nu răspunse. Adevărul era că nu știa sigur ce să zică despre asta. Schimbarea în comportamentul lui Turner putea foarte bine să fie caracteristică unui psihopat cu sânge rece. Pe de altă parte, un om care trecuse prin viață cu problema de vorbire a lui Turner își dezvoltase mai mult decât porția lui de strategii de adaptare. Poate că ce văzuseră și auziseră acum câteva clipe demonstra cât de puternic era în adâncul sufletului.

În timp ce rumega asupra informației, Riley bătea cu degetele în cartea de vizită pe care i-o dăduse Turner. Deodată, își dădu seama de ceva.

— Bill, ăsta nu e omul nostru, spuse Riley.

— De ce nu?

— Îți aduci aminte de cartea de vizită despre care ți-a povestit Lucy? Cea pe care i-a dat-o vânzătoarea de flori?

Bill încuviință din cap.

— Da, cea care probabil are pe ea scrisul de mână al criminalului.

— Așa a comandat florile, spuse Riley. A scris de mână. Wayne Turner nu ar fi făcut asta. El ar fi vorbit cu vânzătoarea, chiar dacă îi era greu. Ar fi fost o chestiune de orgoliu pentru el. Omul pe care îl căutăm nu e așa. El abia dacă poate să vorbească, potrivit vânzătoarei de flori. Unii oameni ar crede chiar că e mut. Sau că are probleme mentale.

Bill încuviință din cap și adăugă:

— Și nu ar fi putut să obțină un job în vânzări.

În acel moment, telefonul mobil al lui Riley sună. Apelul venea de la Lucy.

— Riley, faceți ceva progrese acolo?

— Nu, spuse Riley. Nu era tipul potrivit. Ne întoarcem.

— A, ce bine, spuse Lucy, părând entuziasmată. Ați face bine să vă întoarceți în Albany cât mai repede posibil.

Riley simți un val de panică.

— A pățit ceva April? întrebă ea.

— A, nu, April e bine, spuse Lucy. Sunt la filială. Am rugat-o pe una din menajerele de la hotel să aibă grijă de ea. I-am dat un bacșiș destul de mare. April o să fie bine cu doamna asta.

Riley suspină ușurată. Lucy găsise probabil o femeie hispanică, cineva care să-i amintească lui April de Gabriela. Era o mișcare deșteaptă.

— Atunci ce se întâmplă? întrebă Riley.

— Myra Cortese vine la filială, spuse Lucy. E cealaltă infirmieră care a fost cu victima răpirii. Zice să-și amintește niște lucruri.

Capitolul 30

Poate că o să facem în sfârșit un progres, se gândi Riley. Poate că infirmiera își amintise ceva care le-ar da o anumită direcție, vreo idee unde să înceapă să o caute pe Carla Liston. Poate aveau să-l găsească pe acest criminal în lanț foarte ciudat înainte să o ucidă pe femeia ținută în captivitate.

Când ea și Bill ajunseră înapoi la filială, Lucy și Myra Cortese îi așteptau deja în sala de ședințe. Femeia zveltă cu părul negru nu era îmbrăcată în uniforma de infirmieră acum. Părea obosită. Sigur nu dormise prea mult de când dispăruse prietena ei. Dar părea și dornică să ajute.

— Îmi pare rău că nu am putut să vă spun mai multe data trecută când ați vorbit cu mine, spuse Myra când Bill și Riley se așezară la masă. Eram pur și simplu varză. Eram șocată. Nu puteam să mă gândesc bine la nimic. Cred că-mi amintesc mai mult acum. Cel puțin, câteva detalii mărunte încep să-mi revină.

— Vă apreciem ajutorul, doamna Cortese, spuse Bill. Orice vă puteți aminti ne va fi de mare ajutor.

Riley observă că Bill era pregătit să înceapă să pună întrebări. Riley clătină din cap spre el și făcu un gest subtil spre Lucy. Riley prefera ca Lucy să-și folosească sensibilitatea și priceperea în acest interogatoriu. Bill înțelese mesajul, încuviință din cap și nu spuse nimic.

— Nu sunt sigură de unde să încep, spuse Myra. Îmi amintesc detalii, dar nu știu care contează. M-am gândit pur și simplu să vin și să încerc din nou.

— E în regulă, spuse Lucy. Vă vom ghida noi. Haideți să începem de la mall. Dumneavoastră și Carla ați făcut shopping după serviciu și...

— De fapt, nu chiar imediat după, explică Myra. Nu făceam cu adevărat cumpărături. E o cafenea micuță care ne place în mall. Ne ducem acolo în majoritatea zilelor când închidem clinica. Ne-am oprit pentru un cappucino și o discuție despre orice în afară de muncă.

Riley se simți încurajată. Putea să-și dea seama după tonul vocii Myrei că era într-o stare de spirit mult mai bună decât fusese în timpul primului interogatoriu.

— Foarte bine, doamna Cortese, spuse Lucy. Sper că nu vă deranjează dacă vă punem câteva întrebări pe care vi le-am mai pus înainte.

— Deloc.

Lucy o privi cu o expresie răbdătoare, plăcută.

— În cafenea, ați observat ceva neobișnuit? întrebă Lucy. Vreo persoană care ieșea în evidență? Vreun angajat sau un client?

Myra se opri să se gândească.

— Nu, spuse ea. Jenna a servit cafeaua ca de obicei. În rest, nu erau prea mulți oameni în cafenea. Mai era un cuplu în vârstă la o masă de lângă. Și o femeie pe care și eu și Carla o cunoșteam la o altă masă, o prietenă bună. Un cuplu tânăr ... un grup de fete... Nu cred că mai era altcineva.

— La ce oră ați plecat? întrebă Lucy.

— O, aproape de nouă, cred, spuse Myra. Am mers direct prin mall spre parcare. Nu era foarte departe.

Lucy o bătu ușor pe mână.

— Mergând prin mall, vă amintiți de cineva care să vă fi rămas în minte? întrebă Lucy.

Myra închise ochii.

— Era un bărbat, spuse ea. Era înalt, corpolent, cu părul roșcat, avea barbă. A făcut contact vizual cu mine. Cred că se cam holba. Nu mi-a plăcut.

Riley găsi toate aceste detalii foarte încurajatoare. Bărbatul pe care îl menționase femeia nu se potrivea profilului lor, desigur. Dar dacă l-ar fi văzut bine pe criminal, și-ar aminti poate de el și ar putea să-l descrie.

— Foarte bine, spuse Lucy. Și când ați ieșit afară?

— Erau doar—oameni, majoritatea îndreptându-se spre mașinile lor, ca noi. Mai erau o grămadă de adolescenți. Nimeni nu ieșea în evidență.

Ochii femeii erau în continuare închiși. Lucy nu mai insistă cu alte întrebări pentru câteva secunde. Riley înțelese de ce. Era cel mai bine să îi permită femeii să-și lase amintirile să se ridice la suprafață.

— Dar în ceea ce privește vehiculele? întrebă în cele din urmă Lucy. Numiți doar câteva de care vă amintiți.

— Păi, eram parcate lângă un fel de mașină sport joasă. Se opri din nou, apoi spuse: Era o camionetă în fața mașinii Carlei. Avea o mică rulotă pe ea. Cred că era un SUV mare pe partea cealaltă față de noi.

Riley începu să ia notițe. Nu era imposibil ca ucigașul să conducă fie un SUV fie o rulotă.

Apoi Myra spuse:

— A, și îmi amintesc o dubă albă. A ieșit din parcare odată cu noi. Era o dubă de livrări, genul fără geamuri pe laterale.

Lucy își trase mâna înapoi. Arăta șocată.

— O Dumnezeule, exclamă Lucy.

Riley fu surprinsă de pierderea bruscă de control a lui Lucy. Myra deschise ochii, surprinsă și ea.

— E important? întrebă ea. Știți, cred că am văzut o dubă albă din nou chiar când Clara s-a oprit să mă lase acasă. Nu știu dacă era aceeași.

Lucy își căuta telefonul mobil. Apoi îi arătă o imagine Myrei.

— Arăta ca asta? întrebă ea.

— Vai! Da, spuse Myra. Sunt destul de sigură că cea de la mall arăta exact ca asta.

Lucy deveni palidă și tremură puțin.

— Myra, ne ești de mare ajutor, spuse ea cu vocea tremurândă. Poți aștepta aici un minut cât vorbesc singură cu colegii mei?

— Desigur, spuse Myra.

Lucy se ridică de pe scaun. Riley și Bill o urmară afară din cameră.

— O, Dumnezeule, spuse Lucy. Mi-e teamă că am dat-o-n bară rău.

— Ce s-a întâmplat? spuse Riley.

Lucy păși înainte și înapoi.

— Când eram în Reedsport, după înmormântarea lui Rosemary Pickens, mergeam pe jos și o dubă s-a apropiat de mine. Prea aproape, mi-am zis atunci pe moment.

Le arătă lui Bill și Riley poza de pe telefonul mobil.

— Apoi a accelerat și s-a îndepărtat și am făcut repede poza asta. A fost cumva automat, dar se vede că nu am prins numărul de înmatriculare. Nu m-am mai gândit la ea până acum. Trebuie să fi fost el. L-am ratat. L-am lăsat să scape.

Riley simți un val de dezamăgire. Era primul lucru cu adevărat nechibzuit pe care îl făcuse Lucy din ce știa ea. Dar Bill nu părea să fie de aceeași părere.

— Liniștește-te, îi spuse el lui Lucy. Încă nu suntem siguri că duba pe care ai văzut-o tu e cea pe care și-o amintește Myra. Sunt multe dube albe pe străzi. Ar putea fi doar o coincidență.

Riley se îndoia foarte tare. Judecând după expresia neliniștită de pe chipul ei, la fel gândea și Lucy.

— Trebuie să repar asta, spuse Lucy. Trebuie să îndrept lucrurile. Trebuie să vorbesc cu Paul, tehnicianul. El poate contacta mall-ul să verifice imaginile lor de securitate.

*

La puțin timp după ce îi mulțumiseră Myrei Cortese pentru că fusese de ajutor și o lăsaseră să plece acasă, Riley, Bill și Lucy se aflau în laborator, așteptând să vadă ce putea găsi Paul Nooney. Le spusese imediat că duba din poza lui Lucy era un Ford, veche de aproximativ zece ani. Nu avea nicio literă pe laterală sau vreo altă inscripție, deși vopseaua era în mod clar zgâriată.

Acum informaticianul căuta prin imaginile video de securitate ale mall-ului o potrivire.

— Am găsit, spuse Paul. Uitați-vă.

Riley se îngrămădi cu Bill și Lucy în spatele lui Paul. Cum era de așteptat, camera surprinsese spatele unei dube de livrări albe marca Ford ieșind din parcarea mall-ului.

— Cum putem să fim siguri că e același vehicul? întrebă Bill.

Lucy puse imaginea de pe telefonul mobil lângă imaginea de pe calculator.

— Fix acolo se poate vedea că vopseaua e zgâriată în același loc. E clar aceeași dubă. Chiar am dat-o-n bară. Dar măcar avem o imagine clară cu plăcuța de înmatriculare. E o plăcuță de Pennsylvania. Paul, cât de repede crezi că poți găsi proprietarul?

— Dă-mi un minut, spuse Paul. Se întoarse înapoi la treabă.

Riley îl trase pe Bill de cot și îl conduse la o scurtă distanță de Lucy.

— Sunt foarte dezamăgită de ea, Bill, spuse Riley în șoaptă pentru ca Lucy să nu audă. Credeam că e mai bună de atât.

— Haide, Riley, spuse Bill. Nu încerca să-mi spui că nu ai avut partea ta de rateuri când erai începătoare. Eu sigur da. Și chiar dacă a făcut o gafă la început, nu a uitat complet. A făcut ce trebuia până la urmă.

Riley știa că Bill avea dreptate. Avea aproape mereu și uneori asta o enerva. Se întoarse și văzu că Lucy era tristă.

Se apropie de tânărul agent și spuse:

— E în regulă.

— Nu, nu este, spuse Lucy.

Chiar atunci Paul strigă:

— Gata. Haideți să vă arăt.

Se adunară toți în spatele lui Paul și priviră peste umărul lui. Fotografia de securitate era în continuare pe ecran alături de câteva documente de la registrul auto.

— Înmatricularea e perimată de mult, spuse el. E expirată de ani de zile. Data de pe vigneta din poză pare a fi actuală, dar părerea mea e că e falsă. Numele și adresa de pe talon apar și pe permisul șoferului. E încă în același loc. Numele lui e Walter Sattler și locuiește în continuare în Hoxeyville, Pennsylvania. E fix după granița statului, la câteva ore de aici.

Fotografia din permis înfățișa un chip uscățiv și băiețesc. Bărbatul măsura un metru șaptezeci și trei înălțime. Avea treizeci și trei de ani.

— El trebuie să fie, spuse Bill. Haideți să luăm un mandat și să mergem.

Riley încuviință din cap.

— Poate mai avem încă timp să o salvăm pe Carla.

Capitolul 31

Riley se gândi că poate această zi lungă se va termina cu succes până la urmă. Începând cu vizita la Sing Sing, elementele care se legaseră între ele indicau către această adresă în Hoxeyville, Pennsylvania. Ea și Bill se apropiară cu grijă de casă.

Durase mai mult decât se așteptaseră să obțină un mandat de percheziție și fuseseră pe drum timp de două ore, așa că acum era foarte târziu și foarte întunecat. Cartierul modest de clasă muncitoare părea liniștit și plăcut. Deși nu era nicio lumină nici înăuntru nici în afara casei, strada era bine iluminată. Riley putu observa ferestre la subsolul casei – locul perfect în care cineva ar putea fi ținut captiv. Deși nu era nicio mașină parcată în apropiere, lângă casă se afla un garaj închis. Duba era probabil înăuntru.

— Arme? întrebă Riley încet, pregătindu-se să-și scoată Glock-ul. Hotărâseră că prizoniera ar avea o șansă mai mare de supraviețuire dacă nu dădeau năvala în casă cu o echipă SWAT.

— Nu încă, spuse Bill. Cu puțin noroc nu o să avem nevoie de ele. Nu e un trăgaci și nici prea puternic.

În timp ce pășeau pe veranda principală, Riley speră că Bill avea dreptate. Totuși, nu avusese de a face cu prea mulți criminali cu sânge rece care să nu opună ceva rezistență. Și majoritatea erau înarmați.

Bill apăsă soneria, dar și bătu puternic în ușa de la intrare. Pentru câteva clipe nu se auzi niciun răspuns. Bill bătu din nou.

— FBI, strigă Bill. Aici e reședința lui Walter Sattler? Avem un mandat.

Din nou, nu primiră niciun răspuns, dar Riley avu impresia că aude mișcare în spatele ușii. Instinctual, își scoase pistolul în ciuda reticenței lui Bill de a folosi arme.

Deodată, ușa se deschise. Un bărbat mai degrabă scund care purta pijamale stătea înăuntru, cu o pușcă țintită spre ei. Riley îi ridică Glock-ul în față.

— Lasă arma jos, mârâi Bill, scoțându-și propriul pistol.

— Ușurel, spuse bărbatul, balansând țeava puștii de la unul la altul. Luați-o ușor. Nu vreau probleme. Vreau doar să văd insignele.

Cu mâinile libere, Bill și Riley își afișară insignele. Bărbatul coborî arma.

— Pune arma jos, spuse din nou Bill.

— Gata. Dumnezeule. Bărbatul se aplecă și puse arma pe podea. Riley o ridică.

— Mâinile pe cap, spuse Bill.

Bărbatul se supuse.

— Cooperez, spuse el. Ce-i tu toate astea?

Riley se descurajă.

Poate vorbi foarte bine, se gândi ea. Bărbatul suna la fel de nervos ca oricine ar fi fost în această situație, dar nu era nicio urmă de bâlbâială.

Totuși, îl recunoscu pe bărbatul a cărui poză o văzuse pe permisul de conducere. Acest om era într-adevăr Walter Sattler. Trebuia să existe un motiv pentru care probele duseseră la el.

Oare aveau de-a face cu doi infractori care lucrau în echipă?

Dar nu, asta nu se potrivea.

Riley era gata să-și pună arma înapoi în toc când vocea unei femei îi atrase din nou atenția.

— Walter, ce se întâmplă? Să sun la 911?

Femeia stătea în capul scărilor în cămașă de noapte. Avea bigudiuri în păr.

— Nu, nu e nevoie, Peg, spuse Walter Sattler. E FBI-ul. Nu știu ce vor. Du-te și verifică să nu fie speriați copiii. Du-te înapoi în pat. Mă ocup eu de asta.

Femeia se duse înapoi sus. Sattler încă își ținea brațele unde puteau fi clar văzute.

Bill îl controlă rapid să nu aibă alte arme. Negăsind nimic, își puse pistolul în toc, dar Riley îl lăsă pe al ei scos.

— Avem un mandat să percheziționăm locul, spuse Bill, scoțând documentul.

— Și dacă nu vreau? spuse Sattler.

Riley spuse:

— Poți discuta asta cu avocatul tău mai târziu.

Întorcându-se spre Bill, spuse:

— Subsolul pare cel mai probabil.

Bill înaintă prin casă și dispăru.

— Despre ce e vorba? o întrebă Sattler pe Riley. Ce căutați, mă rog?

— Deții o dubă de livrări albă marca Ford?

Sattler păru total luat prin surprindere.

— Ce? Nu! Avem un brec marca Nissan. E în garaj. Ce, nu am mai avut un Ford de când...

Vocea i se stinse. Părea că-și amintea ceva. Bill se întoarse în cameră.

— Nimic suspicios în beci, spuse Bill. Să verific în pod?

— Nu, spuse Riley. Așteaptă câteva minute.

Cu o soție și copii la etaj, Riley știa că era puțin probabil ca femeia dispărută să fie prizonieră aici. Era destul de evident până acum că Satller nu ținea pe nimeni captiv, cel puțin nu în această casă.

Comportamentul lui Sattler era mult mai docil acum față de înainte.

— Uite ce, s-a creat o confuzie, spuse el. Stați jos. Cred că poate pot s-o scot la capăt.

Riley și Bill se așezară cu el în sufragerie.

— Mai spuneți-mi de duba asta Ford despre care vorbeați, spuse Sattler.

— V-o arăt, spuse Riley.

Afișă pe telefonul mobil poza pe care o făcuse Lucy, alături de imaginea de pe camerele de securitate. I-o arătă lui Sattler.

— La naiba, mârâi Sattler. Am crezut că am scăpat de duba aia.

— Vă rog să ne explicați, domnule Sattler, spuse Riley.

Sattler inspiră profund și îndelungat.

— Uite ce, nu sunt tipul pe care îl căutați, spuse el. Îl căutați pe vărul meu, Eugene Fisk. Nu l-am mai văzut de ani de zile. Ce-a făcut?

— E suspectat pentru două crime și o răpire, spuse Bill.

Sattler căscă gura șocat. Riley întrebă:

— Cum a ajuns în posesia dubei dumneavoastră?

— I-am dat-o acum nouă ani, spuse Sattler. Voiam cu disperare să-l văd plecat. Nu mi-am bătut capul cu transferul proprietății. Doar i-am dat cheile și i-am spus „Pleacă de aici și să nu te mai văd sau să mai aud vreodată de tine.” Așa a făcut.

Sattler își plecă capul cu vinovăție.

— Știu că nu a fost bine ce am făcut, spuse el. De atunci am tot avut regrete în privința asta. Dar dacă l-ați cunoaște pe Eugene... Ei bine, voiam doar să dispară de tot din viața mea.

Sattler se holbă prin cameră cu o expresie de rușine și regret.

— Ce ne puteți spune despre el? întrebă Riley.

— Eugene era copilul surorii mamei mele, spuse Sattler. Numele ei era Sherry Fisk. Nu am cunoscut-o niciodată de fapt. Toată familia, părinții mei inclusiv, considerau că e o scursură a societății. Oamenii ziceau și că era nebună.

Sattler făcu o pauză preț de o clipă.

— Nimeni nu știa cine era tatăl lui, spuse el. Și nu am apucat cu adevărat să-l cunosc pe Eugene, cel puțin nu copil fiind. Mama lui a fost ucisă când eram mic. Cred că Eugene avea zece ani. Nu am auzit niciodată detaliile, cum s-a întâmplat. Era unul din secretele alea de familie despre care nu vorbește nimeni. Nu l-au prins niciodată pe criminal.

Riley nota.

— Ce s-a întâmplat cu Eugene după ce mama lui a fost ucisă? întrebă ea.

— Cred că a stat într-o casă de adopții, spuse Sattler. A intrat în ceva necazuri și a sfârșit prin a fi internat pentru probleme mentale.

Sattler se opri din nou.

— L-au externat la optsprezece ani. Eu aveam vreo douăzeci și ceva de ani, căsătorit, un început destul de promițător în viață. Cum am zis, nu l-am cunoscut de fapt când eram copii. Dar acum se purta dintr-o dată ca și cum am fi fost mereu apropiați. Și era...

Sattler clătină din cap.

— Ei bine, era ciudat, asta-i tot. Abia putea să vorbească. Era atât de grav încât uneori scria bilețele în loc să zică ceva. Și era solicitant. Îmi cerea

mereu bani, venea după mâncare. Nu era numai stânjenitor. Era și înspăimântător. Aproape că stătea la pândă. Aveam așa un sentiment când era prin preajmă...

Vocea i se stinse din nou.

— În fine, spuse el, atunci i-am dat duba. Și i-am spus să nu se mai întoarcă niciodată.

Riley făcu o pauză reflectând la ceea ce tocmai aflase. Poate că era cineva în Hoxeyville care ar putea să le spună mai multe despre Eugene Fisk.

— Părinții dumneavoastră trăiesc? îl întrebă ea pe Sattler.

— Nu, sunt ultimul din familie. În afară de Eugene.

— Unde a fost internat Eugene?

— La Centrul de psihiatrie Hoxeyville, chiar aici în oraș.

Riley se gândi că aceasta avea să fie următoarea lor oprire. Cu siguranță aveau să afle mai multe acolo. Dar poate că mai putea afla un lucru de la Sattler.

— Aveți vreo poză cu vărul dumneavoastră? întrebă ea.

— Niciuna care să prezinte cum arată acum, spuse Sattler. Dar cred că am una veche...

Se ridică de pe scaun și deschise un sertar. Răscoli prin el până ce găsi un instantaneu. I-l înmână lui Riley.

— Asta a fost făcută când eram copii, spuse el. Am păstrat-o pentru că era destul de neobișnuit ca noi doi să ne întâlnim.

În timp ce Bill puse câteva ultime întrebări, Riley examină fotografia. Înfățișa doi băieți tineri. Cel înalt era ușor de recunoscut ca fiind Sattler. Cel mai scund era un copil ciudățel, trăsăturile sale fiind cumva exagerate.

Chiar și așa, Riley nu se putu abține să nu își zică ...

Ce zâmbet dulce are!

Nu-și putea imagina ce transformase acel băiețel zâmbăreț într-un criminal în serie.

Capitolul 32

Carla nu avea nicio idee de cât timp fusese legată cu lanțuri de patul pliant din acel subsol. Ferestrele din partea superioară a pereților de ciment erau acoperite cu carton, astupând orice urmă de lumină naturală. Ori de câte ori lumina din tavan era stinsă, cum era cazul acum, Carla se afla în beznă totală.

Ce știa era că îi era foame, se murdărise și era în dureri crunte. Nu mâncase nimic în tot timpul cât fusese acolo. Uneori omulețul monstruos îi slăbea lanțul pus căluș în gură și îi dădea o gură de apă și asta era tot.

Încetase de mult să mai fie deranjată de propria-i duhoare. Demnitatea nu mai conta pentru ea. Supraviețuirea conta.

Dar deocamdată, scăparea o eludase.

O ciomăgise cu un lanț când o prinsese la început în Albany. Acum că delirul cauzat de contuzie trecuse, Carla era năucită și tulburată de durere și foame. Dormise sau leșinase din când în când, apoi se trezise neavând nicio idee unde era sau ce se întâmplase.

Dar reușea mereu să revină la oribila-i realitate din prezent. Luciditatea era vitală. Exista o scăpare, era sigură de asta. Se zbătu puțin în întuneric, legănându-și corpul încolo și încoace. Făcuse asta tot timpul, oricând el nu era acolo. Înfășurase lanțurile în jurul ei și al patului, dar din câte se părea nu erau cu adevărat legate. Puțin câte puțin, simțise cum se slăbesc.

Bănui că în acest moment atârnau suficient de liber încât să încerce să alunece de sub ele. Cămașa de forță era o cu totul altă problemă, dar avea să se ocupe de asta după.

Începând cu umerii, se undui și se zvârcoli în așa fel încât lanțurile să alunece.

Dar atunci îi auzi pașii. Se îndrepta probabil într-acolo. Acum nu era momentul să se lupte cu lanțurile. Își lăsă moale corpul extenuat.

Auzi ușa deschizându-se în capul scărilor care duceau de la casă în subsol. Apoi fu orbită de lumina suspendată. Închise ochii, prefăcându-se că doarme. Ascultă sunetul pașilor săi coborând pe scări.

Într-o clipă, îi auzi respirația în timp ce se apleca deasupra ei. Putu simți că atingea lanțurile. Așa cum făcea adesea, începu să le șoptească – le șoptea atât de încet încât nu-i putea distinge cuvintele. Era ca și cum ea nu era deloc acolo, iar lanțurile erau singurele forme de viață din subsol.

Ca asistentă medicală, avusese de-a face în trecut cu pacienți psihotici. Acest bărbat era grav bolnav mintal și ea o știa. Se ducea deseori la masa de lucru și întindea alte lanțuri pe care le ținea acolo. Purta conversații lungi cu ele, uneori asigurându-le că totul mergea așa cum își doreau ele.

Când încerca să-i spună ceva ei, era întotdeauna răvășit de o bâlbâială cruntă. Dar putea mereu să vorbească perfect lanțurilor.

Respiră încet și regulat, ca și cum ar fi fost adormită. După o vreme, îi auzi pașii urcând din nou pe scări și prin casă. Auzi ușa de la intrare deschizându-se și închizându-se. Deschise ochii. Era din nou întuneric beznă.

Ascultă cu atenție. Nu mai auzi niciun pas deasupra ei. Asta trebuia să însemne că plecase. Uneori pleca de tot timp de ore în șir și la asta spera acum.

Întregul corp îi țipă de durere când începu să se răsucească și să se zvârcolească din nou. Ca o molie care se chinuie să iasă din cocon, reuși să facă colacul de lanțuri să-i alunece pe abdomen. Numaidecât se eliberă din ele până la mijloc.

Luptându-se cu cămașa de forță, reuși să se ridice. Preț de o clipă fu cuprinsă de amețeală și aproape leșină. Dar își reveni și scutură și dădu din picioare până ce lanțurile îi alunecară până la glezne. Își adună la piept genunchii și își eliberă picioarele.

Stătea pe marginea patului pliant, încă legată în cămașa de forță. Acum era momentul să se ocupe de această problemă. Se gândise cum să iasă din ea

de când se aflase acolo. Fusese inconștientă când o pusese pe ea, dar trebuie să o fi făcut în grabă pentru că nu era foarte strânsă.

Își aminti că văzuse un maestru al evadării la televizor făcând o demonstrație de cum să te eliberezi dintr-o cămașă de forță. În minte, recapitulă cu atenție pașii pe care îi folosise.

Pot s-o fac, se gândi ea. Am s-o fac.

Mai întâi se relaxă și expiră, făcându-și corpul cât mai mic posibil. Cămașa de forță păru mai lejeră. Apoi își roti brațul dinspre exterior spre umărul opus. Din acea poziție nu era greu să-și ridice brațul și să tragă cureaua pe deasupra capului și să o aducă în față. Apropie catarama de pe mânecă de față, apoi o deschise cu dinții. Apoi făcu la fel cu celălalt braț.

Acum mâinile îi erau complet libere. Fu ușor să desfacă restul cataramelor, să se ridice în picioare și să dea jos de pe ea cămașa de forță.

Dar liberă cum era, durerea era mai mare ca oricând și căzu din nou pe patul pliant. Mușchi care nu mai fuseseră folosiți de zile întregi erau acum în agonie, iar părți ale corpului erau amorțite din cauza lipsei circulației sângelui.

Își scutură tot corpul, apoi își adună toată voința și se forță să se ridice din nou. Știa că exista o ușă în subsol care dădea afară. Exista și o scară ce ducea în casă. Bărbatul care o ținea captivă intrase și ieșise pe ambele părți.

Dibuind cu picioarele și cu mâinile, găsi calea spre ușa din spate. Bâjbâi în jur până găsi clanța. Apăsă încuietoarea de pe mâner și îl învârti. Ușa nu se deschise. Pipăi în jur deasupra clanței și își dădu seama că nu o putea deschide fără o cheie.

Preț de câteva momente lungi, Carlei îi veni să renunțe. Ca să iasă din subsol, trebuia să treacă prin casă. În cele din urmă își adună curajul să facă asta. Chiar nu avea altă opțiune.

Pe cât de întunecat era subsolul, avea o oarecare idee de cum să ajungă la scări. Se împletici în toate direcțiile până ce găsi balustrada și treapta de jos.

Pas cu pas, urcă scările cât putu de încet. Când ajunse la ușa din capul scărilor, o găsi descuiată.

Carla deschise ușa și păși în casa criminalului. Zona de zi înghesuită și murdară era cufundată în liniște. Criminalul nu era pesemne acolo.

Fragilitatea Carlei aproape că o prinse atunci din urmă. Nu mai mâncase de zile întregi și amețeala fu cât pe ce să o doboare. Apoi își adună toată hotărârea și înaintă prin sufrageria mică spre ușa de la intrare.

Când deschise ușa, privi lumina slabă de afară. Nu-și putea da seama dacă era dimineața devreme sau seara. O dubă albă era pe alee – aceeași dubă pe care bărbatul o folosise pentru a o captura. Dincolo de ea văzu încă o casă la doar o scurtă distanță mai jos pe strada care trecea pe lângă casă.

Acolo trebuie să mă duc, își spuse ea.

Dar cum se îndrepta în acea direcție, omulețul hidos apăru din partea cealaltă a dubei. Probabil că pierdea vremea pe acolo, și acum ieși de după mașină la timp să o vadă. Ținea într-o mână un mănunchi de lanțuri grele când ochii li se întâlniră. Deschise gura și încercă să țipe dar nimic nu ieși.

Se întoarse în casă și încercă să trântească ușa pentru a-l bloca pe bărbat afară, dar fu prea rapid. Se împinse înăuntru.

Carla făcu apel acum la toate resursele sale. În ciuda durerii sau a amețelii, punea mâna pe orice găsea ca să arunce în el. Răsturnă o măsuță în calea lui. El ocoli masa și veni stăruitor spre ea.

Intră cu spatele în bucătăria micuță și înșfăcă o tigaie grea de pe blat. Îl lovi cu ea tare în laterala capului și el căzu în genunchi.

Se uită la el și îl măsură și își dădu seama șocată că era mai vânjoasă ca el. El era de-a dreptul plăpând.

Carla nu rănise niciodată în viața ei pe nimeni, dar acum instinctul primar se activă. Își simți corpul inundat de furie și se năpusti asupra pretinsului ei

criminal. Îl placă la pământ și fu uimită să descopere că era mai puternică decât el. Ateriză peste el și își ridică pumnii și îl lovi în față, iar și iar.

Criminalul încercă să riposteze , dar nu o putu învinge. În schimb, scânci ca un băiețel.

În cele din urmă, cu fața o baie de sânge, nu se mai mișcă.

Carla privi în jos, uluită. Simțea și că se învârtea camera cu ea și, clătinându-se, își dădu seama cât de slăbită și amețită era.

Sări de pe el, nevoind să-l atingă sau să se afle nicăieri în apropierea lui. Îl scuipă în față, trecu peste el și se îndreptă spre ușa deschisă cu un val de ușurare.

Deodată, Carla nu mai putu respira. Nu înțelese ce se întâmpla până ce îl auzi în spatele ei și ridică mâna și simți o bucată de lanț înfășurată în jurul gâtului. Se zbătu și lovi, dar de data aceasta, era prea puternic.

Și în alte câteva secunde, lumea se cufundă în întuneric total.

*

Eugene o târî de gât pe femeie înapoi până la ușa de la subsol. Era inconștientă și grea și căzu pe trepte. Când coborî în urma ei și privi cu atenție, realiză că era moartă. Îi rupsese gâtul trăgând-o în felul acela.

— O nu, exclamă el.

Lacrimi de mâhnire și panică îi țâșniră din ochi. Nu așa trebuia să se întâmple. Se așteptase să o țină în viață pentru cel puțin încă o săptămână.

Deschise ușa din spate, aprinse lumina în beci și împinse corpul în jos pe scări. Văzu unde zăceau în jurul patului pliant lanțurile cu care o legase pe femeie. Erau furioase pe el. O știa. Le dezamăgise.

Crezu că poate le-ar putea potoli cu un gest familiar – făcând ce făcuse pentru a le ucide pe celelalte femei. Așa că își luă briciul și îi spintecă gâtul neînsuflețit. Dar nu mergea. Nu putea pretinde că făcuse ceea ce reclamaseră lanțurile.

Acum era nevoit să o ducă acolo unde o capturase, să o etaleze în văzul lumii. După aceea trebuia să găsească o nouă victimă, și rapid. Lanțurile aveau să-i facă viața un calvar până atunci.

Capitolul 33

Cazarea la motel fusese oarecum tensionată.

Doriți camere separate? întrebase femeia de la recepție.

Bill chiar se întorsese spre Riley, ca și cum ar fi așteptat răspunsul ei. Ea nu reacționase deloc, așa că îi spuse femeii „Da”.

Era dimineață acum și erau pe drum. Riley se întreba ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi încuviințat din cap în acel moment critic. Oare cum ar fi fost noaptea trecută?

În dimineața aceasta nu discutau acea problemă sau mare lucru despre altceva. Abia își adresaseră un cuvânt în timpul micului dejun de la motel. Nu vorbiseră aproape deloc pe tot drumul până la Centrul de psihiatrie din Hoxeyville unde Eugene își petrecuse o mare parte din viață.

Riley sunase la spital dimineața devreme. Fusese uimită că medicul supraveghetor al lui Eugene părea foarte bucuros să se întâlnească cu ei. Medicii de obicei obiectau la acest gen de interogatoriu din cauza confidențialității doctor-pacient. Dintr-un motiv anume, doctorul Joseph Lombard nu părea îngrijorat de asta și Riley era nerăbdătoare să afle de ce.

Atenție, se gândi ea când clădirea spitalului apăru în zare. Ăsta nu e un moment să te gândești la seara trecută.

Până la urmă, Bill încerca cu disperare să-și pună pe picioare relația cu Maggie, iar Riley avea o mulțime de probleme personale de rezolvat. De asemenea, aveau treabă de făcut și raportul lor solid de altădată era deja instabil.

Totuși, nu se putea abține să nu se gândească la acea sugestie pe care i-o făcuse beată la telefon lui Bill, cea care aproape le distrusese prietenia. Oare îl ofensase cu adevărat, sau îi fusese mai degrabă teamă? Teamă că ceva era aproape sigur să se întâmple între ei mai devreme sau mai târziu? Mai era acea posibilitate valabilă?

Îl privi pieziș pe Bill. Arăta întru totul ca agentul FBI foarte disciplinat care era, cu părul lui negru pieptănat cu grijă. De fapt, făcuse un efort mai mare decât de obicei pentru a arăta profesional. Nu purta mereu costum și cravată. În acel moment, părea concentrat în totalitate pe condus, dar Riley nu se putu abține să nu se întrebe dacă și el își punea aceleași întrebări ca ea. Figura lui puternică nu-i dădea niciun indiciu.

Riley lăsă deoparte astfel de gânduri când Bill parcă în spațiul destinat vizitatorilor. Intrară în spital, se înregistrară și fură escortați direct în biroul doctorului Lombard.

Doctorul, un bărbat înalt pe la vreo șaizeci de ani, se ridică de la birou pentru a-i întâmpina.

— Agenții Paige și Jeffreys, presupun, spuse el. Vă rog, luați loc.

Bill și Riley se așezară pe scaunele din fața biroului doctorului. Preț de o clipă, doctorul rămase în picioare uitându-se la ei cu o expresie neliniștită.

— Mi-ați spus că vreți să vorbiți cu mine despre Eugene Fish, spuse el. A fost în grija noastră acum vreo zece ani.

Doctorul se așeză și continuă:

— Când ați sunat ați menționat că erați în Pennsylvania în căutarea de informații referitoare la un criminal în New York. Ați menționat lanțuri, cămăși de forță, gâturi tăiate. Și ați spus că a mai avut loc o răpire? Groaznic.

Se opri o clipă.

— Am dreptate în a înțelege că domnul Fisk este un suspect? întrebă el.

— Este singurul nostru suspect, spuse Bill.

Doctorul Lombard nu răspunse, dar expresia lui era de o îngrijorare profundă.

Riley spuse:

— Domnule doctor Lombard, după cum v-am precizat, avem nevoie urgentă de informații. Vă apreciem consimțământul de a ne vorbi despre domnul Fisk fără un mandat.

— Da, sunt sigur că e neobișnuit, răspunse Lombard. Dar legea din Pennsylvania e destul de clară în această privință. Îmi este interzis doar să comunic informații medicale care să „ponegrească” caracterul pacientului meu.

Doctorul Lombard o privi îndelungat și cu înțeles pe Riley, apoi pe Bill.

— Voi avea grijă să nu depășesc acea limită, spuse el.

Riley înțelese. Doctorul era dornic să coopereze. Dar acesta nu avea să fie un interogatoriu tipic. Ce rămânea nespus avea să fie probabil la fel de important ca ce era spus. Riley știa că trebuia să fie atentă la indicii nerostite.

Doctorul deschise un dosar.

— Am istoricul lui chiar aici, spuse el, aruncând o privire peste conținut. A fost internat acum șaisprezece ani. Avea unsprezece ani. Era orfan și trăise într-un centru de plasament care tocmai arsese din temelii. A fost... profund traumatizat după.

Doctorul se opri. Riley remarcă faptul că lăsa multe nespuse.

Riley zise:

— Am înțeles că a stat în grija dumneavoastră până la optsprezece ani.

— Exact, spuse Lombard. La început când a sosit aici, nu era aproape deloc comunicativ. Stătea chircit și ignora pe oricine încerca să vorbească cu el. Dar încet-încet, s-a îmbunătățit. A ieșit din carapace.

Doctorul se încruntă, amintindu-și.

— Avea un defect teribil de vorbire, spuse el. Nu a scăpat niciodată de el, nici măcar după ce a început să se facă mai bine. Sunt sigur că l-a avut din

fragedă copilărie. Putea să vorbească cu mine doar puțin. Dar adesea scria ce voia să spună în loc să încerce să vorbească.

Lombard se lăsă pe spate în scaun.

— A făcut un progres încet, dar excelent, spuse el. Sau așa am crezut. A învățat multe cât timp a fost aici. A învățat să grădinărească, să folosească un calculator, a urmat niște cursuri. Era foarte binevoitor, generos, bun. Nu a fost niciodată nicidecum agresiv. Toată lumea îl plăcea – ceilalți pacienți, personalul. Mie îmi plăcea de el.

Scoase o fotografie din dosar și le-o înmână. Adolescentul avea un zâmbet călduros, dar Riley fu de părere că ochii îi erau mai degrabă absenți.

Doctorul continuă, dar o urmă de regret începu să i se strecoare în voce.

— Părea mai mult decât pregătit să iasă în lume. L-am eliberat. Am încercat să ținem pasul cu poziția și activitățile sale. Dar curând a dispărut complet. Mi-am făcut griji în privința asta. Asta se întâmpla acum nouă ani.

Vocea doctorului se stinse. Riley știa că va trebui să-l convingă să-i mai dea câteva informații. Spuse:

— Domnule doctor Lombard, o să vă punem câteva întrebări. Dacă din punct de vedere legal puteți răspunde, vă rugăm să o faceți. Dacă nu puteți, nu trebuie să spuneți nimic. E în regulă pentru dumneavoastră?

— E în regulă, spuse doctorul.

Riley aruncă o privire către Bill. El încuviință din cap. Riley observă că înțelesese această tactică și era gata să participe.

— Domnul doctor Lombard, spuse Riley, când casa de adopții a lui Eugene a ars din temelii, a fost vreodată suspectată incendierea?

Doctorul privi fix înainte și nu spuse nimic.

Bill adăugă:

— A murit cineva în incident?

Din nou, doctorul nu spuse nimic.

Riley întrebă:

— A fost cineva ucis?

Doctorul o privi fără să spună un cuvânt.

În cele din urmă, zise:

— Cred că asta e tot ce vă pot spune.

Bill spuse:

— Poate ne puteți ajuta cu încă un lucru. Casa de adopții a fost reconstruită? Este funcțională acum?

— Este, spuse Lombard. O să vă dau adresa.

Lombard scrise adresa și i-o înmână lui Bill.

Riley se uită din nou la fotografia cu Eugene Fisk.

— Ne-ați putea da o copie a acestei fotografii? întrebă ea.

— O puteți păstra pe aceea. O să imprim alta pentru dosar.

Bill și Riley îi mulțumiră pentru ajutorul său și părăsiră biroul.

— A fost foarte informativ, spuse Bill în timp ce se îndreptau spre mașină. Hai să mergem direct la casa aia de adopții.

Riley spuse:

— În timp ce conduci o să-l sun pe Sam Flores în Quantico. O să-l pun să caute știri despre ce s-a întâmplat la orfelinat.

*

Casa de copii St. Genesius se afla în Bowerbank, Pennsylvania, la aproximativ o jumătate de oră de Hoxeyville. În timp ce Bill conducea, Riley primi de la Sam Flores un articol dintr-un ziar. Ce citi o înfioră până în măduva oaselor.

Acum șaisprezece ani, centrul de plasament arsese din temelii. Fusese suspectată incendierea. Trupul unui băiat de doisprezece ani, Ethan Holbrook, fusese găsite în ruine. Articolul nu menționa cauza morții.

— Bietul copil ar fi putut fi prima victimă a lui Eugene, spuse Riley după ce terminase de citit articolul lui Bill.

— Iisuse, murmură Bill. A început de când era pre-adolescent? Cu ce fel de monstru avem de-a face?

Riley își aminti tăcerea de mormânt a doctorului Lombard când îl întrebase dacă cineva fusese ucis. Se gândi la copilul mic zâmbăreț pe care îl văzuse în poză acasă la Walter Sattler. Cât de repede se transformase acel copil într-un criminal?

Când Bill parcă mașina, Riley observă că centrul de plasament se găsea într-o clădire modernă, curată. Afară, în față, se afla un loc de joacă cu echipament colorat. O mulțime de copii de jucau acolo fericiți.

Două măicuțe îmbrăcate în gri îi supravegheau. Riley și Bill se îndreptară către cea mai apropiată de ei.

— Mă scuzați, Maică, spuse Riley. Ne-ați putea duce la directorul centrului?

— Eu sunt, zise măicuța cu amabilitate. Maica Cecilia Berry. Ce pot face pentru dumneavoastră?

Riley fu surprinsă de cât de tânără părea. Părea puțin probabil ca ea să fi fost la conducerea acestui loc în urmă cu toți acei ani. Riley se întrebă ce ar putea spera să afle de la ea.

Riley și Bill își scoaseră amândoi insignele.

— Suntem agenții Jeffreys și Paige, FBI, spuse Bill. Am vrea să vă punem câteva întrebări.

Maica Cecilia își pierdu zâmbetul. Deveni palidă. Privi în jur, ca și cum s-ar fi asigurat că nu îi vede nimeni.

— Veniți cu mine, vă rog, spuse ea. Chemă o altă măicuță să preia supravegherea locului de joacă.

Riley și Bill intrară cu ea în clădire. Pe drum spre biroul măicuței, Riley observă că locul era organizat ca un cămin studențesc. La capătul unuia din holuri văzu un rând de camere, multe dintre ele cu ușile deschise. Două măicuțe cu priviri blânde verificau copiii, oprindu-se să vorbească cu ei în trecere. Muzică, conversații și râsete puteau fi auzite.

Din ceea ce vedea Riley, Casa de copii St. Genesius era un loc călduros și primitor.

Atunci de ce e femeia asta atât de neliniștită? se întrebă Riley.

Riley și Bill luară loc în biroul Maicii Cecilia. Dar măicuța nu se așeză. Bătu încăperea la pas agitată.

— Nu știu de ce sunteți aici, spuse ea. Nu am avut nicio plângere de când s-a deschis noul centru. Avem avocați care se ocupă de cazurile vechi. Dacă întrebați la Ministerul Afacerilor Interne o să vă spună că trecem de fiecare inspecție cu un scor perfect. O să vă arăt ultimul raport.

Începu să deschidă un sertar din cartotecă.

— Maică Cecilia, nu cred că înțelegeți natura vizitei noastre, spuse Bill.

Riley adăugă:

— Suntem aici pentru a vă întreba despre un copil care a fost aici acum șaisprezece ani. Eugene Fisk. Încercăm să-l găsim. E subiectul unei anchete de crimă.

— A, spuse măicuța surprinsă. Se așeză în spatele biroului său.

— Iertați-mi greșeala, vă rog, spuse ea. Încercăm să ne uităm trecutul. Sunt sigură că înțelegeți.

Adevărul era că Riley nu înțelegea și era sigură că nici Bill nu înțelegea.

— Ce ne puteți spune despre Eugene Fisk? întrebă Riley.

Maica Cecilia păru circumspectă.

— Ce știți până acum? întrebă ea.

Bill spuse:

— Știm că a fost transferat la un spital de psihiatrie după ce vechiul centru a ars. Un băiat a murit în acel incendiu – Ethan Holbrook. Suntem aici pentru a afla mai multe despre ce s-a întâmplat atunci.

— A fost înainte de vremea mea, desigur, spuse Maica Cecilia ridicându-se de la birou și îndreptându-se din nou spre cartotecă. Dar cunosc bine povestea lui Eugene.

Deschise un sertar, scoase un dosar și se așeză din nou.

— A fost o poveste groaznică, spuse ea, deschizând dosarul și uitându-se cu atenție peste conținut. Majoritatea măicuțelor au crezut că Eugene a provocat focul. Au crezut chiar și că l-ar fi omorât pe Ethan. Nimic nu a fost dovedit.

— De ce l-ar fi omorât pe celălalt copil? întrebă Riley.

Făcând referire la vechiul dosar, Maica Cecilia explică:

— Se pare că Ethan Holbrook era un bătăuș oribil. Era deosebit de urâcios cu Eugene. Eugene era mic, firav și ciudat. Și avea un defect de vorbire teribil. Ethan îl tortura și îl batjocorea din cauza asta.

— De ce nu au pus măicuțele capăt agresiunilor? întrebă Riley.

Maica Cecilia tăcu.

— Am impresia că e ceva ce nu vreți să ne spuneți, zise Riley.

Încet și ezitant, măicuța spuse:

— De fapt, sunt chiar foarte multe pe care nu aș vrea să vi le spun. Nu e tocmai un secret. Nu e deloc un secret. Puteți găsi rapoarte judecătorești despre și știri vechi. E doar atât de înfiorător să aduci vorba despre trecut. Și nu mi-ar plăcea ca totul să ajungă din nou la știri. Cu ajutorul Domnului, am încercat să uităm totul. Acum nu facem decât treabă bună aici. Chiar facem.

— Suntem siguri că e adevărat, spuse Riley. Dar ne-ar ajuta dacă ne-ați povesti.

Maica Cecilia nu spuse nimic preț de o clipă. Apoi continuă:

— După incendiu, când casa abia începea să fie reconstruită, adevărul a început să iasă la iveală. Director pe vremea aceea era Maica Veronica Orlando. Condusese locul timp de mai bine de zece ani. Ea și celelalte măicuțe erau nemiloase. Îi încurajau pe copii să fie agresivi unii cu alții. Și ea și măicuțele îi pedepseau groaznic pe copii pentru cele mai mărunte lucruri – cum ar fi să strănute sau să facă pipi în pat.

Riley fu uimită de expresia de tristețe de pe chipul măicuței. Putea observa că Maica Cecilia făcea tot ce-i stătea în putință pentru a mântui casa de trecutul său teribil. Chiar și așa, biata femeie nu putea să nu fie bântuită de un trecut pentru care nu avea nicio responsabilitate.

— Maică Cecilia, întrebă Riley pe un ton blând. A implicat vreuna din aceste pedepse lanțuri?

— Dacă întrebați dacă copiii înșăși au fost legați cu lanțuri, nu, spuse ea. Dar Maica Veronica și măicuțele ei îi încuiau uneori punând lanțuri la uși.

Maica Cecilia înclină capul iscoditoare.

— Dar e interesant că mă întrebați de lanțuri, spuse ea, verificând din nou dosarul. Eugene a venit aici când avea zece ani. Fusese găsit cu o cătușă în jurul unei glezne, legat cu un lanț de o bară în casa lui. Era înfometat și nu putea să vorbească de loc.

— Unde era mama lui? întrebă Bill.

— Fusese ucisă. Corpul a fost găsit chiar în casă, chiar în fața copilului de unde ar fi putut să vadă totul. Criminalul nu a fost prins niciodată.

— Cum a fost omorâtă? întrebă Riley.

— I s-a tăiat gâtul, spuse Maica Cecilia. Briciul cu care a fost ucisă se afla și el la fața locului, aruncat pe podea lângă ea. Dar nu au găsit nicio amprentă pe el.

Atunci măicuța privi pe fereastră, în continuare cu acea expresie tulburată.

— Ziarele nu au spus-o, zise ea, dar așa a murit și Ethan Holbrook.

Capitolul 34

Riley fu trezită de Lucy dând buzna pe ușa dintre camerele lor de hotel adiacente.

— Dă drumul la televizor! strigă Lucy.

Riley sări în poziție șezută.

— Ce? întrebă ea. Văzu că era dimineață. Ea și Bill se întorseseră în Albany noaptea trecută. În celălalt pat, April mârâi adormită:

— Ce se întâmplă?

— Îl aprind eu, spuse Lucy. Găsi telecomanda și porni ea însăși televizorul. Primele cuvinte pe care le auzi Riley fură cele ale unui prezentator de știri.

— Trebuie să ne avertizăm telespectatorii că anumite imagini pe care urmează să le vedeți sunt explicite.

Riley văzu imediat la ce se referea de fapt prezentatorul. Prima imagine era cea a unui corp legat cu lanțuri atârnând de creanga unui copac. Din fericire, corpul era cu spatele la cameră.

Prezentatorul continuă:

— O femeie a fost ucisă cu brutalitate noaptea trecută, trupul său fiind lăsat în Curtis Park din Albany. Aceasta pare să fie cea mai recentă dintr-o serie de crime în lanț care a terorizat zona din jurul râului Hudson în ultimii cinci ani. Identitatea victimei rămâne ascunsă în așteptarea notificării familiei sale ...

— Nu, mormăi Riley. Nu se poate. Nu încă.

Creanga de copac atârna deasupra unui drum și părea să fie același parc în care fusese răpită Carla Liston. Corpul agățat era cu siguranță al Carlei Liston. Dar era prea devreme. Nu o răpise decât în urmă cu câteva zile.

În timp ce prezentatorul continuă, camera se mișcă pentru a arăta o adunătură mică de gură-cască care se îngrămădise în afara zonei delimitată de polițiști. Întreaga situație era coșmarul unui anchetator.

Acum reporterul de la fața locului vorbea cu bărbatul care descoperise corpul cu câteva ore mai devreme.

— Conduceam pur și simplu prin parc în drum spre muncă, spuse bărbatul. Când l-am văzut, aproape că mi-am distrus mașina. Atunci am crezut că poate e vreun manechin agățat de niște derbedei bolnavi. Dar când te uiți îți dai seama...

În acel moment se auzi o bătaie puternică în ușa camerei de hotel. În timp ce Riley se holba la televizor, Lucy se duse la ușă și îi deschise lui Bill. El spuse:

— Tocmai m-a sunat Harvey Dewhurst, directorul filialei din Albany. Își iese din minți. Tipul ăla pe care îl vezi pe ecran acolo a sunat la televiziune înainte să sune la poliție.

Riley își scutură capul istovită.

— Ei bine, nu putem spune că nu are parte de momentul lui de glorie, spuse ea.

Bill continuă:

— Imediat ce poliția a aflat, au știut că e cazul nostru și au sunat filiala. Dar până au ajuns acolo Dewhurst și oamenii lui, televiziunea era deja peste tot la locul faptei. Și spectatorii au început să apară și ei.

— Trebuie să mergem acolo, spuse Lucy.

Riley se dăduse deja jos din pat, scotocind după haine. Își cără lucrurile în baie și se îmbrăcă în grabă. Nu aveau timp de mic dejun, știa. Poate putea să ia în fugă niște cafea când treceau prin sala de mic dejun a motelului.

Când ieși, Bill și Lucy așteptau la ușă.

— Trebuie să plecăm, April, îi spuse Riley fiicei sale. Toți trei. Stai cuminte aici.

— E datoria ta, spuse April. Du-te. Mă descurc.

*

Pe drum spre Curtis Park, Riley încă mai încerca să înțeleagă ce se întâmplase.

— Nu înțeleg ce se petrece, spuse ea. Își încalcă propriul mod de operare. Trebuia să-și țină victima captivă mai mult timp. Săptămâni întregi. De ce a omorât-o așa de repede?

Un val de descurajare o copleși.

— Am crezut că avem mai mult timp să o găsim pe Carla Liston, adăugă ea tristă.

— Am făcut tot ce am putut, spuse Lucy de pe bancheta din spate.

Dar Bill nu spuse nimic în timp ce conducea. Riley știa că se simțea exact la fel ca ea. După toți anii lor de muncă, nu se obișnuiseră niciodată cu pierderea unei victime. Era cu atât mai dificil atunci când simțeau că erau gata să pună mâna pe criminal.

Când ajunseră la parc, Riley văzu că dubele echipelor de televiziune erau amestecate cu mașinile poliției. Mulțimea din afara zonei delimitate se extinsese și oamenii făceau poze cu telefoanele mobile. Ea și Lucy îl urmară pe Bill în timp ce-și făcea loc printre oameni până la banda de delimitare. Își arătară insignele celor doi polițiști care făceau tot posibilul să mențină zona sub control.

Apoi toți trei merseră pe stradă până acolo unde corpul încă atârna în văzul lumii. Acum Riley putea să vadă că victima era îmbrăcată într-o cămașă de forță, exact la fel ca și victimele precedente. Și la fel ca Rosemary Pickends în Reedsport, fusese ridicată cu o frânghie care trecea printr-un scripete.

Riley se opri și privi fix, cutremurată de îndrăzneala cruntă a etalării. Eugene Fisk se oprise probabil cu duba aici înainte de răsărit, se cățărase pe craca ieșită în afară, fixase scripetele, apoi coborâse înapoi și ridică trupul Carlei Liston.

Și toate astea fără să fie văzut, se gândi Riley. Fusese mai mult decât îndrăzneț, dar fusese și norocos.

Acesta nu era vreun depozit abandonat la marginea unei căi ferate, ci un drum frecventat care trecea printr-un parc din oraș. Cu orice alt criminal în serie, Riley ar fi presupus că devenea mai nerușinat, sfidând autoritățile. Dar știa că Eugene Fisk era un alt gen de creatură. Acesta era mai degrabă un gest de disperare pură. Din nou se întrebă ce se întâmpla cu ucigașul maniac.

Agentul special Harvey Dewhurst veni iute spre ei. Era supraponderal și de vârstă mijlocie, iar în prezent era agitat, roșu la față și transpirat. Era și furios ca naiba.

— Urăsc când se întâmplă căcaturi de genul ăsta, spuse Dewhurst. Voi sunteți experții din Quantico. Să-mi spuneți voi ce putem face pentru a diminua pagubele.

— În primul rând, ați face bine să o dați jos, spuse Bill.

Riley fu de acord. Îi ceruse comisarului Alford să lase atârnat corpul lui Rosemary Pickends până ce putea ajunge la locul faptei, dar acum era o altă poveste. Poliția din Reedsport controlase mai bine locul crimei. Aici, prea multe poze fuseseră deja făcute cadavrului. Și ea și restul echipei FBI prezente examinaseră deja totul.

Dewhurst se întoarse spre polițistul local responsabil.

— Spune-le oamenilor tăi s-o dea jos, spuse el. Și spune-i medicului legist să se apuce imediat de treabă. Se uită în jur și adăugă: Și degajează spectatorii ăștia de aici. Mută banda de delimitare până unde nu se mai pot face poze și fă-i loc medicului legist să intre cu furgoneta.

Polițistul se grăbi să îndeplinească ordinele lui Dewhurst.

— Mai departe? întrebă Dewhurst.

Riley se gândi o clipă.

— Am putea măcar să profităm de prezența presei, spuse ea. Spuneți televiziunii locale să prevină publicul că suntem în căutarea unei dube de livrări albe, marca Ford. Bara din spate bușită, fără alte semnalmente, plăcuță de înmatriculare de Pennsylvania. Agentul Vargas vă poate da o poză pe care a făcut-o mașinii. Asigurați-vă că publicul o vede.

Apoi Riley scoase din geantă poza cu Eugene pe care i-o dăduse psihiatrul.

— Această fotografie îl arată pe suspect adolescent, explică Riley. Acum are douăzeci și șapte de ani. Duceți poza aceasta înapoi la filială și treceți-o prin programul de progresie a vârstei. Ar trebui să putem obține o imagine bună a cum ar arăta acum. Apoi asigurați-vă că ajunge la televizor și pe internet.

Se mai gândi o clipă apoi spuse:

— Nu menționați că infractorul e bâlbâit. Asta ne va ajuta să filtrăm apelurile.

În acel moment medicul legist îl strigă pe Dewhurst:

— Ați face bine să veniți să vă uitați la ceva. Era ghemuit peste corpul care fusese coborât cu grijă pe jos.

Riley, Bill și Lucy îl urmară pe Dewhurst să vadă ce indica medicul legist. Ochii femeii erau larg deschiși și încă purta pe chip o expresie de groază. Medicul legist arătă spre gât.

— Gâtul a fost tăiat, spuse el, și din ce am înțeles așa și-a sfârșit celelalte victime. Dar uitați-vă aici. Nu a sângerat prea mult.

Se întoarse și se uită la ei.

— Nu asta a fost cauza morții. De data aceasta, i-a rupt mai întâi gâtul.

Bill o privi pe Riley surprins.

— Încă o schimbare în modul de operare, îi spuse. Ce se întâmplă cu tipul ăsta?

— Nu știu de ce se schimbă așa de rapid, spuse Riley. Nu pare genul care să se schimbe deloc. Dar știu cu cine ar trebui să vorbim despre asta.

Capitolul 35

Riley se afla din nou în Penitenciarul Sing Sing. Spera să se dovedească a fi o idee bună. Bill era cu ea, deși o însoțise fără tragere de inimă, insistând că era o deviere de la ancheta lor. Dar în adâncul sufletului, Riley simți că Shane Hatcher ar mai avea perspective valoroase de împărtășit.

— Sper din tot sufletul să ai dreptate, mormăi Bill în timp ce paznicul îi conducea în camera de vizite – aceeași cameră cu pereții de culoare crem în care Riley îl întâlnise pe Shane Hatcher cu două zile în urmă.

Imediat ce se așezară la masă, Hatcher fu escortat în cameră de doi paznici. Se așeză în fața lor și pentru un timp îndelungat îl fixă cu privirea pe deasupra ochelarilor de citit pe Bill. Apoi se întoarse spre Riley.

— Văd că ai venit cu un prieten, îi spuse el.

— El e agentul special Bill Jeffreys, din Quantico, spuse Riley. A venit în Albany să se alăture anchetei.

Hatcher stătea acolo cu acel acum-cunoscut zâmbet impenetrabil pe fața-i călită. Din nou, îl privi pe Bill așa cum o privise pe Riley data trecută – măsurându-l, descifrând ce îl mișca.

Riley știa că în ciuda faptului că – sau poate datorită faptului că fusese închis de multă vreme, Hatcher era un observator abil al naturii umane. Se întreba ce fel de observații făcea chiar acum despre Bill.

— Nu trebuie să-mi spui de ce ești aici, spuse Hatcher. Am văzut totul la televizor. Un adevărat spectacol. M-am gândit că o să te întorci.

Își scutură capul dezaprobator.

— Toți vulturii ăia de acolo – reporteri, gură-cască, directori de televiziuni disperați după ratinguri. Nu te face să înnebunești? O treabă bună despre locul ăsta e că nu ai de-a face cu genul ăsta de barbarie. Sigur, avem propriile noastre diferite tipuri de barbarie, dar sincer, le prefer. Așa cum spun tuturor aici, libertatea e supraestimată. Mă cred? Niciodată.

Riley îl auzi pe Bill pufnind ironic. I se păru și ei ciudat să audă genul acesta de morală de la un criminal multiplu. Dar își reaminti că Shane Hatcher nu era un monstru obișnuit. Se gândi că și dacă ar fi vorbit cu el zi de zi, ani la rând, ar fi capabil întotdeauna să o surprindă – și probabil și să o sperie.

— Ai avut dreptate cu toate, spuse Riley. Criminalul a fost torturat copil fiind. Mama lui l-a legat cu lanțuri, a fost agresat într-un orfelinat – agresat de alți copii dar și de măicuțele care trebuiau să aibă grijă de el.

— Ce altceva ai mai aflat? întrebă Hatcher.

— Ucide de când e copil, spuse Riley. I-a tăiat gâtul propriei mame când avea zece ani. Un an mai târziu, a tăiat gâtul unui alt copil și a dat foc orfelinatului. A fost internat timp de ani de zile, dar i-a convins pe toți că era bine, inclusiv pe doctorul său. De aceea e liber acum.

Hatcher inclină capul cu înțeles.

— Ceva e diferit acum, nu-i așa? spuse el. Și-a schimbat modus operandi. D-asta vrei să vorbești cu mine.

Riley văzu că Bill se aplecă înainte și era foarte atent acum. Partenerul ei putea fi zeflemitor, dar nu avea niciodată o problemă în aprecierea oricăror surse de informații care se dovedeau a fi valoroase.

— Tipul ăsta se mișcă mai repede acum, spuse Bill. Nu-și mai ține victimele în viață la fel de mult.

Riley adăugă:

— Și nu și-a ucis ultima victimă la fel ca pe celelalte. I-a tăiat totuși gâtul, dar abia după ce era deja moartă.

— Care a fost cauza morții? întrebă Hatcher.

— I-a rupt gâtul, spuse Bill.

Hatcher miji ochii interesat.

— Pot să vă spun sigur că nu a intenționat să facă asta. A fost un accident. Tăierea gâtului face parte din ritualul lui, nu o poate schimba, nu deliberat. Așa că a făcut-o după, dar nu i-a convenit. Pierde controlul. O să se miște și mai repede acum, în încercarea de a-și recăpăta echilibrul. Dar nu mai poate. Nimic nu va mai funcționa pentru el. Nimic nu va merge bine. O să facă greșeli.

Hatcher făcu o pauză și se gândi o clipă.

— Nu subestima puterea psihozei sale. Ce face el nu e pentru a încerca să obțină vreun avantaj, cum ar fi bani sau statut. Nu e despre răzbunare. Și în mod cert nu o face pentru adrenalină. Tipul ăsta e motivat în totalitate de ceva ce nu înțelege. S-ar putea nici măcar să nu vrea să facă ce face.

Riley își dădu seama că gândise cam același lucru de la început.

— E plin de remușcări, spuse ea.

— Exact. Se simte vinovat ca dracu'. Și singura modalitate la care se poate gândi ca să se dezlege de această vină este ...

Hatcher făcu un gest spre Riley să-i termine gândul.

— Să tot ucidă, spuse ea. Să potolească demonii care îl domină.

Hatcher încuviință din cap și zâmbi.

— Fată deșteaptă. Nu are sens, dar așa e el. Disperarea lui crește și asta s-ar putea să-ți dea un avantaj. Nu va dispărea pur și simplu, să se ascundă. Nu pentru multă vreme.

Hatcher bătu darabana și adăugă cu un rânjet subtil:

— Dacă îl puteți prinde înainte să ucidă pe altcineva, ei bine, asta ține de voi. Mă bucur că e treaba voastră și nu a mea. Ăsta e încă un lucru care nu face parte din viața de aici la răcoare.

Deodată, Hatcher strigă:

— Paznic, cred că am terminat aici.

Riley fu surprinsă. Se așteptase să-i mai poată pune câteva întrebări. Hatcher avea în mod evident alte idei, iar ea știa mai bine decât să se certe cu el în privința asta. În plus, le spusese multe într-un timp foarte scurt.

Hatcher se aplecă peste masă spre Bill și Riley.

— Încă ceva, spuse el încet. Simt toate conflictele care au loc între voi doi. Treceți peste. Nu zic că sunteți buni unul pentru celălalt. Sunteți probabil nepotriviți ca naiba unul pentru celălalt. Dar faceți treabă bună când sunteți împreună. Asta contează mai mult pe termen lung decât toate celelalte lucruri.

Îl privi îndeaproape pe Bill, apoi arătă spre verigheta de pe deget și spuse:

— Și uită de încercarea de a repara lucrurile cu nevastă-ta. Nu se poate face. Nu va înțelege niciodată genul de viață pe care l-ai ales. Sau care te-a ales pe tine.

Riley observă cum Bill căscă gura șocat.

Apoi Hatcher se întoarse spre ea și spuse:

— Și tu. Nu te mai împotrivi.

Riley era pe punctul de a întreba „Cui să se împotrivească?”

Dar nu, trebuia să tragă linie la acceptarea sfaturilor personale de la un criminal cu sânge rece. Asta nu putea fi sănătos.

Nici măcar dacă are dreptate, se gândi ea. Și probabil că are.

— A, și încă ceva, spuse Hatcher. Voi doi sunteți exact la fel ca toți polițiștii și anchetatorii pe care i-am cunoscut. Vă păcăliți singuri crezându-vă nemuritori, chiar dacă știți mai bine de atât. Nu vă lăsați purtați de val cu tipul ăsta.

Vocea lui Hatcher deveni mai serioasă.

— E rănit acolo unde doare cel mai tare – în suflet. Nu e nimic mai periculos ca un animal rănit. Aveți grijă. Nu deveniți neglijenți ca el.

Hatcher se ridică de pe scaun și rânji din nou.

— E pasibil să omoare pe unul dintre voi înainte să termine.

Capitolul 36

A doua zi de dimineață, cuvintele lui Hatcher zornăiau în continuare în mintea lui Riley.

E pasibil să omoare pe unul dintre voi înainte să termine.

Înainte de asta, nu îl considerase pe criminalul în lanț o amenințare directă pentru ea sau ceilalți agenți. Victimele pe care le căuta, le răpea și le ucidea erau de un anumit tip. Dar știa mai bine decât să ignore avertizarea lui Hatcher. Omul avea o viziune stranie, aparent născută din ani de studiere a comportamentului uman din perspectiva lui specială într-o închisoare de securitate maximă.

Chiar și aici, în filiala FBI din Albany ultra-securizată, luând în considerare acele cuvinte crea un sentiment irațional dar palpabil de pericol. Părea aproape ca și cum Eugene Fisk se afla printre ei chiar aici și acum, nevăzut dar calm și pregătit să înșface de la birou pe unul din agenți. Nu avea sens, dar asta era.

Riley mergea prin zona deschisă unde agenți așezați la birouri preluau apeluri telefonice, colectând piste și indicii. Aerul era umplut de discuții telefonice. Riley mergea din birou în birou, întrebându-i pe toți de progresul făcut – sau de lipsa acestuia.

— Despre ce era vorba? întrebă ea.

Agentul își clătină capul epuizat.

— O tânără adolescentă din Searcy era sigură că unchiul ei Joe e tipul nostru, spuse el. Se potrivea descrierii. Dar prea multe detalii nu se potriveau. Am întrebat de bâlbâială și vorbește foarte bine. Dacă ce mi-a spus e adevărat totuși, unchiul Joe e în mod cert un pervers care ar trebui să fie după gratii. Am recomandat-o la Asistența socială.

— Dă-i bătaie, spuse ea, bătându-l ușor pe umăr. O să găsim ceva curând.

Privi prin încăpere toate figurile concentrate și dedicate, dându-și toată silința să-l găsească pe Eugene Fisk. După cum era de așteptat, sute de oameni sunaseră numărul de urgență, mulți dintre ei suspicioși pe vreun vecin sau o rudă.

Cum nu i se menționase nimic presei despre bâlbâială, o cale rapidă să afle dacă pista e falsă era să-i întrebe despre asta pe cei care sunau. Interlocutorii spuneau adesea ceva de genul „Ei bine, nu, nu se bâlbâie, dar e dubios rău.”

Și desigur, oameni nenumărați zăriseră dube albe marca Ford de-a lungul văii râului Hudson. Acele piste erau mai dificil de sortat, dar agenții făceau tot ce le stătea în putință să filtreze informația. Și Lucy lucra acolo în încăpere, ajutând agenții filialei să sorteze pistele plauzibile din mulțimea de pălăvrăgeli inutile. Îi transferau orice ponturi credibile lui Bill care fusese desemnat agentul principal pe acest caz.

Hotărând că era timpul să vadă cum se descurcă, Riley se îndreptă spre biroul temporar care i se oferise lui Bill. Când deschise ușa și privi înăuntru, Bill îi făcu semn să intre.

— Ceva noutăți? întrebă Riley intrând și luând loc.

— Absolut nimic, mârâi Bill. Am primit cinci mărturisiri până acum – indivizi care s-au predat în diferite orașe. Nimic altceva decât cerșetori de atenție de duzină.

Riley oftă descurajată. Când era în cea mai bună formă, putea să intre în mintea unui criminal în serie adevărat. Dar mintea unui psihopat aspirant rămânea pentru ea un mister de nepenetrat. La ce naiba puteau să se gândească indivizii ăștia?

Chiar atunci, Lucy își vârî capul pe ușă. Determinarea i se citea pe chip.

— Avem ceva, spuse ea intrând în birou. Mă tem că e oarecum o situație de genul vești bune, vești proaste.

Le înmână lui Riley și Bill copii ale unui document tipărit.

— Acestea sunt transcrierile a trei apeluri înregistrate, explică Lucy. Toate sunt de la oameni din Talmadge, un oraș undeva la jumătate între aici și Reedsport. Fiecare din acești oameni a sunat în legătură cu un tip care își zice Eugene Ossinger. Se potrivește perfect cu descrierea, chiar și până la bâlbâială.

Riley răsfoi transcrierile.

— Conduce, văd, o dubă albă marca Ford, spuse ea.

— Exact, spuse Lucy. Nu i-a trecut prin minte niciunuia din interlocutori să noteze numărul de înmatriculare înainte să fie difuzate anunțurile noastre. Duba nu e acolo acum. Dar doi dintre ei și-au amintit că avea plăcuțe de Pennsylvania.

— Pare în mod cert să fie el, spuse Bill. Care sunt veștile proaste?

Lucy se așeză lângă biroul lui.

— Am primit și un apel direct de la poliția din Talmadge, spuse ea. Unul din acești oameni i-a sunat mai întâi pe ei. Polițiștii locali au fost deja la fața locului, la fel și o echipă SWAT. Eugene Ossinger nu mai e acolo. Nimeni nu știe unde s-a dus.

Riley refuză să se descurajeze.

— E un început, spuse ea. Haideți să mergem acolo imediat.

*

În jur de o jumătate de oră mai târziu, Bill, Lucy și Riley ajunseră în Talmadge, un orășel pe malul vestic al Hudson-ului. Când Bill opri mașina la adresa care le fusese furnizată, locul era deja delimitat și înconjurat de polițiști locali și membri ai unei echipe SWAT. Câțiva vecini se adunaseră în apropiere. Toată lumea părea doar să aștepte agenții FBI pe care îi știau pe drum.

Cei trei agenți coborâră din mașină și se îndreptară cu pași mari spre casă. Bill se prezentă pe el și pe însoțitoarele lui polițistului responsabil.

— Trebuie să fi știut că a fost identificat, le spuse un polițist. A plecat înainte să putem ajunge noi.

— Haideți să aruncăm o privire proprietății, spuse Riley. Intrară pe ușa principală într-o sufragerie foarte mică. Restul casei includea un singur dormitor, o baie rudimentară și o mini bucătărie. Mobila veche și uzată părea să fi fost folosită de mulți chiriași.

În timp ce Riley și Lucy scotoceau, Bill dădu din cap și spuse:

— Mă duc să mă uit în beci.

Riley observă câteva semne ale unei lupte recente, inclusiv o veioză spartă. Altfel, totul în casă era destul de ordonat și curat. Locul i se păru lui Riley a fi o alegere rezonabilă pentru cineva cu un venit infim. Bănui că Eugene își încropea traiul făcând tot felul de slujbe ciudate. Șifonierul din dormitor conținea câteva haine jerpelite. Riley presupuse că luase cu el orice putuse, deși nu deținea probabil mare lucru.

O auzi pe Lucy strigând din bucătărie:

— Nu e decât puțină mâncare în frigider. Nimic neobișnuit.

Riley ieși din dormitor exact la timp ca să îl vadă pe Bill întorcându-se din beci.

— E fără îndoială casa lui, spuse Bill. Veniți să vedeți.

Riley și Lucy îl urmară pe Bill pe o scară mică cu trepte de lemn care cobora pe o podea goală de ciment.

Un pat pliant murdar de sânge se afla în mijlocul spațiului mic ca o celulă. Nu încăpea îndoială. Acolo își ținuse și torturase victimele, probabil înlănțuite și legate în cămăși de forță de-a lungul captivității.

O liniște ciudată se așternu peste Riley. Se afla în sfârșit aici, chiar în inima lumii criminalului. Se afla exact unde avea nevoie să fie.

— Lasă-mă un minut singură, îi spuse lui Bill.

Bill încuviință din cap. Desigur, înțelese perfect ce voia să spună. Și Lucy înțelese până acum. Amândoi urcară înapoi la etaj și închiseră ușa după ei.

Riley examină scena. O singură lumină suspendată era deja aprinsă, probabil de poliția locală. Văzu că ferestrele erau bine acoperite, în așa fel încât dacă acea lumină era stinsă, camera ar fi în beznă totală.

Numai Dumnezeu știa câte ore de întuneric total înduraseră cele trei femei în ghearele lui Eugene Fisk. Dar momentan, ce simțiseră femeile conta prea puțin pentru Riley. Asta era șansa ei să afle ceva despre ce simțea și gândea Eugene însuși, cum funcționa mintea lui bolnavă.

Riley se trezi uitându-se la un avizier pus deasupra unei mese uzate de lemn lipită de un perete. Părea să fie un fel de altar. Aranjate cu grijă pe blatul mesei erau diverse obiecte care aparținuseră fără îndoială femeilor aduse aici – pantofi, o insignă, un ecuson, niște nasturi. Fixate pe avizier erau tot felul de suveniruri – necrologuri, știri din presă, poze pe care le făcuse el însuși mormintelor.

Riley inspiră adânc, căutând gândurile demonului care bântuise acest loc mohorât. O viziune începu să se contureze în ea.

Ăsta e mai mult decât un altar, se gândi ea. E un altar sacru.

Cât timp le ținuse captive, femeile tremuraseră, se tânguiseră, pierduseră de înfometare sânge, masă corporală și osoasă. Se aflaseră sub controlul lui precar, nefiresc. Dar părăsind lumea, deveniseră spirite răzbunătoare precum Furiile din legenda greacă.

Indiferent ce obiecte lăsase pentru a le potoli, indiferent câte lacrimi de regret vărsase peste această masă, toate erau în zadar. Niciodată nu avea să se poată revanșa pentru suferința pe care le-o cauzase.

În partea opusă a camerei, Riley văzu o altă masă. O menghină de oțel ruginită era fixată în lateral, rămășiță a unor vremuri de demult când fusese folosită ca banc de lucru. Un panou cu știfturi de pe peretele din spatele mesei fusese cândva plin de scule, dar acum era gol.

Riley simți că și această masă avea o poveste. Se apropie de ea și îi privi cu atenție suprafața, studiind urme ciudate de zgârieturi pe blatul uzat. Ce erau urmele acelea? Ce silabiseau sau ce însemnau?

O imagine cu lanțuri îi umplu mintea. Acestea erau semnele lăsate de lanțuri. Păstrase aici grămezi, uneori încolăcite îngrijit și alteori întinse pe toată lungimea mesei. Întotdeauna le manipulase cu cea mai înaltă reverență.

Căci lanțurile, și ele, erau un fel de deități. Lanțurile îl stăpâniseră din copilărie, când mama lui îl legase în lanț în propria casă, și din nou la casa de copii unde măicuțele îi încuiaseră ușa de la cameră cu lanțuri.

Nu se putu abține să nu adune din ce în ce mai multe de-a lungul vieții sale. Și aici, chiar aici era locul unde îl strigaseră, poruncindu-i, dându-i instrucțiuni. Dar asemeni spiritelor femeilor, erau veșnic nesatisfăcute, indiferent cu cât devotament le slujea.

Riley își mută privirea de la o masă la alta. Amândouă erau altare și erau călăuzele gemene care îi ghidau viața – una o axă de vină, rușine și căință, și cealaltă o axă de inutilitate zadarnică, batjocorind mereu copilul neajutorat care încă mai era în realitate.

Dar spre deosebire de masa cu fotografiile și suvenirurile, masa care adăpostise lanțurile era acum goală. Ce însemna asta?

Riley inspiră și expiră adânc, dându-și voie să empatizeze cu ceea ce îndura Eugene chiar acum.

Luase lanțurile cu el, desigur. Nu le putea lăsa aici. Fără ele, nu ar avea niciun scop în viață. Oricât de mult ar fi detestat ce îl puneau să facă, îi asigurau singura însemnătate de care se putea agăța.

Simți și cât de dezrădăcinat și pierdut trebuia să se simtă, exilat de altarele sale sfinte. Era singur și mai disperat ca oricând, iar lanțurile erau fără îndoială furioase pe el. Era probabil agitat în momentul de față, chinuindu-se să-și revină pe poziții.

Chiar atunci, realiză dintr-o dată ceva. Se năpusti pe scări și deschise ușa. Bill și Lucy o așteptau sus să-și termine veghea intimă.

— Știu unde îl putem găsi, spuse Riley.

Capitolul 37

Cimitirul era tăcut și întunecat. Aici, departe de aleea care traversa proprietatea, singura lumină venea de la luna strălucitoare de pe cer.

Dar lumina lunii va fi de ajuns, se gândi Riley. Era foarte încrezătoare.

Supraveghea din spatele unui înger de marmură cu aripile întinse. Sculptura se afla pe coasta unui deal deasupra unui grup de morminte aflat la poalele lui. Unul din acele morminte era proaspăt. Carla Liston fusese înmormântată acolo în dimineața aceea.

În lumina lunii, Riley putea vedea cu ușurință aleea și grămada de pietre funerare de mai jos. Când ea și Bill ajunseseră acolo cu puțin timp înainte, observase un grup de morminte spre dreapta care erau împrejmuite de un gard de metal cu zăbrele ascuțite. Îngerul în spatele căruia se ascundea avea vedere spre ele.

Riley nu asistase la înmormântare în dimineața aceea. Fusese sigură că Eugene nu avea să fie acolo – nu cu toată atenția primită din partea presei. Bill și Lucy se duseseră, examinând mulțimea pentru orice eventualitate, uitându-se după oricine semăna cu fotografia generată de calculator. Myra Cortese și alte câteva infirmiere stătuseră de asemenea de pază. Dar Riley avusese dreptate, criminalul nu era acolo.

În loc să se ducă la înmormântare, Riley își petrecuse dimineața la hotel cu April. Se înțelegeau bine acum. Riley simțea că relația lor devenea mai puternică și credea că avea să dureze de data asta. În sfârșit, se gândi ea, legătura părea suficient de solidă încât să supraviețuiască restului tumultului adolescentin care avea cu siguranță să urmeze.

Riley își propusese să facă propria supraveghere vigilentă pentru seara aceasta. Și acum era pe poziții. Bill stătea și el de pază, ascuns într-un crâng din apropierea mormântului Carlei Liston.

După momentul revelator din subsolul lui Eugene, nu mai încăpea niciun dubiu în mintea lui Riley că ucigașul în lanț avea să își facă apariția aici.

Știa că cele două altare sacre îi oferiseră singurul sens pe care îl avea în viață. Cel pe care îl lăsase în urmă făcea din apariția lui aici o certitudine. Avea pur și simplu nevoie să găsească o supapă pentru remușcările sale groaznice.

Dar pânda trebuia efectuată discret. Riley și Bill hotărâseră să vină aici singuri, având grijă să rămână invizibili. Eugene avea să fie excepțional de prudent acum. Chiar și câțiva polițiști și agenți poziționați la intrările în cimitir i-ar atrage cu siguranță atenția.

Totuși, filiala din Albany era la curent cu ce făceau Bill și Riley. Erau o mulțime de agenți în locuri strategice din apropiere, toți stând cu ochii în patru după duba albă a lui Eugene. Lucy era cu ei, ajutându-i să-și coordoneze eforturile. Riley era sigură că ea și Bill aveau să-l zărească pe Eugene – și era la fel de sigură că nu le putea scăpa.

Deodată, auzi voci șoptite în vecinătate. Se răsuci și văzu un cuplu tânăr râzând și chicotind în timp ce se apropiau pe o alee. Păreau a fi doi adolescenți care credeau că găsiseră un loc grozav în care să se giugiulească.

Riley ieși de după îngerul de marmură și îi opri. Ținu insigna în lumina lunii și își duse degetul arătător la gură pentru a-i face să tacă.

Băiatul și fata păreau complet speriați. Oare își dădeau seama că Riley era acolo în căutarea unui criminal? Lui Riley nu-i păsa atât timp cât plecau. După cum era de așteptat, exact asta făcură, întorcându-se și dispărând în liniște printre copacii din direcția din care veniseră.

Riley se întoarse în ascunzătoarea ei din spatele îngerului și își lipi fruntea de aripa lui, privind în zare printre penele de marmură. Noaptea fu tăcută o vreme îndelungată după aceea.

Din nou, își aminti de cuvintele lui Hatcher...

„E rănit acolo unde doare cel mai tare – în suflet. Nu e nimic mai periculos ca un animal rănit.”

Se mai gândi și altceva ce îi spusese deținutul de la Sing Sing...

„Nu te mai împotrivi."

Ar fi putut să se refere la o sumedenie de lucruri – obsesia ei pentru muncă sau atracția față de Bill, doar pentru început. Probabil că nu avea să afle niciodată ce avusese în minte. Poate că era mai bine. Și în plus, acum nu era nici momentul nici locul în care să se gândească la asta.

Chiar atunci văzu mișcare jos printre morminte. Silueta unui om mărunt se strecura pe furiș, aprinzând ocazional o lanternă. Își scoase arma și ieși în vârful picioarelor din spatele îngerului.

Bărbatul se apropie de mormântul Carlei Liston. Puse lumina lanternei pe piatra funerară, verificând în mod evident numele. Aruncă niște flori pe mormânt – margarete, putu să vadă Riley în raza lanternei.

Adrenalina năvăli prin corpul lui Riley. Criminalul în lanț lăsase margarete pe mormântul din Reedsport. Era în mod cert el. Eugene Fisk venise să-și exprime căința pentru femeia pe care o omorâse.

Era cu fața întoarsă, iar Riley coborî pe coasta dealului spre el cât putu de încet. Totuși, trebuie să o fi auzit. Se întoarse și privi în direcția ei, apoi se răsuci și fugi.

Riley porni după el. Rezistă imboldului de a-l striga pe Bill. Era sigură că Bill văzuse ce se întâmpla și era deja pe drum.

Riley urmări criminalul, șerpuind prin labirintul de pietre funerare și statui. Fu surprinsă de brusca sa demonstrație a unei agilități de felină. Bănuise de mult că Eugene Fisk nu era prea vânjos și avea probabil dreptate. Dar nu se așteptase ca el să fie atât de sprinten și rapid. Se întrebă dacă putea chiar să vadă mai bine ca ea pe întuneric.

Era gata să-l prindă din urmă când se împiedică de o mică piatră funerară. Se împletici și aproape căzu lată pe jos. Până își recăpătă echilibrul, nu-l mai putu vedea pe criminal nicăieri. Rămase complet nemișcată, privind și ascultând.

Auzi mișcare într-o parte. Când se întoarse, văzu că era Bill, care alergase în urma ei. Și el părea să-i fi pierdut urma bărbatului. Se opri în loc.

Și Riley și Bill rămaseră nemișcați, scanând întreaga zonă. Curând se văzu licăritul unei lumini care trădă pentru puțin timp o formă în fața lui. Bărbatul aprinsese și stinsese rapid lanterna pentru a putea vedea drumul.

Riley și Bill o luară la goană spre locul în care apăruse lumina. În timp ce alerga, o imagine îi veni în minte lui Riley. Când era mică, ieșise să prindă licurici, urmărind punctele de lumină în întuneric. Își aminti imposibilitatea pură de a prinde un licurici în zbor după ce îl văzuse strălucind.

Apoi îl auzi pe Bill înjurând. Intrase într-un gard de metal cu țepușe care înconjura un ansamblu de morminte. Riley reuși să se oprească fix înainte să se lovească și ea de țepușe. Coti într-o parte pentru a trece pe lângă gard și Bill o luă în direcția cealaltă.

Dar când ajunseră în partea cealaltă a mormintelor îngrădite, figura după care alergau nu mai era de găsit. Nu era niciun zgomot sau mișcare în afară de ale lor.

— La dracu', îl auzi Riley șoptind pe Bill la doar câțiva metri de ea.

Își scoase telefonul mobil și o sună pe Lucy să-i avertizeze pe agenții din preajmă că suspectul era în mișcare. Între timp, Riley continuă să caute, îndreptându-și lanterna peste tot. Când Bill termină de vorbit, reluă și el căutarea.

Riley se uită peste tot unde putu – după copaci, statui, o parte din pietrele funerare mai mari și poarta unui mausoleu. În cele din urmă, calea i se întâlni cu a lui Bill într-o parcare goală. Mâna îi sângera de la coliziunea cu gardul.

— Paștele mă-sii, mârâi el. În fine, nu o să ajungă prea departe – nu cu atâția agenți prin tot orașul.

Dar Riley era profund descurajată. Agilitatea și iuțeala prăzii lor o luase complet prin surprindere. Era sigură și că era prea deștept ca să-și fi parcat

duba prin apropiere. Din nou, își aminti ce greu era să prinzi un licurici în întuneric.

— Nu, îi spuse lui Bill, trăgându-și răsuflarea. L-am pierdut.

Capitolul 38

Se crăpa de ziuă și lanțurile bombăneau. Eugene petrecuse a doua noapte îngrămădit pe scaunul pasagerului din duba sa, fiindu-i frică să doarmă în spate unde lanțurile l-ar putea doborî. Erau nervoase.

— Vă tot spun, zise el adormit. Nu mai aveam ce să fac.

Dar bombăneala continuă. Eugene știa că nu avea rost să încerce să explice totul din nou – că fusese identificat și că poliția avea să vină curând la el acasă și că a trebuit să fugă și să ia toate lanțurile cu el. Altfel ar fi fost singure acolo. Și ce s-ar întâmpla cu ele dacă ar fi descoperite?

Eugene se suci, încercând să scape de nodurile din corpul său obosit. După evadarea la mustață din cimitir de aseară, îl durea peste tot. Habar nu avusese că putea să alerge atât de repede și atât de departe. Și traversase o cursă vastă cu obstacole – prin curți și peste garduri până ce putu ajunge la dubă. Avusese grijă să nu o parcheze în apropierea cimitirului.

Ieșise prudent din Albany, șerpuind printre cele mai mici străduțe și alei, conștient că polițiștii îl pândeau. Eliberă un oftat imens de ușurare când părăsi orașul pe o mică rută ce ducea spre sud și trase în cele din urmă într-o zonă bine împădurită pentru a se odihni.

Acum Eugene știa că avea să fie nevoit să pornească din nou la drum și nu avea nicio idee unde va ajunge. Și deși își deghizase duba, încă era stresat din cauza asta. Cu ani în urmă, dându-și seama că o zi ca aceasta ar putea veni, furase plăcuțe de înmatriculare de New York și comandase decorațiuni magnetice. Cu flori mari și colorate pe fiecare laterală și cu firme mici care denumeau o afacere imaginară pe uși, spera ca duba sa să fie luată drept o mașină de livrat a unei florării.

Băgă mâna în punga cu mâncare pe care o luase cu el când părăsise casa. Nu mai rămăsese decât o singură gogoașă râncedă. O molfăi încet.

— Unde pot să mă duc? întrebă lanțurile.

Dar murmurul lor era total neclar, cu câteva voci irascibile spunând să conducă spre nord, altele spre sud și alte câteva spunându-i să se îndrepte spre vest în munții Catskills. Nu cunoscuse niciodată lanțurile atât de certărețe între ele. Fuseseră așa de când rasolise uciderea ultimei femei, rupându-i gâtul în loc să i-l taie.

Știa că era numai vina lui. Totul era vina lui.

Cu toate astea, trebuia să se ducă undeva. Porni duba și începu să iasă dintre copaci. În timp ce mașina se legăna pe pământul denivelat, lanțurile zornăiră zgomotos. Se întoarse la ele.

— Ce mai vreți acum? întrebă el.

Atunci se auzi tare un scârțâit de cauciucuri și zgomotul unui claxon. Frână puternic și opri duba. Din cauza zornăitului perturbator al lanțurilor, ieșise pe șosea în fața unei mașini care se apropia.

Acum șoferul îl fixa din priviri într-o stare de șoc și furie. Eugene viră pe banda cealaltă și își continuă drumul.

Forțându-se să fie atent, conduse încet pe lângă câteva case, un restaurant și o poștă. Spera ca nimeni din sătuc să nu-l observe. Când șoseaua fu din nou mărginită de copaci, se relaxă puțin.

Dar lanțurile erau din nou agitate. Voiau ceva. Mereu voiau ceva.

În câteva clipe, văzu o femeie mergând în direcția lui pe marginea drumului. Purta alb. I se păru că arăta ca o uniformă de ospătăriță. Nu era paznic sau infirmieră ca celelalte, dar totuși...

— Ea? întrebă lanțurile.

Le auzi murmurând aprobator.

Trase pe margine și opri duba, dar lăsă motorul pornit. Coborî, se duse în spate și deschise ușile. Apucă o mână lanțuri grele.

Pe atunci, femeia trecea pe lângă el pe marginea drumului.

— Aveți vreo problemă? întrebă ea, apropiindu-se de el cu un zâmbet politicos. E un service...

Dar expresia de pe fața ei înlemni de groază. Îl recunoscu. Chiar când se întorcea să fugă, Eugene o izbi în laterala capului cu lanțurile. Căzu în genunchi scoțând un urlet și o lovi din nou. O prinse de sub brațe pe femeia inconștientă. Din fericire, era suficient de mică și ușoară ca să o poată manipula. O târî în dubă și se precipită înapoi pe scaunul șoferului.

— Sper că o să fiți mai fericite acum, le spuse el lanțurilor.

Dar conducând, un nou val de disperare începu să-l năvălească. Cum oare ar putea să se ocupe de această femeie într-un mod care să potolească pe deplin lanțurile? În primul rând, nu avea unde să o țină. Era nevoit să o omoare mult prea repede. Și unde să facă asta? Unde ar putea să o ducă acum?

Drumul șerpuia în continuare printre copaci. După o vreme, se curbă la dreapta, ducând peste linii de cale ferată și sfârșindu-se într-un vechi port de agrement. Câteva bărci vechi de pescuit erau priponite de un debarcader șubred. O structură masivă din oțel ruginit se contura deasupra debarcaderului.

Când realiză ce era acea structură, Eugene râse cu voce tare. Abia putea să-și creadă norocul. Era o macara veche, folosită la ridicarea yachturilor mici și plasarea lor în apă. Nu părea să mai fi fost folosită de multă vreme, dar încă mai avea un scripete pe traversă. Un cablu trecea prin scripete și atârna pe jos. Avea să fie ușor să agațe femeia sus pe macara, unde ar putea fi găsită de familie și vecini.

Avea să necesite o îndrăzneală nerușinată să facă toată treaba asta în lumina zilei.

Cu atât mai bine, se gândi el.

Poate că lanțurile aveau să fie impresionate.

Se duse pe debarcader pentru a se asigura că nu era niciun observator în apropiere. Trebuia să meargă cu grijă deoarece unele scânduri lipseau și altele erau în mod evident șubrede. Când ajunse în capăt, se întoarse și studie malul.

Nu era nimeni în zare. Privi de-a lungul apei. Câteva bărci erau pe Hudson, dar majoritatea erau prea departe ca să-l observe. Cineva de pe ambarcațiunea cea mai apropiată îi făcu totuși prietenos cu mâna. Eugene îi făcu și el cu mâna și privi barca îndepărtându-se. Literele de pe margine scriau Suzy.

Suzy, se gândi el. Cum ar fi să fii în larg pe o barcă numită Suzy?

Stând la capătul debarcaderului, Eugene fu cuprins de o dorință ciudată. Dacă avea o barcă și putea să se ducă pe apă, ar putea lanțurile să-l urmeze? Cum ar putea?

În larg ar putea fi liber. Nu-și putea aminti cum era să fii liber.

Două bărci vechi erau priponite în debarcader. Amândouă pluteau și erau capabile să navigheze. Oare ar putea să pornească unul din motoare și să plece de aici pentru totdeauna?

Dar atunci auzi un geamăt puternic venind din dubă. Femeia începea să-și recapete conștiința. Trebuia să o imobilizeze și să o pună într-o cămașă de forță și în lanțuri. Apoi trebuia să continue cu restul sarcinii sale oribile. Lanțurile nu-i dădeau de ales.

Lanțurile nu aveau să-i dea niciodată de ales.

Capitolul 39

Riley presimți că ceva urma să se dezlege. Nu știa de ce simțea asta. Aleseseră ruta pe baza unor informații limitate. Bill conducea, și toți trei se îndreptau din Albany spre sud.

După fuga de ieri din cimitir lui Eugene Fisk, publicul răspundea anunțurilor cu mai multe apeluri ca niciodată. Agenții de teren se împrăștiaseră în toate direcțiile încercând să verifice orice părea câtuși de puțin plauzibil. O grămadă de apariții fuseseră raportate pe autostrăzile la sud de Albany, iar Bill, Riley și Lucy hotărâseră să meargă în direcția aceea.

— Cât de departe suntem de Callaway? întrebă Lucy de pe bancheta din spate.

Riley se întoarse și văzu că Lucy citea un mesaj text. Era probabil o actualizare de la filiala din Albany.

— Tocmai am trecut de o ieșire spre Callaway, spuse Bill.

— Trebuie să ne întoarcem și să o luăm pe acolo, spuse Lucy.

Fără să pună întrebări, Bill încetini mașina și făcu cale întoarsă. În timp ce conducea, Lucy explică pista pe care tocmai o primise.

— Un bărbat în Callaway a spus că un nebun i-a ieșit de nicăieri pe drum în fața mașinii. Era o dubă de livrări a unei afaceri numită June’s Flowers. Bărbatul l-a văzut bine pe șofer. Jură că e omul nostru și că se îndrepta spre un vechi port de agrement. Toată lumea din oraș a fost avertizată să nu se ducă acolo.

Inima lui Riley începu să bată mai tare. Da, asta era. Era sigură. Numele afacerii nu era deloc surprinzător. Toată lumea la sediul din Albany știa foarte bine că Eugene Fisk își deghizase probabil duba până acum.

— Lucy, răspunde-le că suntem pe drum, spuse Bill, virând pe ieșirea de care trecuse cu câteva clipe mai devreme. E posibil să avem nevoie de întăriri. Riley, verifică GPS-ul să vezi încotro mergem.

Riley afișă harta pe telefonul mobil. Fu încurajată de ceea ce văzu.

— Suntem pe drumul bun, spuse ea. Trece prin Callaway, apoi direct în port. Se termină într-o fundătură. Dacă Eugene Fisk s-a dus acolo, drumul ăsta e singura lui ieșire.

Bill apăsă accelerația în timp ce sirena răsună.

Încetini când traversară granița orașului în Callaway. Câțiva rezidenți cu expresii neliniștite se opriră pe trotuar privindu-i trecând. În celălalt capăt al satului, poliția locală instalase un punct de control. Bill ridică insigna FBI și îi făcură semn să treacă. Acceleră din nou și, în câteva minute, portul de agrement apăru în zare.

Bill opri mașina și stinse sirena.

Inima lui Riley pompa și mai repede. Acolo, parcată lângă o structură ca o macara, era o dubă albă decorată cu flori și numele firmei June's Flowers. Cei trei agenți săriră din mașină și se îndreptară spre dubă. Bill ajunse primul și trase cu putere de ușa din spate.

O femeie era îngrămădită pe podea, legată cu o cămașă de forță și lanțuri. Avea ochii deschiși și gemea tare prin lanțul care îi fusese înfășurat în jurul feței drept căluș.

Trăiește¸ se gândi Riley cu ușurare. Ajunseseră la timp.

Dar nu era nici urmă de Eugene Fisk.

— Lucy, ocupă-te de femeie, spuse Riley. Eu și cu Bill o să-l găsim.

Riley porni pe lângă mașină în căutarea malului, dar se opri la sunetul vocii lui Bill.

— Riley!

Se întoarse și se uită la el. Ochii săi îi întâlniră pe ai ei cu o expresie hotărâtă dar totuși înțelegătoare.

— Tipul ăsta nu e Peterson, spuse Bill.

Preț de o secundă, Riley nu înțelese la ce se referea.

— Ce? spuse ea.

Bill miji ochii și spuse mult mai rar:

— Nu e Peterson,

Într-un moment de claritate, Riley înțelese exact ce voia să spună. Să folosească o forță mortală împotriva lui Peterson fusese la limita răzbunării. Dar Biroul nu ridicase probleme în privința asta – nu după tot ce îndurase pe mâinile lui Peterson. Această situație era diferită. Trebuiau să fie capabili să-l aducă pe Eugene Fisk în viață.

Acest gen de comunicare instantanee era lucrul pe care îl prețuia cel mai mult în munca sa cu Bill. Îi lipsise în timpul înstrăinării lor.

— Înțeleg, îi spuse ea.

Cu armele în mână, Riley și Bill se mișcară în jurul dubei. Ceva căzu în apă. De-a lungul terenul înălțat, grupuri de copaci puteau ascunde foarte ușor criminalul. Riley era sigură că erau aproape de el acum. Se îndreptă cu grijă spre copacii din stânga. Bill o luă spre dreapta.

Riley își dădu seama că ucigașul nu era acolo unde căuta ea când auzi vocea lui Lucy strigând:

— Îl văd!

Riley se întoarse și văzu că Lucy se îndepărta de dubă. Își scosese arma și alerga spre debarcader. Omulețul teribil se afla la câțiva metri de construcția învechită.

— Stai pe loc! strigă Lucy după el cu arma ridicată. Mâinile la vedere!

Eugene se opri și se întoarse cu mâinile ridicate deasupra capului. Într-o mână ținea strâns o legătură de lanțuri.

Riley își scoase arma și merse în direcția lor. Un val de ușurare îi inundă corpul. Totul avea să se încheie ușor și fără violență. Ce se întâmplase cu Peterson nu avea să se întâmple aici.

Lucy păși pe debarcader, foarte concentrată pe Eugene. Dar după câțiva pași, o scândură putrezită se rupse sub ea și, căzând, rămase blocată.

— La naiba! țipă Lucy.

Eugene se mișcă cu aceeași dexteritate și rapiditate pe care le manifestase la cimitir. Într-o clipă, o prinse și o imobiliză pe Lucy de la spate. Îi înfășură lanțul în jurul gâtului cu o mână. Cu cealaltă scoase un brici din buzunar. Scoase lama și i-o ținu la gât. Fața lui Lucy era contorsionată de durere.

Eugene încerca cu disperare să vorbească.

— Lasă—lasă—

Riley știa că încerca să-i spună să-și lase arma jos. Nu era pregătită să facă asta.

Lucy lăsă să-i scape un țipăt de durere când Eugene o smulse dintre scândurile rupte. O împinse înainte pe debarcader spre țărm. Părea că Lucy avea glezna ruptă.

— Las—lasă-mă—

Riley înțelese. Criminalul în lanț voia să o ducă pe Lucy în dubă drept ostatic și să plece de aici nederanjat.

Riley auzi vocea lui Bill din apropiere.

— Ușurel, ușurel, îi spunea el lui Eugene. Nu poți să scapi de aici. Știi asta.

Dar Riley văzu că nici ea nici Bill nu aveau o țintă realizabilă. Corpul lui Lucy forma un scut mult prea eficient.

— Lasă—lasă-mă— spuse din nou Eugene. Era pe țărm acum și mergea cu spatele spre dubă cu ostatica sa.

Bill stătea lângă Riley cu Glock-ul ridicat.

Gândurile lui Riley se iuțeau în timp ce încerca să evalueze situația. Ceva știa sigur. Eugene Fisk nu blufa cu briciul. Mai spintecase gâturile femeilor înainte și avea să o facă din nou într-o secundă dacă ea sau Bill făceau mișcarea greșită.

Shane Hatcher avusese perfectă dreptate.

E pasibil să omoare pe unul dintre voi înainte să termine.

Riley se uită la Bill.

— Rămâi pe loc, spuse ea.

Bill o privi surprins. Dar apoi își coborî arma.

Riley se aplecă și își puse arma pe pământ.

— Îmi pun arma jos, Eugene, spuse ea. Poți s-o eliberezi. Putem încheia asta pașnic.

Dar Eugene dădea din cap.

— N-nu, se bâlbâi el. Era hotărât să scape cu Lucy ostatic. Continuă să o tragă pe Lucy spre dubă.

Riley îl privi direct în ochi. Se uită înapoi la ea, incapabil să se rupă din privirea lor, ca și cum ar fi fost hipnotizat. Avea ochii mici și amenințători, dar Riley văzu în ei lumi groaznice – lumi ale suferinței din copilărie și a umilirii ca adult, ale durerii atât fizice cât și emoționale și ale urii de sine aproape de nemăsurat.

Nu e Peterson, spusese Bill doar cu câteva minute mai devreme.

Riley știa acum că Bill avusese mai multă dreptate decât crezuse el însuși.

Eugene Fisk era cel mai lamentabil monstru pe care îl întâlnise vreodată. Și putea să folosească această revelație în avantajul ei.

În timp ce Eugene Fisk mergea clătinat cu spatele trăgând-o pe Lucy după el, Riley se mișcă încet în aceeași direcție.

— Știu despre lanțuri, Eugene, spuse Riley cu o voce înțelegătoare. Și eu le aud. Nu ești singur. Nu ești singura persoană care le aude. Și eu le aud.

Eugene se opri în loc. Părea de-a dreptul îndurerat acum. Riley atingea un punct sensibil. O știa.

Își mai aminti ceva ce spusese Shane Hatcher.

„E rănit acolo unde doare cel mai tare – în suflet.”

Și eu scarmăn rana aia, își dădu seama Riley.

— Nu auzi ce spun acum, Eugene – lanțurile? continuă Riley. Spun că s-a terminat. Le-ai dezrădăcinat, le-ai dezamăgit pentru ultima dată și s-au săturat de tine. Chiar s-a terminat. Așa spun lanțurile. Le aud. Și tu le auzi.

Ochii aceia mici se măreau acum. Străluceau înlăcrimați.

— Lanțurile nu vor să o iei pe femeia asta, spuse Riley. Ea nu e ceea ce au ele nevoie.

Eugene dădu din cap aprobator.

— Știi ce vor lanțurile să faci în schimb? spuse Riley.

Eugene dădu din cap din nou.

Apoi trase lama pe propriul gât și îl spintecă adânc, dintr-o parte în alta.

Riley se auzi țipând.

Eugene căzu la pământ, ținându-se strâns de gât, gâlgâind și tușind. Lucy era împroșcată cu sângele lui țâșnind, dar acum era eliberată din mâinile lui. Căzu și ea, dar se rostogoli departe de criminalul rănit.

Riley se aruncă asupra lui Eugene în timp ce el zvâcnea și se smucea. Mâinile bâjbâiau în jurul gâtului lui, încercând să oprească sângerarea, să astupe răsuflarea care evada cu rapiditate. Era în zadar. Nu putea să facă nimic. Ochii lui erau larg deschiși, temători și pe cale să se stingă. În câteva secunde, rămase nemișcat. Riley știa că era mort.

Bill stătea lângă ea. Se aplecă și încercă să o ridice în picioare.

— Haide, spuse el. Trebuie să ne ocupăm de femeie.

Dar Riley își dădu seama că nu se putea ridica.

— L-am omorât, spuse ea.

— Ai făcut ce trebuia să faci, spuse Bill.

— Nu, spuse Riley. L-am omorât.

Cedă și suspină în timp ce sunetul sirenelor care se apropiau răsuna în aer.

Capitolul 40

Uitându-se prin noua ei casă în oraş, Riley se simţi mai liberă, mai norocoasă şi mai bogată decât se simţise vreodată, chiar şi în casa elegantă pe care o împărţise cu Ryan. Această casă, până la urmă, era a ei.

Chiar şi aşa, ceva o deranja în adâncul sufletului.

Ce e? se întrebă ea.

Nu-şi putea da seama.

Acest loc era fără îndoială mai bun decât îşi imaginase Riley. Nivelul principal al casei era deschis, cu o sufragerie şi o zonă de luat masa succedându-se fluid şi o terasă mare în spate. Bucătăria era fabuloasă, mult peste ce credea Riley că ar avea nevoie, dar Gabriela o adora.

Şi fusese camera Gabrielei cea care o convinsese pe Riley să cumpere casa. Camera de la subsol care dădea în micuţa grădină din spate fusese transformată în ceea ce agentul imobiliar numea “suita socrilor”. Era o cameră încăpătoare, mochetată, cu un şemineu pe gaz şi baie proprie.

Gabriela era acolo acum, despachetându-şi şi organizându-şi lucrurile.

April ieşi agale din bucătărie, molfăind un sandviş.

— Cum stai cu aranjatul camerei tale? întrebă Riley.

— E atât de mare! spuse ea, radiind. E gen de două ori mai mare decât ce aveam! Şi la fel e şi dressingul!

Riley zâmbi, simţindu-se fericită pentru prima dată după o vreme îndelungată. Simţindu-se ca o mamă adevărată.

— Deci e gata să o văd? întrebă Riley.

— Nu încă. Doar câteva lucruri de pus la loc. Pe urmă o să am nevoie de ajutorul tău să agăţ nişte chestii pe perete.

— Îmi spui când.

April înghiți ultima bucată din sandviș. Apoi spuse:

— Mama.

— Da.

— Mama, iubesc locul ăsta! Iubesc casa asta. Îmi iubesc camera.

— Iar eu te iubesc pe tine, spuse Riley, îmbrățișându-și fiica.

April o îmbrățișă la rândul ei și apoi urcă în goană la etaj.

Riley inspiră adânc, ușurată. Nu numai că fiica ei adora noua casă, dar era din nou adolescenta efervescentă care lipsise de câteva luni încoace.

Avusese noroc să găsească casa datorită pontului unui coleg de muncă înainte ca ea chiar să fie pusă pe piață. Drumul până în Quantico nu avea să-i ia decât treizeci de minute, iar April putea să se deplaseze cu transportul în comun – gata pentru totdeauna cu autostopul. Și nu era nevoită să-și schimbe școala.

În mod cert marca un nou punct de plecare, începutul unei vieți diferite. Era convinsă că avea să fie o viață mai bună și pentru April și pentru ea. Divorțul ei se finalizase, iar Ryan plătea pensia alimentară pe care o promisese. Riley și April înțeleseră amândouă că relația de comunicare cu Ryan avea să fie cel mai probabil civilizată dar sporadică. Riley consideră că era probabil în interesul tuturor.

Ryan trecuse deja la o legătură mai potrivită, o femeie de societate divorțată din D.C. care îl putea susține pe toate planurile. Riley nu era surprinsă dacă s-ar muta mai aproape de Washington cât de curând.

Da, se gândi Riley, asta ne-ar conveni foarte bine tuturor – lui April, Gabrielei și mie.

Totuși, un dezacord sâcâitor îi tot șoptea prin minte. Decise să-l ignore. Privi în jur, gândindu-se unde ar trebui să umple spațiul ici și colo cu o nouă

piesă de mobilier.

Gândurile îi fură întrerupte de soneria de la ușă. Când deschise ușa, Bill era în prag.

— M-am gândit să dau o fugă să-ți văd noua casă, spuse el.

Riley putu ghici după zâmbetul forțat și înfățișarea jerpelită și obosită că venise pentru mai mult de atât.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

— Pot să intru? spuse Bill.

— Desigur.

Bill intră și amândoi se așezară pe canapea.

— Maggie a depus actele de divorț, spuse Bill. M-am mutat deja într-un apartament aproape de SAC.

— Îmi pare rău, spuse Riley.

Bill clătină din cap confuz și mâhnit.

— Doar că am încercat atât de tare atâția ani, spuse el. E ciudat să-mi spun că s-a terminat cu adevărat. Maggie și cu mine am fost ca niște străini de multă vreme. Dar copiii... Nu vreau să fiu un străin pentru băieții mei.

Riley îl bătu ușor pe mână.

— Nu vei fi, spuse ea.

— N-ai de unde să știi, spuse el.

Riley oftă. Bill avea dreptate. Nu avea de unde să știe. Erau mult prea multe lucruri în viață pe care nu le știa.

Bill părea nerăbdător să schimbe subiectul.

— Ultimul caz, începu el, apoi scutură din cap și oftă. Riley observă că încă îl mai bântuia și pe el. Într-un fel era reconfortant să vadă că nu era singura care era bântuită. Am avut vreodată de-a face cu vreunul atât de sucit?

Riley se gândi o clipă.

— Sucit? Nu, nu e chiar așa. A fost cel mai stricat, totuși.

— Stricat, sucit, spune-i cum vrei, spuse Bill scuturând din cap. Lanțuri și cămăși de forță și brici – e o combinație nouă pentru mine.

Riley își aminti de propria experiență în mintea criminalului în lanț.

— Eugene a fost cel mai indecis criminal pe care l-am cunoscut, spuse ea. Dar nu s-ar fi oprit niciodată dacă nu l-am fi prins.

— Dar l-am prins, spuse Bill. Suntem buni la asta. Împreună, suntem foarte buni.

*

După o scurtă vreme, Bill plecă. Spusese că nu voia să o deranjeze pe Riley când lucrurile mergeau atât de bine pentru ea. Ea protestase că nu o deranja, că nu o deranja niciodată și nici nu o va face vreodată, dar el plecă oricum.

Privindu-l îndepărtându-se cu mașina, se gândi că era un om extrem de decent. Era norocoasă să-l aibă ca partener și prieten. Indiferent ce avea să se întâmple între ei în zilele ce urmau, Riley spera ca prietenia lor să nu fie distrusă. Fuseseră deja foarte aproape de a o pierde.

Apoi trecu prin casă și ieși pe terasa din spate. Câteva case mai jos, niște copii se jucau în curte. Riley tânjise exact după asta – un cartier animat în care oamenii își trăiau viața în mod obișnuit.

Ce lipsea? Ce era în neregulă?

Atunci își aminti – îi era în continuare greu să se privească în oglindă. Chipurile tuturor acelor victime și monștri tot priveau înapoi. Și acum era și chipul lui Eugene, cu ochii lui mici plini de suferință, vină și ură de sine. Înțelesese ce se întâmplase în acei ochi mult prea bine. Și pe cât de oribil era ca om, soarta lui încă o bântuia.

Abia se luptase cu Peterson și îl ucisese într-un mod primitiv, într-o străfulgerare de auto-apărare, a ei și a fiicei sale.

Cu Eugene, își folosise puterea de empatie și înțelegere.

Cu Eugene, își folosise forța mortală.

Și nimeni pe lume nu putea înțelege asta în afară de Riley.

Știa că și mai mulți monștri se ascundeau prin lume, probabil în mai multe variante decât își imaginase până și ea. Era sarcina ei să îi oprească. Dar ce avea să facă data viitoare când se va afla față în față cu cei care torturau și distrugeau?

Își aminti ce îi spusese Hatcher.

„Nu te mai împotrivi.”

Încă nu știa „cui” să nu se mai împotrivească – dar începea să creadă că era ceva enorm, poate la fel de important ca întreaga ei viață. Și ce însemna că un criminal multiplu înțelegea ceva despre ea ce ea însăși nu știa?

Telefonul mobil îi întrerupse întrebările. Văzu că apelul venea de la Brent Meredith. Știa că nu suna doar ca să vadă cum decurgea mutarea.

Inima îi bătea mai tare. Suna pentru un caz nou.

Rămase în loc și privi telefonul sunând. Se întoarse și se uită în altă parte, privi pe fereastră, cartierul, casa ei nouă – oriunde numai la telefon nu.

Și totuși, el suna neîncetat. Era precum viața ei, precum potopul de cazuri care nu se mai terminau, sunând-o mereu.

Nu te mai împotrivi.

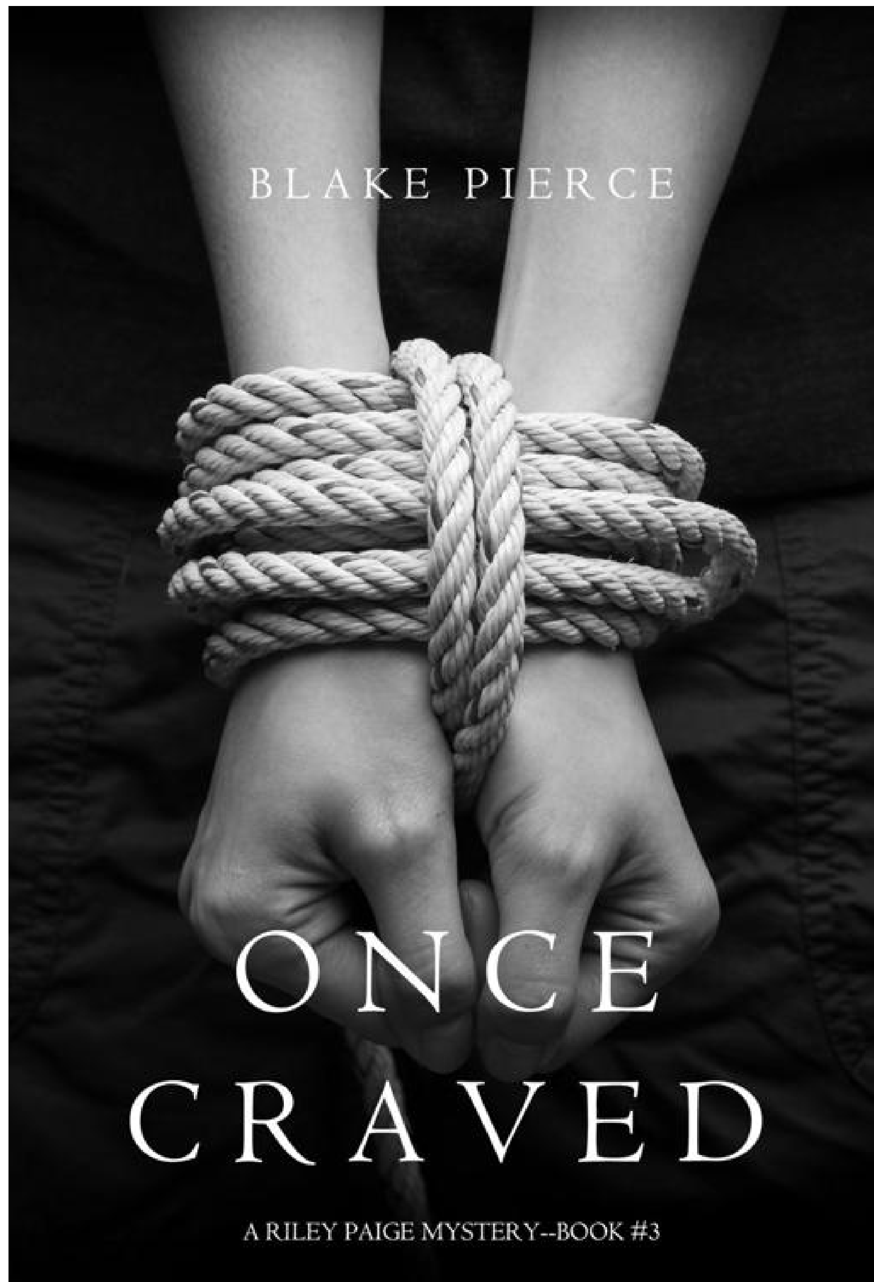
Se referise oare la imboldul ei de a prelua un caz? Sau se referise la altceva? Că se împotrivea să aibă o viață? Să-și trăiască viața pentru prima dată?

Riley privi telefonul sunând iar și iar.

De data aceasta, nu se mai grăbi să răspundă.

Și nu știa dacă avea să o mai facă vreodată.

DISPONIBIL ACUM!

ONCE CRAVED

(Un mister Riley Paige—Volumul #3)

CU JIND este volumul 3 din seria polițistă bestseller Riley Paige care începe cu DISPĂRUTĂ FĂRĂ URME (Volumul #1) – descărcare gratuită cu peste 100 de note de cinci stele!

Când prostituate sfârșesc moarte în Phoenix, nu li se acordă prea multă atenție. Dar când e descoperit un tipar de crime tulburătoare, poliția locală realizează curând că un criminal în serie se dezlănțuie și că sunt depășiți de situație. Dată fiind natura unică a crimelor, FBI-ul, solicitat, știe că vor avea nevoie de mintea lor cea mai ascuțită pentru a rezolva cazul: Agentul special Riley Paige.

Riley, revenindu-și după ultimul caz și încercând să-și pună viața pe picioare, este reticentă la început. Dar când află de natura cruntă a crimelor și își dă seama că ucigașul va lovi curând din nou, se simte constrânsă. Își începe vânătoarea după criminalul evaziv și natura ei obsesivă o duce prea departe – poate, de data aceasta, prea departe ca să retragă de pe marginea prăpastiei.

Căutările sale o conduc pe Riley în lumea tulburătoare a prostituatelor, a caselor destrămate și a viselor spulberate. Află că, până și printre aceste femei, există un strop de speranță, speranță prădată de un psihopat violent. Când o adolescentă e răpită, Riley, într-o cursă disperată împotriva timpului, se luptă să exploreze profunzimile minții criminalului. Dar ce descoperă o conduce spre răsturnare de situație care este prea șocantă ca și-o poată măcar imagina.

Un thriller psihologic întunecat cu suspans palpitant, CU JIND este volumul #3 dintr-o nouă serie captivantă – cu un nou personaj îndrăgit - care te va face să întorci paginile până târziu în noapte.

Volumul numărul 4 din seria Riley Paige va fi disponibil în curând.

CU JIND

(Un mister Riley Paige—Volumul #3)

Blake Pierce

Blake Pierce este autoarea celei mai bine vândute serii de romane polițiste, RILEY PAGE, care cuprinde cincisprezece cărți (și numărătoarea continuă). Aceasta este, de asemenea, autoarea seriei de romane polițiste, MACKENZIE WHITE, care cuprinde douăsprezece cărți (și numărătoarea continuă); autoarea seriei de romane polițiste, AVERY BLACK, care cuprinde șase cărți; autoarea seriei de romane polițiste, KERI LOCKE, care cuprinde cinci cărți; autoarea seriei de romane polițiste, CREAREA LUI RILEY PAIGE, care cuprinde patru cărți (și numărătoarea continuă); autoarea seriei de romane polițiste, KATE WISE, care cuprinde cinci cărți (și numărătoarea continuă); autoarea seriei de romane polițiste psihologice, CHLOE FINE, care cuprinde patru cărți (și numărătoarea continuă); și autoarea seriei de thrillere psihologice, JESSE HUNT, care cuprinde patru cărți (și numărătoarea continuă).

O cititoare pasionată și fană de-o viață a genurilor thriller și mister, Blake ar fi încântată să o contactezi, așa că te rugăm să accesezi pagina www.blakepierceauthor.com pentru a afla mai multe și pentru a păstra legătura.

CĂRȚI DE BLAKE PIERCE

SERIA DE ROMANE POLIȚISTE KATE WISE

DACĂ AR FI ȘTIUT (Cartea #1)

DACĂ AR FI VĂZUT (Cartea #2)

SERIA DE ROMANE POLIȚISTE RILEY PAIGE

DISPĂRUTĂ FĂRĂ URME (Cartea #1)

ÎNLĂNȚUITĂ (Cartea #2)

{1} N. tr.: În franceză în textul original

{2} N. tr.: În spaniolă în textul original

{3} N. tr. Chain = lanț

Table of Contents